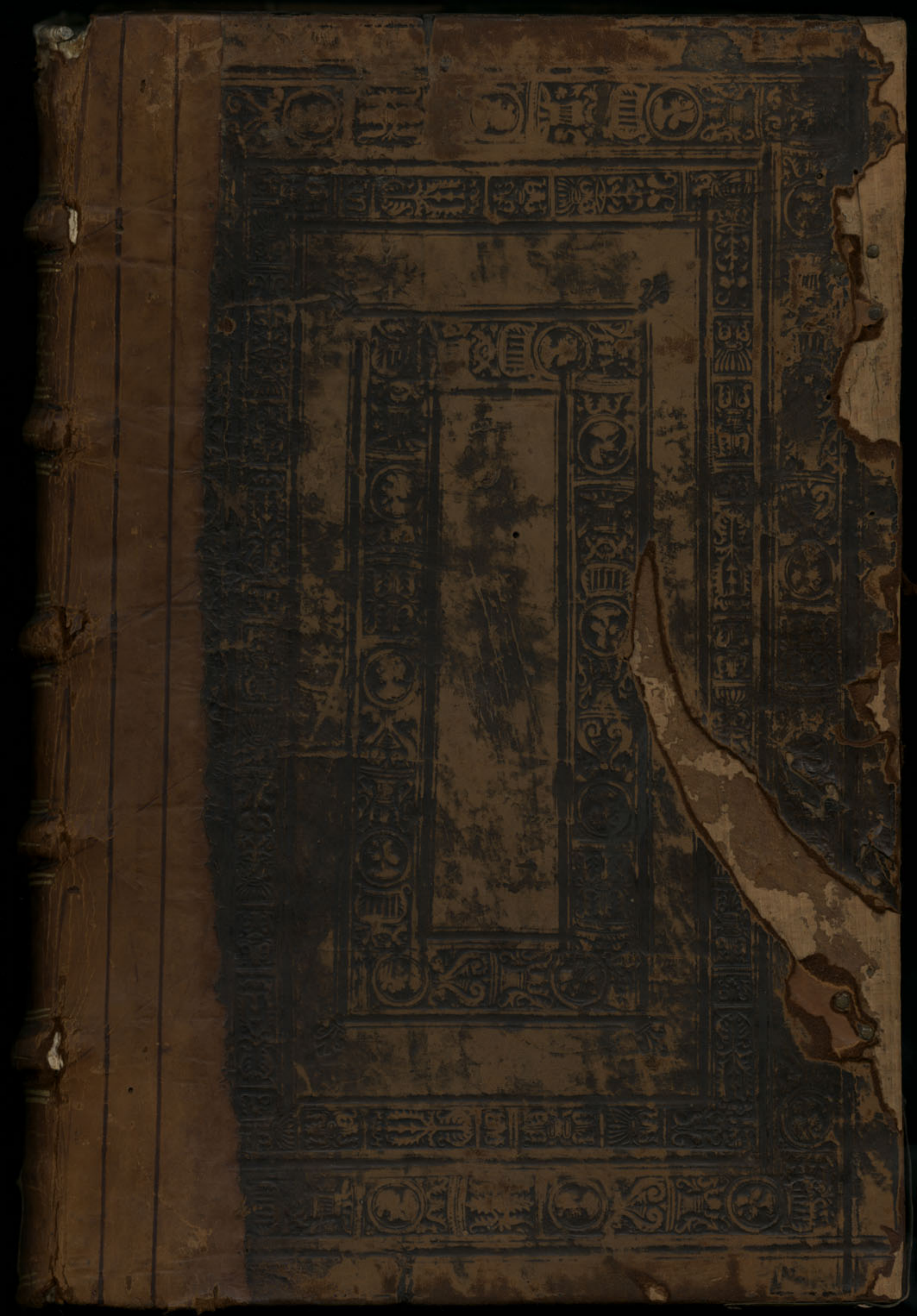

Casa
Gab. R
Est.
Tab. 46
N.º 8

R
46
8

Quadratura magistri Pauli Veneti.

UNIVERSIDADE LIVRARIA DA
No

Tabula primi dubii

In quo sunt quinquagita principalia. quoꝝ qõlibet munit quatuor ꝛclusionibus et totidẽ aut plurib⁹ correlarys.

Capitulũ. p̃mũ agit de ampliatiõibus.
Capitulũ 2ᵐ. de conuersionibus.
Capitulũ. 3ᵐ. de sillogismis.
Capitulũ. 4ᵐ. de iceptionibus.
Capitulũ. 5ᵐ. de exclusiuis.
Capitulũ. 6ᵐ. de iceptione ⁊ desitiõe.
Capitulũ. 7ᵐ. de exclusiuis.
Capitulũ. 8ᵐ. de exceptiuis.
Capitulũ. 9ᵐ. de negationib⁹ p̃ppositis et postpositis.
Capitulũ. 10ᵐ. de modalibus.
Capitulũ. 11ᵐ. de negatiuis iferentibus affirmatiuas.
Capitulum. 12ᵐ. de veritate et falsitate propositionum.
Capitulũ. 13ᵐ. ō ōceptiõe et credulitate.
Capitulũ. 14ᵐ. de eadem materia.
Capitulũ. 15ᵐ. de insolubilibus.
Capitulũ. 16ᵐ. de iceptiõe et desitione.
Capituluꝫ. 17ᵐ. de immediate.
Capitulũ. 18ᵐ. de exclusiua ⁊ sua vl̃i.
Capitulũ. 19ᵐ. de iferiozitate et superioritate.
Capitulũ. 20ᵐ. de eadem materia ſꝫ negatione postposita.
Capitulum. 21ᵐ. de consequentys.
Capitulũ. 22ᵐ. de differẽtia et alietate.
Capl'ꝫ. 23ᵐ. de terminis mobilibus et ĩmobilibus.
Capl'm. 24ᵐ. de copulatiuis.
Capl'm. 25ᵐ. de incipit et desinit.
Capl'm. 26ᵐ. de p̃mo et vltimo istãti.
Capl'm. 27ᵐ. de modalibus.
Capl'm. 28ᵐ. de sensu cõposito et diuiso.
Capl'm. 29ᵐ. de scia et credulitate.
Capl'mi. 30ᵐ. de scire et dubitare.
Capl'm. 31ᵐ. ō scia ꝓpõnis.
Capl'm. 32ᵐ. de temporalibus.
Capl'm. 33ᵐ. de inceptione veritatis et falsitatis.
Capl'm. 34ᵐ. de veritatib⁹ eternis.
Capl'm. 35ᵐ. de iceptiõe ⁊ desitiõe.
Capl'm. 36ᵐ. de alietate et ifinitatiõe.
Capl'm. 37. de differẽtia et relatiuo.
Capl'ꝫ. 38ᵐ. de differẽtia ⁊ distribuitiõe.
Capl'm. 39ᵐ. de differt aliud et nõ idez.
Capl'ꝫ. 40ᵐ. de disiũcto et altera eiꝰ pte.
Capitulũ. 41ᵐ. de exclusiua et vniuersali admixta relatiuo.
Capitulum. 42. de exclusiua ⁊ vniuersali coniuncta vel diuisa.
Capitulũ. 43. de copulatia et relatiõe.
Capitulũ. 44ᵐ. de eadam mã.
Capitulũ. 45ᵐ. de disiũctiuis.
Capitulũ. 46ᵐ. de disiunctiua et copulatiua.
Capitulũ. 47ᵐ. de conditionalibus.
Capitulũ. 48ᵐ. de cãlibus.
Capituluꝫ. 49ᵐ. de q̃ntitate ꝓpõnũ.
Capi. 50ᵐ. de terminis distrahentibus.

¶ Famosissimi ac excellentissimi viri: doctoris eximij sacre theologie Magistri Pauli veneti ordinis fratrũ Eremitarum Diui patris Augustini doctoris ecclesie: nec nõ ꝛ prestantissimi Loyci: ac subtilissimi Sophyste aureum opus quod quadratura inscribitur feliciter Incipit.

Quoniã otium mors est hominis vna viuentis: nec non ad multorum genera vitiorũ relapsus continuus. Ideo vt iter mortuos viuam. Nec solito: vel ceteris peior efficiar. Quatuor formabo dubia denarijs quinq; fulta temptatiuis. Primo vtrũ eadẽ consequntia sit bona ꝛ mala. 2° vtrum eadem propositio sit va: ꝛ falsa. 3° vtrum de eodem sint verificabilia dispata. 4° vtrũ duo repugnantia possint esse simul vera: vel simul falsa: qbus ad lucẽ deductis: multoꝝ disparẽtia appebit sophismatũ.

¶ De ampliationibus. Capitulum. I.

Quod primum dubiũ sit verum arguitur sic. Ista ꝯña est bona. Albus fuit B ḡ hoc fuit albũ. ꝛ hec eadẽ nõ valẽ. ḡ q̃stio vera: tẽ ꝯsequentia. et añs arguitur pro q̃libet parte. Et p° pro secunda parte. Nam posito q̃ sor. sit albus: ꝛ ꝯtinue ante nunc fuit niger: patet q̃ añs sit vera: ꝛ ꝯñs falsus: q̃ añs sit vera probo: hoc fuit hoc: demonstrando sortem: ꝛ B est: vel fuit albũ: ergo album fuit hoc: patet ꝯña a resoluẽtibus ad resolutũ: sẽ q̃ ꝯñs sit falsus manifestũ est: si. n. B fuit albũ. ꝛ B ꝯtinue fuit nigrũ simul ꝛ semel p cãus: sequtur q̃ B fuit albũ ꝛ nigrũ: q̃ ẽ ipossibile. Ias ꝓbat pma ps añtis: vẽ: q̃ illa ꝯña ẽ bona: p. q̃ ẽ cõuersio simplex. 2°. q̃ si nõ eẽt bona: B iõ eẽt: q̃ ly albũ ãpliat inañte: ꝛ nõ in ꝯñte. ¶ Sẽ 3°. Dis ampliatio ẽ a vbo: sic ꝛ suppositio: sẽ ñ videt q̃re vbũ plus ampliet a pte subiecti q̃ a pte pdicati: cũ eq̃lis sit vtutis a pte vtriusq;: ḡ vtrobiq; ly albũ ampliat. vt det cã diuersitatis. ꝛ ꝯfirmatur p Aristo. p. elencoꝝ dicẽtes q̃ i ista sanabat laborãs: ly laborans ampliat pro eo q̃ ẽ vel q̃ fuit laborãs. ¶ In oppositũ ꝛ p pte negatiua ẽ cõis animi cõceptio. vẽ. de q̃libet dr̃ esse vel ñ eẽ ꝛ de nullo eoꝝ ambo.

4ª 2°. Pro solutione argumenti pono quatuor conclusiones. Prima conclusio est ista. In. a. istãti aliqõ albũ fuit sortes: ꝛ in eodẽ istãti aliqõ nigrũ fuit sor. ꝛ tñ in nullo istãti sor. fuit albus: ꝛ niger: probat: ꝛ pono q̃. a. fuerit pm instãs eẽ sortis in quo fuit niger ꝛ nunc sit albus: isto posito pẽ secunda ꝛ 3ª ps ꝯclonis: sed pma ꝓbat: nã in. a. instãti hoc fuit sortes: ꝛ hoc est vel fuit albũ: igit in. a. instãti albũ fuit sortes. ¶ Dic tñ est notandũ q̃ ẽ magna differẽtia iter istas ꝓpõnes: sor. fuit albus: ꝛ niger: ꝛ sor. fuit albũ: ꝛ nigrũ. Nã posito q̃ sor. nõ fuit albus: nẽ niger: sẽ p totã vitã suã vna medietas fuerit alba: ꝛ alia medietas fuerit nigra: p lõgitudinẽ diuidendo: ẽ pm

Cor^m. ꝓpositio falsa: ꝛ 2ª va. ¶ Ex illa ꝯclone seqt corelarie. Qꝛ aliqõ albũ fuit sortes ꝛ erit sor: ꝛ tamẽ nunq; erit ita: nec unq; fuit ita q̃ aliqõ albũ erit sor. pẽ ponendo q̃ sor. sit albus: ꝛ ꝯtinue fuit niger: ꝛ cõtinue erit niger. isto posito pẽ

2ª 2°. cor^m. ¶ 2ª ꝯclusio. ẽ ista. In. a. die sor. fuit albus: ꝛ tñ sor. ñ fuit alb° in. a. die: probat: ꝛ pono q̃ i pma medietate diei besterne sor. fuit albus: ꝛ in secũda niger: ꝛ quãdo fuit albus nõ fuit. a. besterna dies: sẽ qñ fuit niger vocabatur illa dies, a. isto posito: pẽ pma ps. Nã tũc sor. fuit albus: demõstrãdo die besternã: ꝛ tũc est vel fuit. a. dies. ḡ i. a. die. sor. fuit alb°. Secũda ps ꝓbat. Nã qñcũq; sor. fuit albus: besterna dies nõ fuit. a. sẽ solũ qñ fuit niger: ḡ sortes nõ fuit albus i. a. die. Ex eadẽ ꝯclone sequit. Qꝛ sor. nõ ẽ: nec fuit: nec erit in domo platonis: ꝛ tñ in domo platonis erit: ꝛ fuit sortes: probat: ꝛ pono q̃ qñcũq; sor. ẽ vel fuit: aut erit i aliqua domo: q̃ nulla dom° sit platonis: ꝛ qñcũq; ipse ẽ: vl fuit: vel erit extra domũ aliq;: q̃ q̃libẽ domus sit platõis. isto posito pẽ pma ps ꝯclonis: qꝛ suus oppo^m repugnat casui: sẽ secũda ꝓbat. Nã in ista domo fuit: ꝛ erit sor. demõstrãdo vnaẽ quã exiuit: ꝛ exibit. ꝛ ista ẽ: erit. vel fuit dom° platonis: igit i domo platonis fuit: ꝛ erit sor. ¶ Tertia. 3ª 2°. ẽ ista. Aliqs hõ erit qñ ipse ñ erit aliqs hõ: probat ꝛ pono. q̃ totũ pter digitũ sor. sit. a. q̃ digitus cras cõbureẽt vl aliũ de desinet esse ps sor. isto posito. B erit qñ ipm non erit aliqs hõ: demõstrãdo. a. ꝛ hoc ẽ: vel erit aliqs hõ: igit. ꝛc. Prima ps añtis pẽ. Nã. a. q̃diu erit ps sor. nõ erit hõ: qꝛ aliter in vno hoie forẽt ifiniti hoies. Secũda pars ꝓbat ex hoc: qꝛ hec demonstrãdo. a: aliqñ erit sba aiata sensitiua p se extis: ꝛ ñ alia q̃ hõ: igr ꝛc. ¶ Ex ista ꝯclone seqt ꝯseqnter Cor^m. Qꝛ aliqd ẽ hõ: ꝛ qñcũq; erit: illud erit ñ hõ: ꝓbat. ꝛ pono q̃ nũc aliqd sit hõ: ꝛ post hoc ꝯtinue erit ps alicui° hominis: qõ ẽ possibile p additionẽ noue ptis ad pcedẽs: vel ad pextis: isto posito pẽ cor^m. ¶ 4ª 2° est ista. Sor. ẽ solũ pedalis q̃titatis: ꝛ in fine hore erit bipedalis q̃titatis: ꝛ tñ sortes ẽ tãtus q̃tus ipse erit i fine hore: ꝓbat. ꝛ pono pmam pte in cãu. isto posito ipsa ẽ manifesta. ꝛ scda ꝓbat. sor. est pedalis q̃titatis: ꝛ pedalis q̃titatis sor. erit i fine hore. ḡ sor. ẽ tãt° q̃t° ipse erit i fine hore: pẽ ꝯña p resolonẽ relatiui. ꝛ maior silr p casũ: sẽ minor ꝓbat. hec sortes erit i fine hore demõstrãdo seipm: ꝛ hoc ẽ vel erit pedalis q̃titas: igit pedalis q̃titas sor. erit i fine hore: ꝛ p ꝯñs pedal q̃titatis sor. erit i fine hore: pẽ ꝯña. qꝛ idẽ significãt ista duo illata: suppositio pnũc: q̃ q̃titas ñ distiguat a re q̃ta. ¶ Ex ista Cor^m. cõclusiõe seqt correlarie. Qꝛ sor. est i duplo minor q̃ pm° ipe fuit: ꝛ tñ ẽ tãtus q̃t° pus ipe fuit: probat. ꝛ pono q̃ sor. sit bipedalis q̃titatis: ꝛ ꝯtinue añ B fuit quadrupedalis. isto posito pẽ pma ps ꝯclonis. ꝛ scda ꝓbat. sor. ẽ bipedalis q̃titatis. ꝛ bipedalis pus fuit. igit ipse ẽ tãtus: q̃tus ipe pus fuit: tenet ꝯña cũ maiori: et minorẽ ꝓbo: hec. sor. pm° fuit: demõstrãdo se ipm: ꝛ hoc ẽ: vel fuit bipedale: igit ꝛc. pẽ ꝯñtia p resolutionem relatiui.

Ad rationem pncipalẽ pẽ qd sit dicendũ ex dictis. vẽ. q̃ illa ꝯña ñ valet. albũ. fuit hoc. igitur hoc fuit albũ: ꝛ ad pmã ꝓbationẽ dico: q̃ illa nõ ẽ ꝯuersio simplex pp mutationẽ ampliationis seu suppositõis ãpliatiue. sẽ illa albũ fuit. hec ꝯuertit simplr i istã: hoc albũ fuit: ita q̃ ly hoc sit sbm: ꝛ ly albũ pdicatum vbi ly. albũ: eque ampliatiue vtrobiq; supponit. Ex qua respõsione sequit ista ꝯclusio. Qꝛ. a. et. b. sunt due ꝓpõnes eiusdẽ denominatiõis oio: quaꝝ subiecta ꝛ pdicata sũt eadẽ vel iuicẽ cõuertibilia: ꝛ p eodẽ pcise supponẽtia: ꝛ tñ vna est vera: ꝛ reliqua falsa: patet de istis: albũ fuit B: ꝛ hoc fuit album: dato q̃ prima sit. a. ꝛ secũda. b. ¶ Ad 2^m rõnes ꝓbantẽ ampliationẽ a parte vtriusq; extremi dicit q̃ verbum aliqd ampliatur ante se: ꝛ non post se. hoc non est nisi rõne nature sic dictantis: vel volentis talr imperãtis: sic cõtingit de dictione exceptiua que añ se: ꝛ non post se immobilitat: vt omnis hõ: preter sor. currit: immobilitat ly homo: ꝛ non ly currens: huiusmodi autem verba que sic ampliãt añ se ꝛ non post se: sunt illa que non cadunt vere nisi super ea que sunt fuerunt: vel erunt: vt erit: fuit: disputauit: mouebitur: ꝛ huiusmodi. Alia autẽ que cadunt vere seu quorum actus pñt attingere: que non sunt: erunt: vl fuerunt ampliãt tã ante q̃ post: vt albũ potest esse nigrũ tã ly album. q̃ ly nigrus stat ampliatiue. Similiter tam

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

in ista chy^{am} intelligo: q̃ in ista ĩtelligo chy^{am} supposuit am pliatiue ly chy^{m}: pro eo quod ē ymaginale: ⁊ ad confirma tionē dicitur: q̃ mod^{o} loq̃ndi Arist. erat postponēdi termi num verbo: tñ intelligebat cuz ante. sicut in primo phyer. vbi dicit q̃ sunt ille subcōtrarie: homo iustus est. hō iustus non est: ⁊ certū est: q̃ non sunt subcontrarie: nisi sic intelli gantur: hō est iustus: hō non est iustus: ⁊ ita in proposito di citur q̃ p illam sanabatur laborans: vat intelligere hanc. Ax. laborans sanabitur: vbi ly laborans: supponit: vt dcm̃ est: quare ⁊c.

¶ Capitulum de conuersionibus.

Secundo principaliter arguitur sic. Ista ꝯsequentia est bona. chymera non est aial: igitur aliquod non aial non ē ñ chymera. ⁊ hec eadē nō valet igitur q̃stio vera: tz ꝯña cuz maiori: qz ē cō uersio p ꝯtrapositionē. ⁊ minorē ꝓbo: añs ē vex: ⁊ ꝯñs falsum: g̃ ꝯña non. Qz añs sit verum manifestum est: qz suum contradictoriū est falsuz .s. omnis chymera est animal: q̃ autez ꝯñs sit falsum pro batur: qz suum contradictorium est vex videlicet: oē non aial est non chymera: qz aliquod non aial est nō chyme ra: ⁊ nihil est non aial quin illud sit non chymera.

Pro solutione huius argumenti pono 4.^{or} con clusiones: q̃ruz prima est infini ta: licet propositio aliq̃ scripta vel mētal' possit ꝯuerti: nul la tñ enūciatio vocalis vel scripta. Prima pars probatur: de propositione scripta: cuius subiectū potest fieri predica tum. ⁊ ecōuerso per trāspositionē localē illox: copula ma nente fixa: ⁊ immobili. ¶ Idem ostēditur de mētali: cui^{o} subiectū potest fieri predicatū: ⁊ ecōuerso: per solam retro gradā aīe ꝯuersionem: ad ĩtentiones illas pmanētes: q̃x vna subicitur: altera p̄dicat. 2ª pars cōclusionis. probat: qm̃ nullius vocal' propositionis subiectū pōt transponi in p̄dicatū: vel ecōuerso: pp successionē continuam illox: ⁊ lz videat tal' ꝯuerti: non tñ cōuertitur: sz assumitur vna alia
Cor. de altero subo: ⁊ de alio p̄dicato. ¶ Ex p̄ma ꝯclusione seq tur corelarie. primo Qz querens aliq̃z enunciationē vocā lem conuertere: querit impossibile: patet. quia natura tal' conuerti potest: intentio tamen querentis est: q̃ assigne tur vna propositio: cuius subiectum correspondet predi cato alterius. ⁊ predicatum subiecto eiusdē. ¶ Secundo sequitur. Qz non quelibet vniuersalis negatiua: vel parti cularis affirmatiua: est conuertenda simpliciter: patet de vocali scripta: vel mentali altero carente etremo: cuz con uersio simplex sit transpositio ex̄mox: ⁊ in nā tali transpo nunt ex̄ma: qz nō sunt. 3° segtur. Qz. a. ⁊. b. sunt due ꝓpō nes significātes adequate idem: quax vna pōt conuerti: ⁊ alia nō: patet de istis. nullus hō est asinus ⁊ nullus hō ē asi nus: quarum p̄ma sit scripta: vel mentalis: ⁊ alia vocalis. ¶ Notādū tamen q̃ licet ꝓpōnes vocales: vel de scdo ad iacente: seu nō habentes vtrūq̃z extremū: non possint cō uerti: tñ ĩplicite possunt cōuerti: ⁊ subordinant' aliqbus p positiōibus q̃ possunt explicite ꝯuerti: ⁊ iste ē intellectus loq̃ntiū ꝯuersiōe q̃ vtar ego sepissime ĩ seq̃ntib^{o}. ¶ Se
2ª ꝯ. cunda. ꝯ ē ista. Nulla cōuersio ē ꝯseq̃ntia. ꝓbat. ꝯuersio ē trāspositio ex̄mox: sz nnlla ꝯsequētia ē trāspositio ex̄mo rū. qz vltra illā trāspositionē icludit notā illatiōis q̃ ē vna ps ꝯñe: sic ꝯuertēs ⁊ ꝯuersa. vñ imaginor q̃ sic demōstra tio circularis nō ē aliqs syllogismus. sz duo syllogismi: ita ꝯuersio nō ē alia ꝓpō: sz due p̄pōes: ita q̃ iste due ꝓpositio nes: hō ē aial aial est hō. sunt vna ꝯuersio: ñ tñ sūt aliqua
Cor^{m}. ꝯña. ¶ Ex ista ꝯcl'one sequit' corelarie. Qz sic ꝯuersio p ꝯ positionē ñ ē ꝯña bona: ita nec ꝯuersio simplex: nz p accñs. pz. ex quo nulla ꝯuersio ē ꝯña: nec aliqua ꝓpō. ¶ Conce do tñ q̃ ex oī ꝯuersione simplici pōt fieri bona ꝯña: vñ ex añte ⁊ ꝯñte fit ꝯña: lz illa n ō sit añs ⁊ ꝯñs: sz ambo illa cū 3° ꝯ.
nota ꝯñe. ¶ 3ª cōclusio ē ista. Aliq̃ ē va ⁊ pfecta cōuersio ĩ qua nō fit de sbo p̄dicatū: nec ecōuerso: pz de ista: nullus hō est oīs hō: ⁊ nullū ens oīs homo est aliqs hō: in conuer sa fuit ly hō sbm. ⁊ ly omnis hō p̄dicatū: sed ĩ conuertente fuit ly ens oīs hō subiectū: ⁊ ly aliqs hō p̄dicatū: vñ in con 2ª ꝯ.
uersione nō ē inconueniens addere. sz bñ fozet ĩcōueniēs diminuere. ¶ Ex ista ꝯclusiōe sequit' corelaire. Qz cōuer Cor^{n}
sio per ꝯtrapositionē ē va ⁊ perfecta ꝯuersio: ⁊ nō iplicans ꝯtradictionē: vt dñt aliq de quox numero suz ego ĩ alte ro opere. lz enī in ꝯuersione per ꝯpositionē nō fiat de sbo p̄dicatū: aut ex̄: hoc tñ nō tollit bonitatē ꝯuersiōis: qz ad huc debite transponit' sbm ĩp̄dicatū: ⁊ ex̄. dicēdo enīz oīs homo est aial: g̃ omne nō aial: ē non hō: subiectū non ē fa ctū p̄dicatū: nec ex̄: tñ subiectū ē transpositum in p̄dicatū ⁊ econuerso: ⁊ hoc requirit': ⁊ non p̄muz. ¶ 4.ª conclusio ē ista. Aliqua est vera ⁊ perfecta cōuersio: ex qua ceteris nō mutatis non potest fieri ꝯña bona: pz de ista: aial non est Cor^{m}
hō: ergo homo non est aial. Hec enim ꝯuersio est optima: ex quo trāsponūtur extrema: nullo addito. nullo diminu to: tamen ex illa non potest fieri ꝯsequētia bona: qz ñ seq̃t aial non est homo: g̃ hō non est aial: qz añs est vex: ⁊ ꝯñs falsuz. ¶ Ex ista ꝯclusione seq̃t. Qz lz ꝯuersio per ꝯ posi tionē nō sit bona ꝯña: nz ex illa fiat ꝯña bona: adhuc tñ ē Cor^{n} 3ª ꝯ.
bona ꝯuersio. Aliō. n. ĩtelligit' p ꝯñaz bonā: ⁊ aliōp ꝯuersio nē bonā. sic aliō eē bonū hoiez: ⁊ aliō bo^{m} fabx. Ad bōitate .n. ꝯñe requirit' repugnātia añtis cuz ꝯdicto^{o} ꝯñtis: sed ad bonitatē cōuersionis hec nō requirit': sz debita trāpositio extremorū vt hz videri in opusculo mee ĩtroductiōis.

Per hec igit' pz responsio ad argumētū q̃ illa ꝯña nō valet. chy^{a} nō ē aial: igit' aliq̃ non aial non est non chy^{a}: ⁊ cū dicit' est cōuersio per ꝯpositionē: igi tur ꝯña bona: nego ꝯñaz ⁊ añs: qz vt dictū ē nulla ꝯuersio est ꝯña. ¶ Itē nō solū ex conuersione p ꝯpositionē nō fit consequētia bona: imo nec ex conuersione p accidēs: qz ñ sequit'. homo est aial: g̃ oē aial est homo. ⁊ tñ illa homo est aial: conuertit' in hanc oē aial ē homo p accidēs: q̃ proba tur sic: illa. oē aial ē homo: ꝯuertitur per accidēs ĩ illam ho mo est animal: ergo a pari ex̄: vel detur rō diuersitatis: si .n. vlis ꝯuertitur indefinitā vel particularez videt' etiam econuerso. sicut ex eo q̃ indefinita vel particularis ꝯuer titur in singularem: per idem econuerso singularis in ide finitā. vel particularē. quare. ⁊c.

¶ Capitulum de silogismis.

Tertio principaliter ad q̃stionē argui tur sic. ¶ Ista ꝯña ē bona. Oīs homo erit aial: omne album erit homo. igitur aliquod animal erit album: ⁊ hec ea dem non valet igitur q̃ō vera. ꝯña tenet cū p̄ma pte añtis: eo q̃ ē fillus in quinto pri me figure: indirrecte concludente. ⁊ q̃ illa ꝯña non valz ꝓbat'. ⁊ pono q̃ omne album sit hō: ⁊ q̃ ni hil erit album. isto posito añs ē verum: ⁊ ꝯñs falsum. vt sa tis liquet intuenti.

Pro solutione huius argumenti pono 4.^{or}. con clusiones quax prima ē iste Oē quod currit curret. oīs homo currit. ⁊ tñ nō omnis homo curret. probatur. ⁊ pono primam partem conclusionis in cāu cum hoc q̃ añxps erit homo. ⁊ erit troncatus pedes. ita q̃ nunq̃z curret. isto posito pz prima ps conclusionis: ⁊ secunda probatur. añxps nō curret. ⁊ añxps ē vel erit ho mo: igitur non omnis homo curret. pz conseq̃ntia qz ex op posito ꝯñtis cum minori sequitur oppositum maioris. vn de seqtur omnis homo curret. añxpus ē vel erit homo. igi tur antexps curret. pz ꝯña in tertio p̄me. ¶ Ex ista ꝯclu sione sequitur corelarie. Qz iste silogismus non est in p̄mo Cor^{n}

prime. Omne qd̄ currit curret:oīs hō currit:g̃ oīs homo curret:qr ly homo in minori supponit solum pro eo qd̄ est: ⁊ in cōclusione distributiue pro omni hoīe qui est vl̄ erit. ſz ex premissis bene sequtur hec cōclusio:omnis homo qui ē presens curret:que est vera:qr ly homo solū supponit pro eo:qd̄ ē ratione illius termini q̃ ē pñs. ¶ Scēda ꝛclusio est ista. Omne qd̄ ē disputās ē disputatuꝫ:omnis homo ē disputans:⁊ tñ non oīs homo ē disputaturus:probatur:⁊ pono vt prius.q̃ omne quod est disputās disputabit.⁊ q̃ oīs homo disputet.⁊ cras generetur sor.qui nūq̃ disputabit: isto posito pz conclusio pro prima parte:⁊ pro scēda.silr ⁊ p tertia.qr sortes nō est disputaturus.⁊ sor.ē vel erit homo. igitur ⁊c̄. Et similiter si arguitur vt prius.omne quod ē disputans. ē disputaturus.omnis homo ē disputans. igitur omnis homo ē disputaturus.non valet ꝛña.qr arguitur a minus amplo ad magis amplum. sed ex his premissis sequitur solum.q̃ oīs homo qui est presens ē disputaturus. Cor^{m} ¶ Ex ista cōclusione cū priori sequitur correlarie.Qr i nullo silogismo terminus aliquis latiorem suppositionem debet habere in conclusione:q̃z in premissis.quia multitudo suppositorum sepe facit ad falsitatem vniuersalis.sic̄ paucitas ad veritatē. vnde hec ē vera. quilibet homo ē vnus homo.⁊ h̄ ē falsa.omnis homo ē vn^{o} homo.⁊ hoc ideo: qr latiorem habet suppositionem q̃z prima. ¶ 3^{a} conclusio est infinita.Quicquid fuit sortes:iam ē sor.album fuit sor. ⁊ tamen nullum album ē sor.probatur. ⁊ pono q̃ sor.non sit albus.sed fuit albus.isto posito pz conclusio pro qualibet sui parte.nec oppositum vltime partis sequitur ex primis.quia ly album ampliatur in vna:⁊ non in alia. sed bene sequitur.quicquid sortes fuit.nunc ē sortes.sed album ē aliquid qd̄ fuit sortes.igitur album ē sortes.consequētia ē bona.sed minor ē contra casuz. ¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie.Qr ista cōsequentia non valet.quicquid fuit.a.iam est.a.sed aliquis homo fuit.a. ergo aliquis homo iam est.a.dato q̃.a.sit pars sortis.⁊ prius fuerit sortes. sed bene sequitur prima conclusio cuz illa minori. aliquis homo est aliqd quod fuit.a.quod negat̄ in isto casu. ¶ 4ª conclusio est ista.Omne preteritum ē.Adaz ē preteritus: ⁊ tamen Adam non est. ista conclusio est manifesta quo ad omnes partes.preter primam:quam ego probo sic. tñ ens est p̄teritū.igit̄ omne p̄teritū est.pz ꝛseq̃ntia ab exclusiua ad eius vl'em de termis trāspositis.⁊ añs ē verum.qr ens ē p̄teritum:⁊ nihil nō ens ē preteritum.igit̄. ⁊c̄. ¶ Et si arguitur sic:omne p̄teritum ē. ergo nihil ē p̄teritum gn illud sit.nego ꝛsequētiā.nec arguitur ab exposita: ad vnā suaꝫ exponentiū:qr ly p̄teritum ī vl'i tenetur nomialiter. ⁊ in negatiua illata tenetur participalr:igitur bñ sequitur omne p̄teritum ē:igitur nihil ē aliquod p̄teritum: quin illud sit:⁊ hoc bene cōceditur. ¶ Eode mō ꝛceditur q̃ omne futurum:omne possibile:omne intelligibile :oē ymaginabile ē:⁊ tamē multa sunt futura:possibilia: ītelligibilia. vl'ymaginabilia:quorū nullus ē. ¶ Ex ista cōclusione cuz tertia sequitur. Qr in nullo sill'o debet terminus aliqs habere latiorē suppositionē quo ad tempus ī p̄missis:q̃z ī cōclusione.⁊ ideo illa cōsequētia nō valet:oē p̄teritum ē.añ xp̄s ē p̄teritus:igit̄ antexp̄s est. qr ly añxp̄s ampliat̄ ī minori:⁊ nō in ꝛcl'one.sed ad īferēduz istā cōcl'onē: sumatur talis mior:añxp̄s ē aliqd̄ p̄teritū.⁊ tūc cōceditur ꝛña.ſz negat̄ hoc.qr ex illa sequit̄ q̃ añxp̄s ē.qd̄ ē falsum.

Patet igit̄ responsio ad rōnē p̄ncipalem negādo cōsequētiā. ⁊ ad p̄bationē qñ dicit̄:q̃ illa cōsequētia sit sylogismus ī 5° p̄me figure.nego illud.qr ly albū stat ampliatiue ī minori.⁊ nō ī conclusione.ideo deberet sic argui:omnis homo erit aīal:oē albū est vel erit hō.igit̄ aliqd̄ aīal albū erit.ita q̃ ly aīal sit subiectum:⁊ ly albū p̄dicatū:⁊ sic īdirecte concludūt huiusmodi p̄missē:⁊ nō mō dicto. ¶ Consilr rñdetur ad argumētū:quo p̄bari p̄t vbū p̄teriti:vel futuri tp̄is ampliare a p̄te post:vbigratia:oē existens hoc erit sortes: demonstrādo sortē.sed albū ē vel erit exñs hoc.igitur sor. erit albus: posito q̃ sor.sit albus.⁊ ꝛtinue erit niger.pz q̃ añs ē verum.⁊ ꝛñs falsuz.iō dicit̄ vt p̄us:q̃ nō bene ꝛcludit̄ p̄p terminū in mīori ampliatuz.⁊ nō in ꝛcl'one. sed ex illis p̄missis seqt̄ īdirecte ꝛcludēdo:q̃ sortes aliqd̄ albuz erit.⁊ h̄ concedit̄ in casu isto:quare ⁊c̄.

¶ Capitulum de inceptione.

Quarto ad questionē p̄ncipaliter arguit̄.ista ꝛña ē bona.Oē qd̄ curret:īcipit:īcepit:vel incipiet currere. sor.albus curret.igit̄ sor.albus incipit:incepit:vel incipiet currere.⁊ hec eadē non valet.igit̄ q̃stio vera:tenet ꝛña cū p̄ma parte añtis.qr ē sylogismus in 3° p̄me:⁊ p̄bat̄:q̃ illa ꝛñtia non valet.ponēdo q̃ sor.currat:cucurrerit:⁊ curret per totā vitā suā.⁊ q̃ ipse non sit albus.nec fuit albus: sed aliqñ erit albus:isto posito ē añs verꝫ.⁊ ꝛñs falsū. igitur ꝛña nō valet.q̃ añs sit verꝫ manifestū ē. sed p̄bat̄ q̃ ꝛñs sit fl'm:pro q̃libz sua p̄te:nō.n.sor.alb^{o} īcipit:vl'īcipiet currere.qr si sor.alb^{o} īcipit:vl'īcipiet currere.⁊ oīs sor. alb^{o} q̃ ē.vl'erit:ē vl'erit sor.q̃ sor.incipit:vl'incipiet currere:ꝛñs est ꝛtra casuz.⁊ ꝛña ē ī tertio 3^{e} figure.nec etiam sor.alb^{o} incepit currere.qr sor.non est albus:nec fuit albus. igitur sor.albus non īcepit currere.patet ꝛña.quia ex opposito ꝛñtis.sequitur oppositum añtis.

Pro solutione huius argumenti pono q̃tuor conclusiones.quaruz p̄ma ē ista p̄^{a} ꝛ^{o}

Licet sor alb^{o} curret.⁊ nullus sor.iam albus currit:non tamen sor.albus curret:qui modo non currit:p̄ma ps patet quia sor.qui erit albus curret:⁊ iam ipse non est albus. iō ipse albus non currit. 2^{a}.pars conclusionis probatur. qñ suū ꝛdicto^{m} est falsum:vz sor.albus curret: qui mō ñ currit:cū debeat sic resolui.hoc curret:qd̄ mō non currit.⁊ h̄ est vel erit sor.albus.igitur ⁊c̄.⁊ patet consequētia q̃ vna istaꝫ ē falsa. ¶ Ex ista ꝛclusione sequitur correlarie. Qr Cor^{m} ista consequena non valet sor.albus curret: ⁊ nullus sortes albus currit. igitur sortes albus curret. ⁊ illo modo non currit:añs enim ē verꝫ vt pz.⁊ ꝛñs falsuz. qr secunda ps eius ē falsa.cū īpa significet q̃ ille q̃ erit sor.albus non currit. ¶ Secūda.p̄ ē ista.aliqd̄ currens īcipiet eē sor.albus.⁊ tamē sor.albus non incipiet esse aliqd̄ currens.p̄ma pars p̄bat̄.naz hoc incipiet esse sor.albus demonstrando sor.⁊ hoc ē vel īcipiet esse aliqd̄ currēs.igit̄ aliqd̄ currēs incipiet eē sor.albus.Secunda ps p̄bat̄.nā si sor.alb^{o} incipiet esse aliquod currens: ⁊ ipse sor. albus est sor. igitur sor. incipiet esse aliquod currens:ꝛñs est falsum.⁊ p̄ casum. 2^{a} ꝛ^{o}

¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie. Qr aliqñ incipiet currere sor.albus:⁊ tamen nunq̃z incipiet sortes albus currere.probatur:⁊ pono q̃.a.erit primum instans in quo sor.erit albus.isto posito patet prima pars:qr in.a. īstāti īcipiet currē sor.albus.igitur aliqñ incipiet currere sor. alb^{o}.ꝛz ꝛña.⁊ añs p̄bat̄.nā ī.a.instāti curret sor.alb^{o}.⁊ non īmediate añ.a.curret sor alb^{o}.qr non immediate añ.a.ipse erit alb^{o}.igit̄ in.a. instanti īcipiet currere sor. albus. Secunda ps silr p̄bat̄.nam si aliqñ incipiet sor.albus currere:sit illud instans.a.Contra in.a.instanti sor.alb^{o} curret. ⁊ imediate añ.a.sor.albus curret.igit̄ immediate ante. a. sor.alb^{o} curret.vel sic:In quolibet īstāti vite sortis sor.albus curret:igit̄ nunq̃z īcipiet sor.albus currere:tenet ꝛña: ⁊ añs arguit̄.qr si nō:sit illud.b.instās.Et arguit̄ sic.In.b. instanti sor.curret.sed in.b.īstanti sor.ē vel erit albus.igr̄ in.b. instanti sor. albus curret. Confirmatur . sor . albus in.b.instāti curret.igitur in.b.instanti sor.albus curret.pz

ꝛña.quia non videtur ratio diuersitatis inter añs.ꝛ ꝛñs.
3ª ꝛ°. ¶ 3ª ꝛclusio est ista.Sor.albus nunc non currit: ꝛ sor. albꝰ immedietate post instans quod ē presens curret: ꝛ tñ sor. albus non incipit currere:prima pars pz:qꝛ ē vna copulati ua:cuius vtraq; pars ē vera:prima.n.ē vera:qꝛ suuz cōtra dictorium ē falsum.ꝛ zª probatur per suas resoluentes ve ras:que sunt iste:hoc immediate post instans quod ē pre/ sens curret:ꝛ hoc est vel erit sor.albus:demonstrando sor. igitur ꝛc.zª pars conclusionis simil'r est vera:qꝛ suum cō
Lorm tradictorium ē falsum vt patuit. ¶ Ex ista conclusione se quitur correlarie. Qꝛ sor.albꝰ immediate post hoc curret: ꝛ tñ nō immediate post hoc erit:ita ꝙ sor.albus currit:da/
4ª ꝛ° to ꝙ non erit albus vsq; ad vnum annum. ¶ Quarta ꝛ° est ista.Sor.albus non incipit currere:nec sor.albus īcepit currere:nec sor.albus īcipiet currere:ꝛ tñ aliqñ fuit ita ꝙ sor.albus incipiet currere:ꝛ aliqñ erit ita ꝙ sortes albus ī cepit currere:primam partem probauit ratio principalis: sed scōa probatur.nam ista ꝛña ē bona:ꝛ fuit bona:ante es se sor:hoc incipiet currere:ꝛ hoc vl'erit sor.albus:ergo sor. albus incipiet currere:ꝛ tunc fuit ita:sicut significatur per añs:ergo tunc fuit ita sicut significatur per ꝛñs. Item hec ꝛña ē bona post corruptionem sor.hoc incepit currere:ꝛ B ē vel incipit esse sor.albus.igitur sor.albus incepit currere
Lorm ꝛ tunc añs erit vex.igitur tunc ꝛñs erit verus. ¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie.Qꝛ ista consequentia non valet:aliquando sor.albus incipiet currere:igitur aliquan do'erit ita ꝙ sor.albus incipit currere.probatur quia ante inceptionem sor.fuit antecedens verus: ꝛ consequens fal sum:Etiam non sequitur sor.albus incepit currere: igitur aliqñ fuit ita ꝙ sortes albus incipit currere:cū post desini nitionem sor.erit antecedens verum ꝛ conseq̄ns falsum.

Ad rationem igitur principalem:concedo conse/ quentiam factam: ꝛ consequens si militer.ꝛ cum dicitur.sortes albus:nec incipit:nec incepit: nec incipiet currere:igitur non sortes albus incipit: ince/ pit:vel incipiet currere: negatur consequentia. quia ante/ cedens est verum:vt probatum est:ꝛ consequens falsum. quia suum contradictorium est verum: probatur. Nam hoc incipit:incepit:vel incipiet currere. demonstrādo sor. ꝛ hoc est vel incipit:vel incipiet:vel incepit esse sor.albus. igitur sortes albus incipit:incepit.vel incipiet currere.vn de hoc consequens non est propositio disiunctiua: sed ca/ thegorica:illud verbo disiuncto: ꝛ habet resolutorie pro/ bari. sed illa sor.albus incipit currere: vel sor.albusince/ pit currere: vel sor.albus incipiet currere: non est catha°: nec cathagorice probabilis:sed ypothetica disiunctiua:cu ius quelibet pars est falsa:quare ꝛ cetera.

¶ Capitulum de exclusiuis.

Quinto principaliter ad questionē arguit sic.ista.cōseq̄ntia est bona.Sor.erit albus: ꝛ nihil aliō a sor.erit albū:igit tñ sor.erit albus:ꝛ hec eadē non valet:ergo q̄stio va.tenet ꝛseq̄ntia:cū ꝑma pte añtis.qꝛ arguit ab exponētibus ad ex/ positam.ꝛ secudā ptez ꝓbo. Nam cāu pos/ sibili posito ē añs verum:ꝛ ꝛñs falsum.igit ꝛña nō valet: añs ꝓbo.ꝛ pono ꝙ nihil qō erit tēpore sortis ꝑter sortē erit albū.sed post definitionē sortis gnābit ·Pla.albus.isto po
Lorm. sitio añs ē vex pro ꝑma pte.vt pz:ꝛ scōam ꝓbo.qꝛ suuz ꝛ/ dictoriū ē falsuz.vz aliqd aliud a sor.erit albū. qꝛ ex illa se quit ꝙ aliquid ñ sortes qō erit tēpore sortis:erit albū:qō est contra casum:etiā quocūq; demonstrato.vna illarum erit falsa:hoc erit albū.ꝛ hoc ē vel erit aliquid aliud a sor. si.n.demonstret ·Plato albus: pz ꝙ ipse ñ erit aliud a sor. ex quo non erit sil'cum sor. ¶ Alietas.n.et differentia. non cadit nisi iter entia sil'existētia.iā ꝓbatur ꝙ ꝛñs ꝑn/ cipale fit falsum.sequit enīz:tñ sor.erit albus. igit omne album erit sor.tenet ꝛña ab exclusiua ad suā vl'em. ꝛ ꝛñs ē falsū.igit ꝛ añs:ꝙ ꝛñs fit falsuz ꝓbat.qꝛ sequitur omne album erit sor.sed ·Pla.erit albus.igit ·Pla.erit sor. ꝛñs ē falsum.igitur ꝛ añs:nō minor.ergo maior. Lorm

Pro declaratione huiꝰ argumenti pono q̄tuor ꝛclusiones.quarum. ꝑma ē ista.Si sor.ē albus:tñ sor.ē albus.ꝓbat.nam si sor. ꝑª ꝛ° ē albus sor.ē.sor.albus.ſz si sor.ē sor.albus:tñ sor.est sor.al bꝰ ꝛ si tñ sor.ē sor.albꝰ:tñ sor.ē albus. g̃ a ꝑmo ad vltimū si sor.ē albꝰ:tñ sor.ē albꝰ. ¶ Illa ista ꝓꝛꝛdictionaliū patit dubitationē ꝑter illā:si tñ sor.ē sor.albus:tñ sor. ē albus. sed istā condictionalem ego probo. Nā adiectiuū mascu lini generis vel feminini nihil significat nisi per dependē tiaz ad suuz substantiuuz:quemadmodū relatiuuz per de pendentiam ad suū añs.sed ly albus est adiectiuuz istius termini sor.igitur significat idez conuertibiliter qō sor.al bus.patet cōsequentia cū minori.ꝛ maior est gramaticoꝛ: vnde nullꝰ sane intelligēs diceret:ꝙ illa propositio: asinꝰ est albus:significat ꝙ asinus est homo albus. sed ꝙ asinꝰ est asinus albus.Sic similiter ista propositio: faber est bo nus:non significat ꝙ faber est bonus homo:nec ꝙ iste fa/ ber ē bonū ens.sed ꝙ iste faber ē bonus faber. ¶ Ex ista Lorª conclusione sequitur veritas istarum ꝓpositionum. Tñ homo est albus:tñ homo est niger:tñ homo est colorat°: qꝛ tñ homo ē homo albꝰ:ꝛ tñ homo ē homo niger: ꝛ tñ homo ē homo coloratus. Itē seqtur.tñ homo est q̄ꝛtus:ꝛ tñ asinus ē q̄ꝛtus:quia tantū homo est q̄ꝛtus homo:ꝛ tātū ꝛª ꝛ° asinus ē q̄ꝛtus asinus. ¶ ꝛª.ꝑ.ē ista.Tñ sor.ē albus:nō ta men tñ sor.ē album:prima pars patet:quia tñ sor.est sor. albus:ꝛ secunda similiter.nam aliquid non sor. ē album: igitur non tñ sor.ē album:patet cōsequentia. ab vna cau/ sa veritatis ad propositionem habentē illaz causaz. ¶ Ex Lorª ista conclusione sequit primo.Qꝛ tñ sor.erit albus:non ta men omne album erit sor.patet ex conclusiōe .nec illa: oē album erit sor.ē vlis illius exclusiue.tñ sor.erit albus. ſz istius.tñ sor.erit album:ꝛ hec omnis sor.albus erit.sor.est vniuersalis illius exclusiue:tñ sor. erit albꝰ. ¶ Secūdo Lorª sequitur.Qꝛ tñ sortes erit albus:ꝛ tamen aliquid non sor. erit album.vnde.secunda. exponens prime partis: non ē illa.nihil non sortes erit album: sed illa nihil non sor. erit sortes albus.tertio sequitur. Qꝛ tñ sortes erit albus:non Lorª tamen nihil preter sor.erit album.nec oppositum istius se cunde partius est exceptiua correspondens prime parti: sed est ista:nihil preter sortez erit sortes albus: quam ego concedo: sicut suaz exclusiuā. ¶ Tertia conclusio.est ista ꝛª ꝛ° Sortes ꝛ pla.augumentabunt: ꝛ qualefient equaliter :ꝛ equeuelociter per totam vitam suam:ꝛ tamen solus sor. erit auctus ꝛ qualificatus.probatur.ꝛ pono:ꝙ sortes ꝛ pla to continue q̄ diu uiuent augumentabuntur ꝛ pariformi ter albefient.isto posito patet prima pars conclusionis. ꝛ secunda probatur:solus sortes erit sortes auctus ꝛ sortes qualificatus:ergo solus sortes erit qualificatus ꝛ auctus: patet consequentia ab vno conuertibili ad reliquū. ¶ Ex Lorª predictis sequitur.Qꝛ nulla illaꝛ cōsequentiaꝛ valet.so/ lus sor.erit auctus.igitur solus sor.augebitur. solus sortes erit qualis:igitur solus sor.qualefiet.quia in cāu est ante/ 4ª ꝛ°. cedens verum:ꝛ consequens falsum. ¶ 4ª conclusio. est 4ª ꝛ° ista.Solus sor.erit bipedalis:non tamen solus sor.erit bi/ pedalis q̄ꝛtitatis.probatur:ꝛ pono ꝙ sortes erit bipedalis ꝛ pla.similiter.isto posito:patet ꝑª ꝑs conclusionis: quo/ niam solus sortes erit sor.bipedalis.sed secūda probatur. Naz aliquid non sortes erit bipedalis q̄ꝛtitatis:quia pla. igitur nō tñ sortes erit bipedalis q̄ꝛtitatis:pz ꝛña.ab vna causa veritatis ad ꝓpositionē habentem illā cāz.vnde ali

ud significat ille terminus bipedalis: quando coiungitur illi termino quãtitatis: ⁊ aliud quãdo ꝯiungit̃ illi termino sor. cum significet per dependentiam ad ipsum: primo nãq; modo significat bipedalem q̃titatem: ⁊ 2° modo significat sortem bipedalẽ. ¶ Ex ista conclusione sequitur Or nulla istarum ꝯñarum valet. solus sor. est fortis: ergo solus sortes est homo fortis. tm̃ pla. ẽ bipedalis: ergo tm̃ plato ẽ ens bipedale: vel q̃titatis bipedalis. Jn qualibet. n. istax arguit̃ ab inferiori ad suũ superius distributiue.

Ad rationem principalem pz q̃ illa ꝯña ẽ bona: Sor. erit alb⁹: ⁊ nihil aliõ a sor. erit album: igitur tm̃ sor. erit albus: non qr arguatur ab exponentibus ad expositum: sed qr ꝯñs sequitur ex prima parte antecedẽtis: vt prima demonstrauit ꝯclusio. verũtm̃ pt fuari difficultas argumẽti sic arguẽdo: Sor. albefiet: ⁊ nihil aliud a sor. albefiet. igitur tm̃ sor. albefiet: añs. n. est verum ĩ casu illo: ⁊ ꝯñs falsum. Jdeo dicit̃ q̃ ista ꝯña non valet: nec arguitur ab exponẽtibus ad expositã: qr dictio exclusiua: non est exponẽda p̃ notã alietatis: sz infinitatiõis: vt isto modo. sor. albefiet: ⁊ nihil nõ sor. albefiet: igitur tm̃ sor. albefiet: quarum exponẽtiuz 2ª est falsa: qr suuz cõtradictoriũ est vex. s. aliquod non sor. albefiet. pla. n. albefiet ⁊ pla. est: vel erit aliquid non sor. igitur aliquid non sor. albefiet: ⁊ consimiles de preterito possunt formari difficultates: quales iam de futuro reperte sunt ⁊c.

¶ Capitulum de inceptione ⁊ de desitione.

Exto principaliter ad q̃stionez arguit̃ sic. ista consequentia est bona. Jllud quod est. a. desinit esse vex. ⁊ nihil aliud ab. a. desinit esse verum: q̃ tm̃ ens. a. desinit esse vex: ⁊ hec eadem non valet: ergo q̃stio vera: tz ꝯña cum maiori: qr arguitur ab exponentibus ad expositaz. vnde licet de preterito vel de futuro nõ exponatur dictio exclusiua per notam alietatis: tamen de presenti bene exponitur p̃ illam: qr vniuersaliter bene sequitur. sor. currit: ⁊ nihil aliud a sor. currit igitur tm̃ sor. currit: pla. mouetur: ⁊ nihil aliud a platone mouetur: igitur tm̃ pla. mouetur; sed iaz probatur minor vz. q̃ ista ꝯseq̃ntia. ñ valet. ponendo q̃ nihil preter. a. fuit verum: ⁊ q̃ iam non sit. b. vero sit iam: ⁊ desinat esse verum: per positionem de presenti: ita q̃. a. ⁊. b. nõ sint simul: nec fuerint simul: nec simul erunt. Jsto posito. antecedens est verum: ⁊ consequens falsum: igitur consequentia non valet. q̃ antecedens sit verum; probatur ⁊ primo prima pars: qm̃. a. non est verum: ⁊ immediate ante instans presens fuit verum: igitur. a. desinit esse verum. pz ꝯña ab exponentibus ad expositaz. 2ª pars probatur: nam nihil desinit eẽ vex nisi. a. vel. b. vt suppono. sz. b. non ẽ aliud ab. a. nec fuit aliud ab. a. nec erit aliud ab. a. igitur nihil aliud ab. a. desinit esse verũ: tz ꝯsequẽtia. qr ex opposito consequentis cum secunda parte. sequitur formaliter oppositum prime vt patet intuenti: sed q̃ consequens p̃ncipale sit falsum patet. qr. b. desinit esse verum. igitur non tm̃ ens. a. desinit esse verum.

Pro maiori euidẽtia huius rationis pono q̃tuor ꝯclones. quarũ p̃ma est ista. A. desinit esse verũ. ⁊. b. desinit esse verũ: ⁊ tamẽ nullũ illox desinit esse verũ: p̃ma ps pz per casum positũ: ⁊ scõaz p̃bo: qa suũ ꝯdictoriũ ẽ falsuz: vz aliquod illox desinit esse veruz: nã qualitercũq; resoluat̃: vna demonstratiua est falsa. s. B̃ est: vel desinit eẽ aliqõ illox. a. n. nõ ẽ nec desinit eẽ aliqõ illox: qr. b. nõ fuit: nec erit aliqõ illox: qr. a. nõ erit simꝫ cũ b. igit̃. a. nõ ẽ: nec desinit eẽ aliqõ illox. Similiter. b. nõ ẽ: nec erit: nec fuit aliqõ illox: qr nec illa sunt nec fuerũt: nec erũt simul: vt manifestat casus. ¶ Ex ista conclone sequitur. Or iã incipiunt ⁊ desinunt infinita istãtia eẽ: ⁊ tm̃ nec incipit: nec desinit aliqõ illox eẽ. pria ps p̃batur: quia nũc nõ ifinita istãtia sũt: ⁊ imediate añ istãs pñs ifinita istãtia fuerũt: ⁊ imediate post istãs qõ ẽ pñs ifinita istãtia erũt: q̃ iã icipiũt: ⁊ desinũt ifinita istantia eẽ. 2ª ps ẽt p̃bat̃: nũc nõ est aliqõ illox: nec vnq̃ fuit aliqõ illoruz: nec vnq̃ erit aliqõ illox. igit̃ nõ icipit: nec desinit eẽ aliqõ illox: tz ꝯña. ⁊ añs silr per hec q̃ nulla istantia pñt potuerũt: aut poterũt silr eẽ. ¶ Scõa ꝯclo est ista. Jã desinit. a. eẽ verũ: ⁊ iaz b. desinit esse vex. ⁊ tm̃ nunc nõ desinunt. a. ⁊. b. eẽ va: pria pars ꝯclonis hẽtur ex p̃missis: ⁊ ex suis exponẽtibus: sz 2ª p̃batur: nũc non sunt va. a. ⁊. b. nec vnq̃ fuerunt va. a. ⁊. b. nec vnq̃ erũt vera. a. ⁊. b. igit̃ nõ desinunt. a. ⁊. b. esse va. pz ꝯña. ab vna cã veritatis ad p̃positionẽ bñtẽ illã cãz. ¶ Ex qua ꝯclone segtur corrolarie. Or nulla istax ꝯñarũ valet. nũc nõ sunt vera. a. ⁊. b. ⁊ aliqñ erunt vera. a. ⁊. b. ergo incipiunt: vel aliqñ icipient esse vera. a. ⁊. b. Jtem nunc nõ sũt vera. a. ⁊. b. ⁊ aliqñ fuerũt vera. a. ⁊. b. igit̃ desinũt: vel aliquãdo desiuerunt esse vera. a. ⁊. b. nã certum est: q̃ añ iceptionem. a. fuisset antecedens prime ꝯsequẽtie verum: ⁊ ꝯsequens falsum: ⁊ post desinitionẽ. b. erit scõe ꝯsequẽtie: antecedens verũ ⁊ cõsequens falsuz: igit̃ neutra illarum ꝯsequẽtiarum valet. ¶ Notandũ tm̃ q̃ cuz ly aliqñ significet tam tẽpus: q̃ istans: ⁊ pro ipsis verificet̃ nõ sũmo in corrolario vt dicit istans: sed tempus. qr aliter nõ saluaret̃ corrolarium. ¶ Tertia cõclo est ista. A. p̃põ desinit sciri a sor. ⁊ tamẽ sor. non desinit scire. a. p̃positionẽ. probatur. (⁊ pono) q̃ sor. sciat: sciet: ⁊ sciuerit multas propõnes. q̃rum quelibet vocet̃. a. inter quas sit vna quã ipse desinit scire: ⁊ nõ plures: isto posito. a. propõ desinit sciri a sorte: qa hec desinit sciri a sor. demonstrãdo illã quã sor. desinit scire. ⁊ hec est. a. p̃positio. igit̃. Non tamẽ sor. desinit scire. a. propositionẽ: qr nũc sit. a. p̃positionẽ: ⁊ imediate añ istãs pñs sciuit a p̃põnez: ⁊ imediate post istans pñs sciet. a. propositionẽ: vt pz manifeste per casuz. ¶ Ex ista ꝯclone segtur corrolarie eodẽ mõ. Or sor. icipit: ⁊ dsinit scire. a. p̃põez ⁊ tm̃. a. p̃positio nõ icipit: nec desinit sciri a sorte. probatur. (⁊ pono) q̃ sor. nũc sciat: sciet: ⁊ sciuit istã. de⁹ ẽ: q̃ nũc sit. a. ⁊ nunq̃ ante hoc fuit. a. nec vnq̃ post hoc erit. a. isto posito. sortes incipit ⁊ desinit scire. a. propositionem: quia sor. scit. a. propositionem: ⁊ nunq̃ sciet: nec sciuit. a. propositionem; non tamen. a. propositio icipit vel desinit sciri a sor. qr B̃ ñ icipit: nec desinit sciri a sor. ⁊ B̃ est. a. p̃positio igit̃ ⁊c. maior patet: qr ista p̃põ demõstrãdo. a. scit̃: ⁊ imediate añ istãs pñs sciebat̃. ⁊ imediate p⁹ istãs pñs sciet̃ a sor. q̃re ⁊c. ¶ Quarta ꝯ est ista. Pla. desinit scire. a. ⁊. b. ⁊ tamẽ nõ desinit scire. a. p̃bat̃. (⁊ pono) q̃ plato ꝯtinue añ B̃ sciuit. a. ⁊. b. nũc vo sciat ⁊ sciet. a. ⁊ nõ sciat. b. isto posito: p̃ma ps ẽ va: qm̃ plato nũc ñ scit. a. ⁊. b. ⁊ imediate añ instãs pñs sciuit. a. ⁊. b. igit̃ Pla. desinit scire. a. ⁊. b. 2ª ps ꝯsilr p̃bat̃: qr sor. nũc scit. a. ⁊ imediate añ istãs pñs sciuit. a. ⁊ imediate post istãs pñs sciet. a. igit̃ ñ desinit scire. a. ¶ Ex ista ꝯcloe seqt̃ corrolarie. Or. a. icipit ⁊ desinit sciri a sor. ⁊ platone: ⁊ tm̃. a. nõ icipit. nec desinit sciri a sor. p̃bat̃. (⁊ pono) simul cum casu de. a. q̃ nullus preter sor. scit sciuit aut: sciet. a. sed pla. pro isto solo istãti sciat. a. simul cuz ipso sor. isto posito patet: q̃. a. incipit ⁊ desinit sciri a sor. ⁊ platone qa nunc scitur a sor. ⁊ a platone: ⁊ nunq̃ sciebatur a sor. ⁊ a pla. vt patet per casum: igitur ⁊c. ¶ Secunda vero pars probata ẽ in casu eiusdem corrolary.

His visis respondetur ad obiectionem: dicendo q̃ consequentia illa non valet: nec arguitur ab exponentibus ad expositam. quoniam dictio exclusiua tam de presenti: q̃ de preterito: vel de futuro: debet exponi per notam infinitationis: ⁊ non alietatis. Et ad exempla alia dico. q̃ non sunt ad propositum. quia verba prin-

cipalia non sūt ampliatiua sicut icipit: ꝛ desinit. vñ vt plurimum cum verbo ampliatiuo exponētes que notā includunt alietatis deficiūt. vñ non seqꝛ. ens instās pñs pt esse terminus temporis: ꝛ nihil aliud ab instāti presenti pōt esse terminus tpis: igitur tm̄ instās pñs pōt esse terminus temporis. añs. n. vez est: ex q̄ vnū instans non pōt esse aliō ab alio instanti: nec aliud pter instans pñs: pōt esse terminus tpis: et ꝯñs ē falsum: qꝛ aliqō instās nō instans pñs potest esse termin⁹: ḡ non tm̄ instans pñs potest esse termin⁹ tpis. Hec ḡ ꝓpositio. tm̄ ens instās pñs potest eē terminus temporis: sic exponiꝛ instans pſens pt esse terminus tpis: ꝛ nihil nō ens instans pſens pt esse termin⁹ tpis: modo scđa exponens ē falsa: sicut expositū. Ita ꝯiter de illa. tm̄. a. desinit esse vez: sic exponiꝛ. a. desinit esse vez: ꝛ nihil non ens. a. desinit esse verū: quarum exponentium 2ª est falsa: sicut expositum: quare ꝛc.

¶ Capitulum de exclusiuis.

Septimo principaliter ad q̄stionez arguitur sic. ista ꝯña ē bona Exclusum ē exclusū: ꝛ nihil non exclusum est exclusum: igiꝛ tm̄ exclusū ē exclusum: ꝛ hec eadez non valet: igiꝛ q̄stio vera. tz ꝯsequentia cū maiori: qꝛ arguitur ab exponentibus ab expositum: ꝛ minorem ꝓbo: nam casu possibili posito: añs est vez: ꝛ ꝯñs falsum: igitur ꝯña non valet: añs probo. ꝛ pono: ꝙ aliqd sit exclusū: isto posito: pꝫ vītas añtis: ꝛ ꝙ ꝯñs sit falsū probaꝛ: cuiuslibet exclusiue affirmatiue vere: predicatū dicitur de subiecto: ꝛ remouetur ab opposito subiecti: sed exclusiue istius predicatū verificatur de opposito subiecti: sic de subiecto: igitur ista exclusiua est falsa ꝛ implicans ꝯdictionez: tenet ꝯña cū prima parte añtis: qꝛ illa ē regula: sꝫ secundā ptem probo: qm̄ exclusum ē exclusum: ꝛ oppositū subiecti est exclusū: qꝛ cuiuslibet exclusiue affirmatiue oppositū subiecti excludiꝛ: igitur p̄dicatū verificaꝛ tam de subiecto q̄ȝ ō opposito subiecti. ¶ Item pono ꝙ illa tm̄ exclusum ē exclusum: sit oīs exclusiua: ꝛ ꝙ nihil sit exclusum: nisi ꝙ excluditur per dictionem exclusiuā: isto posito pꝫ ꝙ ipsa implicat ꝯdictionem: qꝛ quero vtruꝫ p illaꝫ sit aliquid exclusum: vel inclusum. si inclusum sit. a. ꝛ arguitur. a. est inclusum: per illam exclusionem: igitur de. a. verificatur predicatum: ꝛ per consequens. a. est exclusum. ꝛ ita per candem exclusiuam est inclusum idem. ꝛ exclusum qō implicat cōtradictionem ꝛ est falsum. Si dicitur ꝙ. a. est exclusū: igitur predicatum illius exclusiue: remouetur ab. a. ꝛ per consequens. a. non est exclusum: quod est contradictorium assignati.

Pro declaratione huius difficultatis pono q̄ttuor ꝯclusiōes quaꝝ

pª ꝯ°. pma est ista. Aliq̄ ē exclusiua affirmatiua: q̄ aliqd icludit ꝛ nihil excludit. ꝛ aliq̄ q̄ aliqd excludit: ꝛ nihil icludit. prima ps pꝫ de ista. tm̄ ens est ens q̄ nihil excludit: ꝓbaꝛ: qꝛ ipsa qōlibet icludit: qꝛ de quolibet verificaꝛ tā subm q̄ȝ p̄dicatū eius: igiꝛ ipsa nihil excludit: pꝫ ꝯñtia. qꝛ ꝯdictoriuꝫ ꝯñtis nō stat cū añte scđa ps pꝫ de ista. tm̄ nō ens ē ñ ens: q̄ nihil icludit cū de nullo verificeꝛ subtū vel p̄dicatū: ꝛ tm̄ aliqd excludit: qꝛ a quolibet remoueꝛ: taꝫ subtū: q̄ȝ p̄di

Corm catū. ¶ Ex ista ꝯclone seqtur p̄. Qꝛ est aliq̄ exclusiua affirmatiua vā: in qua p̄dicatū verificaꝛ de aliquo icluso: ꝛ nō remoueꝛ ab aliquo excluso: pꝫ de illa: tm̄ ens ē ens. ex q̄ p

Corm illā nihil ē exclusū. ¶ 2° seqꝛ Qꝛ ē aliq̄ exclusiua affirmatiua cuius p̄dicatū remoueꝛ ab aliquo excluso: ꝛ nō diciꝛ de aliquo icluso: pꝫ de illa: tm̄ non ens est non ens: aut tm̄ chymera ē chymera: ex quo nihil ē inclusuꝫ. ¶ Scđa ꝯ°.

2ª ꝯ°. ē ista. Aliq̄ ē exclusiua affirmatiua vā: q̄ aliqd includit. ꝛ aliqd excludit: ꝛ aliq̄ affirmatiua vā: q̄ nihil excludit: nec aliqd icludit: pma pars pꝫ de ista: tm̄ hō est risibilis: includit nāq̄ oē qō ē hō: ꝛ excludit oē qō ñ ē hō. scđa pars pꝫ de ista: tm̄ hō vel nō hō est hō: vel non hō: ipsa. n. nihil icludit qꝛ si aliqd icludit: p idē eius oppositū icludit talis exclusiua: qꝛ pari rōne p̄dicatū verificaꝛ de opposito illius eiusdem: ꝛ ita icluderet duo opposita: qō nō ē verum nec etiā aliqd excludit. qꝛ de quolibet verificaꝛ p̄dicatuꝫ eius. ex quo est termin⁹ disiunctiuus ex ꝯtradictorꝫs incōplexis.

¶ Ex ista ꝯclusione seqtur pmo. Qꝛ aliq̄ ē exclusiua affirmatiua vā. cuius subaꝫ aliqd icludit. ꝛ illud idē p̄dicatuꝫ excludit. pꝫ de ista. tm̄ aīal est hō. cuius subtum icludit asinū. ꝛ p̄dicatū excludit eūdē. ¶ 2° seqtur. Qꝛ ē aliq̄ exclusiua affirmatiua vā. que aliqd excludit. ꝛ istud idē subtm ꝛ p̄dicatū includūt pꝫ de ista. tm̄ exclusuꝫ ē exclusuꝫ. ipsa eni aliqd excludit. qꝛ ex ipsa seqtur. ꝙ sit exclusuꝫ. ꝛ istud idē subtū ꝛ p̄dicatū icludit. qꝛ de illa verificaꝛ. tam subtū q̄ȝ p̄dicatū. qcquid. n. excludiꝛ p illā exclusiuā. illud ē exclusuꝫ. ¶ Tertia ꝯclō ē ista. Aliq̄ ē exclusiua que plura excludit q̄ȝ icludit: ꝛ aliq̄ ē q̄ plura includit q̄ȝ excludit. pꝫ pma ps de ista. tm̄ hō ē risibilis. q̄ includit hoiem. ꝛ qōlibet qō non ē hō excludit: sed plura sunt non hoīes q̄ȝ hoīes. igitur plura excludit q̄ȝ icludit. scđa ps ꝓbaꝛ per istā. tm̄ ens nō per se existens ē ens. qꝛ plura sunt entia non p se existētia. q̄ȝ per se existētia. sꝫ oīa non p se existētia icludit. ꝛ oīa p se existētia excludit. igiꝛ ꝛc. ¶ Ex ista ꝯclone seqꝛ correlarie. Qꝛ assignabilis ē vna exclusiua affirmatiua. que tot excludit quot includit. pꝫ de illa. tm̄. a. ē a. dato ꝙ nō forēt nisi due itelligētie. quaꝝ vna esset. a. ꝛ alia. b. ꝓuto tamē ꝙ iaꝫ non repiaꝛ aliq̄ exclusiua affirmatiua. que pcise tot includit. quot excludit. ꝛ cꝰ. ¶ 4ª ꝯ. ē ista. Aliqua ē exclusiua affirmatiua. que aliqua icludit ꝛ aliq̄ excludit. ꝛ tm̄ plura includit: q̄ȝ excludit nec pauciora nec tot. pꝫ de ista. tm̄ idiuisibilia sūt pūcta. que icludit idiuisibilia. ꝛ diuisibilia excludit: tm̄ nō pauciora. nec plā: nec tot icludit sic excludit. qꝛ ifinita icludit. sꝫ ifinita nō sūt plā: nec pauciora alꝫs ifinitis. neq̄ tot: sic vnuꝫ ifinituꝫ: nō ē maius: nec minus alio nec etiā equale illi. ¶ Ex ista ꝯclusione seqꝛ correlare. Qꝛ. a. b. sunt due exclusiue: ꝛ quicquid includit. a. includit. b. ꝛ non cꝰ. ꝛ tamen non plura includit. a. q̄ȝ. b. pꝫ de istis. tm̄ indiuisibilia sunt puncta. ꝛ tm̄ idiuisibilia sunt puncta. ꝛ itelligētie. quaꝝ pria sit. a. ꝛ 2ª. b. isto posito. a. includit solū puncta. ꝛ. b. puncta: ꝛ intelligētias. igiꝛ qcquid includit. a. icludit. b. ꝛ nō cꝰ. nō tamē plura icludit. b. q̄ȝ. a. qꝛ. a. includit infinita.

Ad rationem igitur p̄ncipalē ꝯcedo ꝯñtiam assignatā. ꝛ consequens similiter. vꝫ. tm̄ exclusuꝫ ē exclusuꝫ. exponentes. n. sunt vere. vt pꝫ. igiꝛ ꝛ expoᵐ. Silr sua vniuersalis ē vā. s. omne exclusū ē exclusum. igiꝛ ꝛ exclusiua p̄dicta ē vā et ad ꝓbationem nego ꝙ p̄dicatū ei⁹ verificeꝛ de opposito subi. Et ideo nego illam ꝯñaꝫ. oppoᵐ subi ē exclusuꝫ. igiꝛ p̄dicatū vificaꝛ de opposito subi nō. n. vificaꝛ de opposito subti. sꝫ de illo termio opposito subiecti. quod non est oppsituꝫ subecti. sed oppositꝫ subiecti est ly non exclusuꝫ. ꝓpterea sic deberet argui. exclusuꝫ est exclusum. ꝛ non exclusum est exclusuꝫ. igitur predicatum n̄ vificaꝛ de opposito subti. sꝫ nego mioreꝫ tāq̄ȝ iplicantē ꝯdictionē. tenēdo negationē ifinitāter. Si. n. p̄dictus modus arguēdi teneret: ꝓbarē istā eē iposibilē. tm̄ ens ē ens. qꝛ p̄dicatuꝫ dꝛ de subto. ꝛ de opposito subti. qō ꝓbaꝛ ex hac ꝙ qm̄ ens est ens. et oppoᵐ subti ē ens. ꝛ bene pꝫ ꝙ predicatum nō verificatur de opposito subiecti. quia non verificatur de illo termino non ens. sed de illo termino oppoᵐ subti: qui non ē oppositū subti cuꝫ ista duo ñ sint opposita. ens: ꝛ opp⁹ subiecti. ¶ Ad ꝯfirmationē dico ꝙ admisso illo casu: ista. tm̄ exclusum est exclusum est falsa: ꝛ non hꝫ vniuersalem: nec hꝫ exponētes: qꝛ ē

propositio insolubil: significans copulatiue: ꝙ tm̃ exclusũ est exclusum: ⁊ ꝙ exclusum est inclusum: ꝙ est falsum in casu illo: vnde illa exclusiua ẽ vera. tm̃ exclusiua est falsa dato ꝙ omne falsum sit illa: tm̃ hõ est. qꝛ sue exponentes sunt vere: ⁊ sua vl'is sil'r: ⁊ tm̃ si ipsa foret oĩs exclusiua: dicerez ipsam esse falsaz: nec haberet exponẽtes: aut vl'ez: quẽ admodũ clare locutus suz in mã paruoꝝ insolubiliũ. vbi ẽt ostensum est: ꝙ non sequtur. talis propositio asserit cõtradictionẽ. igit̃ ipsa est ipossibilitas. añs. n. veruz est de quolibet insolubili. ⁊ ꝛ̃ñs falsum: vt ibidẽ manifestat̃: quare ⁊c̃.

¶ Capitulum de exceptiuis.

Ctauo principaliter ad questionem arguitur sic. ista ꝛ̃ñia est bona Sor. non excipitur: ⁊ omnis homo alius a sorte excipitur. igitur omnis homo preter sortem excipitur. ⁊ hec eadem non valet. igitur questio vera. ꝛ̃ñia tz cum prima parte antecedentis. qꝛ arguitur ab exponentibus ad expo^{m}. ⁊ secundam partem probo. casu possibili posito: est añs verum: ⁊ ꝛ̃ñs falsuz. igit̃ ꝛ̃ñia non valet. añs probo (⁊ pono) ꝙ sor. nõ excipiatur: ⁊ ꝙ oĩs hõ non sor. excipiatur. isto posito: añs est vez ꝑ casum: ⁊ ꝙ ꝛ̃ñs sit falsuz: probatur. Ex ipso. n. sequitur ꝙ sortes non excipitur: ⁊ ꝙ sor. excipit̃. igitur ipsum est falsum: ⁊ implicans ꝛ̃dictionẽ ꝛ̃ñia tenet: ⁊ añs arguitur: ꝙ. n. seqtur ꝙ sor. non excipitur pz ab exposita ad vnam suaꝝ exponentium: ꝙ aũt sequit̃: ꝙ sortes excipit̃: probo. Nam oĩs homo preter sortem excipitur ⁊ hec exceptiua sic adequate significat: igitur pars extracapta excipitur: sed sor. est pars extracapta: igitur sortes excipitur.

20 solutione huius argumenti pono 4^{or} conclusiones q̃ꝝ prima est ista. Oĩs pars extracapta excipit̃: sor. ẽ pars extracapta: ⁊ tm̃ sortes ñ excipit̃: ꝑbat̃ ⁊ pono ꝙ sor. ñ sit: et format̃ ista exceptiua oĩs hõ ꝑter sortẽ currit: isto posito: pz. ꝙ oĩs ꝑs extra capta excipit̃. qcqd. n. extracapit̃ excipit̃: ⁊ sor. est ꝑs extracapta. qꝛ ei^{us} exceptiue aliq̃ ꝑs ẽ extracapta. ⁊ nõ nisi ly sor. igitur sor. ẽ ꝑs extracapta. ꝙ ãt nõ excipiat̃ manifestũ ẽ. qꝛ nõ ẽ. ¶ Uñ hic ẽ notandũ ꝙ iste terminus ꝑs extracapta: ẽ termin^{us} ꝑe itentiõis: vl'ipositiõis limitãs ad suppõnez mãlẽ ⁊ iste termin^{us} excipit̃: ẽ termin^{us} p̃^{c} itentiõis. vl'ipositiõis. ⁊ ideo nõ mirũ si illa ꝛ̃sequẽtia non valet. sor. est pars extracapta: igitur sor. excipit̃: qꝛ ly. sor. in añte: supponit mãliter ⁊ in cõsequẽte personaliter: sed deberet inferri illa: ly sortes excipit̃ qd̃ ẽ verũ. ¶ Ex ista cõclusione seqtur. Qꝛ sortes est pars extracapta: ⁊ tm̃ sor. ñ ẽ: pz. qꝛ ille termin^{us} sor. ẽ pars extracapta: ⁊ tamẽ nullus sor. est per casuz: quare ⁊c̃.

¶ Scda ꝓ̃ est ista. tu non curris: ⁊ oĩs homo alius ate currit: ⁊ tamẽ nõ oĩs hõ preter te currit: ꝑbatur: ⁊ pono ꝙ tu nõ curris: nec aliqua mulier: ⁊ ꝙ oĩs hõ masculus non tu currat: isto posito: pz p̃ma ꝑs cõclusionis per casum: ⁊ scda probatur: qꝛ suum oppositu̇z est falsum. vz oĩs hõ preter te currit: qꝛ si oĩs homo preter te currit: cum berta sit homo: sequitur ꝙ berta currit: ꝛ̃sequens ẽ cõtra casum: igit̃ aliq̃ premissarũ est falsa: nõ minoꝛ: ergo maioꝛ. ¶ Ex ista cõclusiõe seqt̃ ꝙ illa ꝛ̃ñia nõ valet: sortes nõ excipit̃. ⁊ oĩs alius a sor. excipitur. ergo oĩs homo preter sortẽ excipitur admittendo: qꝛ sor. non excipiatur: nec aliqua mulier: sed bene oĩs masculus: non sortes: isto posito ⁊ admisso patet: ꝙ antecedẽs ẽ veruz. ⁊ ꝛ̃ñs falsuz. ¶ 3^{a}. ꝓ̃. est ista. Oĩs hõ preter sortẽ currit: ⁊ tm̃ nec sortes currit: nec omnis homo ali^{us} a sorte currit ꝑbatur (⁊ pono) ꝙ multe sint mulieres: quaꝝ quelibet currat: ⁊ ꝙ nõ sit nisi vn^{us} masculus. vz. sor. quinõ currat. isto posito patẽt due p̃me partes: ⁊ 3^{a}. similiter: qꝛ suũ oppositũ ẽ falsuz. s. oĩs hõ alius a sorte currit: ex quo sor. est oĩs homo masculus. ¶ Ex ista cõclusione seqtur. Qꝛ illa ꝛ̃ñtia nõ valet. Oĩs homo preter sortẽ excipitur. ergo oĩs homo alius a sorte excipit̃: dato. n. casu prioris: arguit̃. s. ꝙ sor. sit oĩs homo masculus: antecedens est verũ: ⁊ ꝛ̃sequẽs falsuz. ¶ 4^{a} ꝓ̃ est ista. Sor. nõ currit. ⁊ omnis homo nõ sor. currit: ⁊ tamẽ nõ oĩs homo preter sor. currit: ꝑbatur (⁊ pono) ꝙ oĩs hõ non sortes currat: sic ꝙ sint duo sor. quoꝝ vnus currat: ⁊ alius nõ currat. isto posito pz p̃ma pars conclusionis. ⁊ scda ꝑbat̃: qꝛ suum oppositũ est falsuz. vz. oĩs homo ꝑter sortem currit: qꝛ ex illa sequitur nullus sortes currit: oz. n. p̃dicatuz vl'r negari de parte excapta. ¶ Ex ista ꝛ̃clusione seqtur corrolarie. Qꝛ illa ꝛ̃ñtia nõ valet. sor. nõ excipitur: ⁊ oĩs homo nõ sor. excipit̃. igitur oĩs homo ꝑter sortez excipit̃: dato. n. ꝙ omnis hõ non sor. excipiat̃: ⁊ ꝙ sint duo sor. quorum vnus excipit̃: ⁊ ali^{us} nõ: antecedens est verum: ⁊ consequens falsuz. Pro tanto igitur dico: ꝙ illa omnis homo ꝑter sortem currit: sic exponitur: nullus sortes currit: ⁊ omnis homo nõ sortes currit: Et ita illa: omnis homo ꝑter sor. excipitur. nullus sor excipitur. ⁊ oĩs hõ nõ sor excipit̃. ergo ⁊c̃.

Ex quibus seqtur manifeste respõsio ad rationez p̃ncipalem negãdo consequẽtiam: nec arguitur ab exponentibus ad expositum: qꝛ ille non sunt sue exponẽtes: vt dictum est: sed qm̃ per hoc non soluitur difficultas argumẽti: ideo proponatur cõsequẽtia illa sub hac forma. nullus sortes excipitur: ⁊ omnis homo nõ sor. excipitur: igitur oĩs hõ ꝑter sortez excipitur: ⁊ redit eadez difficultas. Propterea dico ꝙ ꝛ̃ñtia ẽ bona: ⁊ admisso casu illo: dico ꝙ cõsequẽs ẽ veruz: sicut ⁊ antecedens. ⁊ ad ĩprobationem nego ꝙ seqtur: ꝙ sor. excipitur. ⁊ cum dicit̃ sor. est pars extracapta: igitur sor. excipitur. negatur ꝛ̃ñia vt docuit p̃ma ꝓ̃. sed bene sequitur: ꝙ ly sor. excipitur. sic̃ etiam nõ sequitur: chimera est terminus. ergo chimera ẽ: sed bene sequitur. igitur ly chimera ẽ: reseruando ꝛ̃tinue eandem suppositionez: quare ⁊c̃.

¶ Capl'm de negationibus p̃positis ⁊ postpositis.

Nno p̃ncipaliter. ad questionẽ arguit̃ sic. ista ꝛ̃ñtia ẽ bona nihil nõ sor. currit: igitur tm̃ sor. currit: ⁊ hec eadem nõ valet: igitur questio vera. ꝛ̃ñtia tenet: ⁊ antecedens probatur pro q̃libet parte ⁊ primo pro p̃ma ꝑte. qꝛ sequitur: nihil non sor. currit. igitur nulluz currens ẽ nõ sor. patet ꝛ̃ñtia. ꝑ cõuersionẽ simplicez: tunc sic: nullum currens est nõ sor: igitur oẽ currens ẽ sortes: pz ꝛ̃ñtia. qꝛ negatio postposita facit equipolere suo cõtrario: ⁊ vltra oẽ currens est sor. igit̃ tm̃ sor. currit: pz ꝛ̃ñtia ab vl'i ad suã exclusiuam de terminis trãspositis: igit̃ a p̃mo ad vltimũ nihil nõ sor. currit: igitur tm̃ sor. currit: qd̃ erat ꝑbandum. Sed iã ꝑbatur scda ꝑs añtis: vz ꝙ illa ꝛ̃ñtia nõ valet. Nã añs ẽ ꝑpõ negatia: ⁊ ꝛ̃ñs affirmatiua: igit̃ ꝛ̃ñtia nõ valet. Itẽ dato ꝙ nihil curreret: eẽt añs verum. ⁊ cõsequens falsum. ⁊ per consequens ꝛ̃ñia non valet.

Juxta materiam sol'onis argumẽti pono q̃tuor ꝛ̃l'ones: quaꝝ pria ẽ ista Aliq̃ sunt ꝑpões ꝛ̃dictorie iuicẽ. ⁊ tm̃ negatio p̃posita vni nõ facit eqpolere alteri. ꝑbatur. Nã iste ꝑpõnes ꝛ̃dicunt hõ currit: nõ hõ currit. tenẽdo ly nõ negatiue. ⁊ tm̃ nulla illarũ nullus non hõ currit. aut nihil non hõ currit. eqpolet illi. hõ currit. igit̃ ꝓ̃ va. tz ꝛ̃ñtia cũ maiori. ⁊ minoꝛez ꝑbo. nã dato ꝙ hõ ⁊ asin^{us} currãt: illa ẽ va hõ currit. ⁊ q̃libet illarũ ẽ fl'a: nihil ñ hõ currit. null^{us} ñ hõ currit. ¶ Ex ista ꝛ̃l'oe seqt̃ corrolarie. Qꝛ ẽ aliq̃ ꝑpositio negatiua. ⁊ negatio p̃posita illi: nullam facit affirmatiuam. patet de ista. non homo currit: que negatiua est. ⁊ illa similiter. nihil nõ homo currit. aut nullus non homo currit. ¶ Notandum tamẽ ꝙ vbi p̃cedens negatio nõ fieret ĩfinitãs. nec ꝑs extremi

negatio prepoſita faceret equipolere ſuo contradictorio: ⁊ per hoc afirmaret ea: vt non nullus homo currit affirmatiua eſt: ⁊ equipolet iſti: aliquis homo currit: ⁊ ita intelligēde ſunt regule: ꝓtra quas procedit ꝯ. verbaliter cū
2° ꝯ. ſuo corrolario. ¶ Scōa ꝯ eſt iſta. Aliq̄ ſūt ꝓpōes ꝗrie: ⁊ tñ negatio poſtpoſita ī vna illaꝝ: nō facit equipolere alteri: iſta ꝯ oſtēdit q̄drupliciter: ꝑ qñ negatio poſtponit immediate ſigno. 2° qñ poſtponit parti ſubiecti. 3° qñ poſtponitur predicato: vel parti eius. 4° qñ poſtponit copule. Exēpluz primi: vt nullus nō hō currit. Exēplū ſcōi: vt nullus hō nō albus currit. Exēpluz tertij: vt nullus hō al' non eſt: Exempluz quarti: vt nullus hō eſt non currens. nullo iſtoꝝ modoꝝ negatio poſtpoſita facit equipolere ſuo ꝗrio: vt pz ituēti. qñ ſp caſu poſſibili poſito erit vna vera: ⁊ alia falſa. ¶ Ex iſta ꝯne ſequit corrolarie ꝙ ñ ſp negatio prepoſita ⁊ poſtpoſita: facit equipolere ſuo ſubalterno: qz nō ſequitur: non quodlibet non aīal mouetur: igitur aliquod aīal mouetur: poſito enim ꝙ nullum animal moueatur: eſt antecedens veꝝ: ⁊ ꝯñs falſum: nec ſequit: non q̄libz chy^a. eſt non aīal: igitur aliqua chy^a eſt al': cum ex tali negatiua nō
Cor^m. ſequit illa affirmatiua. ¶ 3^a. ꝯcluſio eſt iſta. Alique ſunt propoſitiones ꝗrie: ⁊ tñ negatio īmedietate poſtpoſita ſubiecto: nō facit equipolere alicui illaꝝ. probat: qz iſte ſunt cōtrarie: qlibet hō currit: ⁊ qlibet hō nō currit. ⁊ tñ ſi poſtponitur negatio īmediate ſubo ſcōe: illa nō fac̄ eqpolere alteri. īmo cāt nugationez vt pz. dicēdo: qlibz hō nō. nō currit: idē dr̄ de ſubalternis: ꝙ aliqñ negatio ꝓpoſita toti: ⁊ poſtpoſita īmediate ſubiecto: ñ fac̄ eqpolētiā aliquā: ſz potius nugationē: vt pz de iſta: nullus hō nō currit: q̄ ſubalternatur huic. aliquis hō currit: ⁊ tñ ſi ꝓponit ⁊ poſtponit negatio īmediate ſbo: fit oratio nugatoria. vt null' hō ñ nō cur
Cor^m. rit. ¶ Ex iſta ꝯne ſequitur ꝙ aliq̄ ē ꝓpoſitio ⁊ tñ ꝑ aduētū negationis fit nō ꝓpoſitio. patet de iſta: qlibet hō ñ currit: q̄ eſt ꝓpoſitio cui ſi addit negatio īmediate ſbo fit oratio
4^a ꝯ. nugatoria ⁊ ītelligibilis. ¶ 4ª ꝯcluſio ē iſta. ſi aliq̄ ſint ꝓpoſitiones ꝗtrarie. ⁊ vnius illaꝝ ſubo īmediate ⁊ congrue poſtponit: negatio illa fac̄ equipollere alteri. vt pz de iſtis qlibet hō currit: ⁊ nullus hō currit: hec. n. quibet hō non currit equiualet iſti: nullus homo currit: ⁊ illa. nullus homo non currit: equiualet iſti: quilibet homo currit. Notāter dicitur immediate propter ſecundaz concluſionem: ⁊ congrue propter tertiam: eodem modo dico de ſubalternis: ꝙ ſi ſunt due propoſitiones ſubalterne: ⁊ vni illarum preponitur ⁊ poſtponitur negatio immediate ſubiecto: ⁊
Cor^m. cōgrue illa alteri: equalet: vt ſatis ī ſūmulis patuit. ¶ Et iſta cōcluſione ſequitur. Qz illa ꝓpoſitio nullo hoīe currēte nō tu es aſinus: nō equiualet iſti: quolibet hoīe currēte tu es aſinus: qz iſte nō ſunt ꝗrie: quolibet hoīe currente tu es aſinus: ⁊ nullo hoīe currēte tu es aſinus: cū nulla illaꝝ ſit alicui' q̄ꝯtitatis: nec negatiua: ſz q̄libet eſt affirmatiua: cāliter ꝓbāda diſiunctiue ꝑ conditionalem cauſalem: ⁊ temporalem: vt alias in ſcriptis aſſerui.

Ex predictis patet ſolo ꝑncipalis argumenti negando illā cōſequentiam: nihil non ſor. currit: igit tñ ſortes currit. Et ad ꝓbationem cōcedo ꝑmā ꝯſequētiaz: ⁊ nego illā: vz. nullū currēs eſt nō ſortes. igit oē currēs eſt ſortes: nec debite poſtponit negatio: qz nō īmediate poſtponit ſubto. Ideo bñ ſequitur: nullum currens nō eſt ſortes. igit oē currens eſt ſortes: ſz antecedens B nō ſequitur ex illa. nullū currens eſt nō ſor: ⁊ ſi dicit vr̄ ꝙ ſic: ꝑ illā regulā. A ꝓpoſitōe de ꝑdicato īfinito ad ꝓpōem de ꝑdicato finito. argumētū ē bonū: dico ꝙ iſta nō eſt regula: ſz illa. ab affirmatiua de ꝑdicato īfinito: ad negatiuā de ꝑdicto finito ꝯña ē bona: mō illa nō ē affirmatiua: nullum currens eſt nō ſor. nec illa negatiua: nullū currēs nō eſt ſortes: igit ex ꝑma īferēdo ſcōam non arguitur per regulam: ⁊ ita nō ꝓcedit argumētum: quare ⁊c.

¶ Capitulum De modalibus.

Decimo ꝑncipaliter. ad qōnez arguit ſic. ¶ Iſta ꝯñtia ē bona. Cōtigēs ē te nō currere: q̄ ꝗtigēs ē te currere. ⁊ ꝯ eadē nō valet: igit queſtio vera: tz ꝯña cū maiori per Ariſ. ꝑ prioꝝ dicētē: ꝙ ꝓpoſitio de contigenti cōuertitur per oppoſitas qualitates: innuens per hoc ꝙ ſequat: cōtingens eſt te currere: igitur cōtingens eſt te nō currere: ⁊ econuerſo. ¶ Sed ꝙ illa ꝯñtia non valet probo. Et pono ꝙ tu non ſis: poſtq̄ fueris. Iſto poſito antecedens eſt veꝝ ⁊ conſequens falſuz. igitur ꝯſequētia non valet. Qz antecedens ſit veꝝ pz: qz ſuum oppoſitū ē falſuz. ſ. neceſſe ē te currere. Et ꝙ cōſequens ſit falſum ſimiliter probatur: qz ſuum cōtradictorium eſt verū. vz. īpoſſibile eſt te currere qd̄ probatur. qz impoſſibile eſt te eſſe. igitur īpoſſibile eſt te currere. iſta ꝯſequētia eſt bona: ⁊ antecedēs eſt verū: qz corruptum non poteſt reuerti idem in numero: vt pz ꝑ ariſtotelem 2° de generatione: igitur ⁊ ꝯñs eſt verum.

Circa materiaz huius argumēti q̄ difficultatē īcludit modaliū: pono q̄ttuor cōcluſiones quarum prima eſt iſta. Cōtingens eſt aliquid eſſe: qd̄ īpoſſibile eſt eſſe: probatur. Et capio illam ꝓpōem aliquid eſſe qd̄ īpoſſibile eſt eſſe: ⁊ patet ꝙ ipſa eſt contingens ſicut ⁊ iſta: aliquid īpoſſibile ē qd̄ eſt: ex q̄ nūc ē aliqd īpoſſibile: ⁊ poteſt eſſe ꝙ nullum īpoſſibile ſit. arguitur ergo ſic: illa ꝓpoſitio eſt contingens aliquid eſſe qd̄ īpoſſibile eſt eſſe: ⁊ ipſa adequate ſignificat aliquid eē qd̄ īpoſſibile eſt eſſe: igitur cōtingens eſt aliqd̄ eſſe qd̄ īpoſſibile ē eē: pz ꝯñtia ab officiātibus ad officia^m. ¶ Ex iſta ꝯcl'one ſequitur. Qz veꝝ eſt aliqd eſſe qd̄ ñ veꝝ eſt eſſe. probatur. iſta ē vera. aliquid ē quod non verum eſt eſſe ⁊ ipſa adequate ſignificat aliquid eſſe qd̄ non verū eſt eē. igit ⁊c. Ītez ſequitur. Qz neceſſe ē aliquid eſſe: qd̄ nō potuit: nec poterit eſſe: qd̄ probatur ſic: qz iſta ꝓpoſitio ē neceſſaria: aliquid ē qd̄ non potuit: nec poterit eē. ⁊ ipſa adequate ſignificat aliquid eſſe: qd̄ non potuit: nec poterit eſſe: igitur ⁊c. tz ꝯñtia cum minori: ⁊ maior pz de oi iſtāti pñti qd̄ non potuit: nec poterit eſſe. ¶ Secūda cōcluſio ē iſta. Contingens ē ante xp̄m eſſe: ⁊ antexp̄m nō eſſe: ⁊ tamē neceſſe ē antexp̄m eē vel antexp̄m nō eſſe: prima pars probatur: hec ē cōtingēs. antexp̄m eſſe: ⁊ antexp̄s non ē. ⁊ ipſa adequate ſignificat antexp̄m eſſe: ⁊ antexp̄m non eſſe: igitur contingens ē añxp̄m eē ⁊ añxp̄m nō eſſe. ꝯñtia tz ab officiantibus ad officiatū. ⁊ minor tenet ſimiliter: ſed maiorem ꝓbo. iſta ꝯñtia ē bona Añxp̄m eē: ⁊ antexp̄s non ē ens: ⁊ antexp̄m eſſe ⁊ antexp̄s nō ē. antecedēs ē ꝗtigens: igitur ⁊ ꝯſequēs: Scōa pars cōcluſionis ꝓbatur. hec ꝓpoſitio ē neceſſaria. añxp̄s ē: vel antexp̄s nō ē. et ipſa adequate ſignificat antexp̄z eē: vel antexp̄m nō eē. igit neceſſe ē antexp̄m eē vel antexp̄z nō eē. igit ⁊c. Ex iſta cōl'one ſequitur. Qz cōtingens ē añxp̄z eſſe. ⁊ antexp̄m nō eē. ⁊ tamē īpoſſibile ē antexp̄m eē. ⁊ añxp̄z non eē. prima pars ē probata. ⁊ ſcōa per hoc pz. qz hec copulatiua ē īpoſſibilis. antexp̄s ē: ⁊ antexp̄s nō ē. ¶ Ītez ſequitur. Qz cōtingens ē antexp̄z eſſe. ⁊ antexp̄m nō eſſe. ⁊ nō contingens ē antexp̄m eſſe. ⁊ antexp̄z nō eē. pria pars patuit. ⁊ ſcōa oſtenditur per hoc ꝙ hec copulatiua non ē cōtingens. antexp̄s ē: ⁊ antechriſtus non ē. ¶ Notandū tamē ꝙ partes corrolarij concluſioni nō repugnāt. ꝓpter hoc ꝙ ſempet in prima determinat modus dictum cathegoricum. ⁊ in ſcōa ypoteticum: vbi autem idem vniuerſaliter determinaret per totum: manifeſte talia indubie includerent repugnantiam. ¶ Tertia ꝯ^o. eſt iſta. Contingens eſt te eſſe ⁊ deum non eſſe. ⁊ tamen īpoſſibile eſt deū eſſe. Scōa pars eſt manifeſta. ⁊ ꝑma probat. hec ꝓpoſitio

est contingens te esse: ⁊ deus nõ sũt: ⁊ ipsa adequate significat te esse: ⁊ deũ non esse. igitur contingens est te esse: et
Cor^{m} deũ non esse. ¶ Ex ista cõclusione sequũt correlarie. Qz cõtigens est deũ eẽ: ⁊ te nõ eẽ: ⁊ tamẽ necesse est deũ eẽ. Secunda pars pz: sed prima pbat: hec ppõ est contingens de
uzeẽ: ⁊ tu non es: ⁊ ipsa significat adequate deũ eẽ ⁊ te nõ
Cor^{m} esse: ⁊c. ¶ Itẽ sequitur. Qz necesse est chymerã eẽ: ⁊ deuz non esse ⁊ tamen tam ipossibile ẽ chymerã esse: q̃z deũ nõ esse. scõa pars claret: sed prima ostẽdit. Nam hec est necessaria: chymerã eẽ: et deus non sunt: et ipsa adequate signi-
4ª ficet chymeram eẽ ⁊ deum non esse. igitur ⁊c. ¶ Quarta conclusio est ista. Si necesse ẽ aliquid esse contingens ẽ illud eẽ, pbatur. si necesse ẽ aliquid esse. possibile est illud esse: ⁊ si possibile est illud esse contingens est illud esse. ergo a primo ad vltimum: si necesse est aliquid esse contingens est illud esse: prima conditionalis tenet per locum a parte in modo ad suũ totum. s. ab inferiori ad suũ superius affirmatiue sine ipedimẽto. nã omne necessariũ est possibile: ⁊ nõ econuerso. tenet etiã a subalterno superiori ad subalternũ iferius: Secunda vero cõditionalis tz p Aris. in secundo peribermenias: vbi ipse vult possibile ⁊ cõtingens adiuicez conuerti semp attribuendo contingẽs cui
2^{a} 3ª cunqz attribuitur possibile: sed tertia cõditionalis tz a primo ad vltimũ. igitur ⁊c. ¶ Dic tamẽ notãdũ ẽ q̃ contingens sumit̃ duobus modis: large: ⁊ stricte. primo mõ conuertitur cũ ly possibile. scõo mõ cũ hoc cõplexo idifferẽs
Cor^{a}. ad vtrũlibet. primo mõ loquit̃ Ari. cũ dicit cuicũqz attribuit̃ possibile eidẽ det̃ cõtigẽs ĩ secundo pyber. sed secũdo mõ loqtur primo priorũ. quãdo ipse dicit q̃ propositio de conti
Cor^{a}. genti bz cõuerti p oppositas qualitates: qz primo mõ omne necessariũ ẽ contingẽs sed nõ secundo mõ. primo mõ ñ locutus sũ in tribus primis cõclusionibus cũ suis correla
Cor^{m} rys sed secũdo mõ ⁊ in quarta cõclusiõe locut^{o} sũ de con
Cor^{a} tingenti primo mõ. ¶ Ex ista cõclusiõe sequitur primo. Qz contingẽs est deũ eẽ: ⁊ cõtingens est te eẽ nõ tamen eque contingens ẽ deũ esse ⁊ te eẽ: quoniã deũ esse est contigẽs
Cor^{m} necessariũ. ⁊ te eẽ ẽ cõtingens ad vtrũlibet. ¶ Scõo sequitur q̃ alicuius ppositionis adequatũ significatũ ẽ necessariũ ⁊ tamẽ ipsa est contingẽs: pz de ista. deus ẽ q̃ adequa
2^{a} 3ª tesignificat deũ eẽ: qõ est necessariũ: ⁊ cõtingens ẽ: qz possi
Cor^{a} bilis. ¶ Tertio sequit̃. Qz cõtingens est deũ eẽ et nõ cõtingẽs est deũ esse sumendo equiuoce contigens: in prima p contingẽti possibili. in secũda vero pro contingenti ad vtrũlibet: nec illa sunt cõtradictoria: qz in equiuocis nõ ẽ cõtradictio p Ari. primo elencorũ: et scõo phiermenias. ⁊ ꝫ ista diuisio vera sit. et ꝫm mẽtem Ari. nõ tamẽ ea debemus vti: nisi prius exigat materia: sed contingens debz semp sũmi p cõtingenti. secũdo mõ. s. pro contingentiad vtrũlibet: ⁊ ita cõtinue sumpsi ⁊ sumã nisi cõsimilis coge
3ª ret difficultas de vtraqz contingentia loqui.

Per hoc pz respõsio ad rationẽ: qz illa ꝛsequẽtia ñ valet ꝛtigẽs ẽ te ñ currere. igitur ꝛtingẽs est te currere sumẽdo cõtigẽs primo modo. sic ñ sequit̃ possibile ẽ te nõ currere. igit̃ pos̃e ẽ te currere. Et ad Aristo. dico q̃ loquit̃ ibi de contingenti secundo modo. ⁊ si de tali loquitur Ari. cõcedo consequẽtiã. et nego ãs in casu dato: ⁊ dico q̃ illud non est suũ contradictoriũ. necesse est te currere. ⁊ si quo ad hoc allegaretur Aristo. scõo Periber-menias: ponens q̃ illa sunt contradictoria: necesse est eẽ: et contingens ẽ non esse. dico q̃ capit ibi contingens primo modo: ⁊ non secundo mõ. vñ contingẽs qõ cõuertit̃ cuz ly possibile: facit figurã modaliũ. sed cõtingens ad vtrũlibz nullã facit figurã. et non secũdo modo sũptũ: immo ĩ tali datur contradictoriũ per negationẽ prepositã toti: et ita illa sunt contradictoria. contingẽs est te currere: nõ cõtingens ẽ te currere. cõtingens ẽ te non currere: nõ contigẽs est te nõ currere: quarũ negatia sp pbãda ẽ p affirmatiuã: ⁊ nõ per aliquã ppositiõem figure modaliũ probanda ẽ aliqua earum. quare. ⁊c.

¶ Capitulũ. iu^{m}. De negatiuis inferentibus affirmatiuas.

Vadecimo principaliter ad questionẽ arguitur sic. ista consequẽtia est bona: Nulla chymera est. igit̃ sic est q̃ nulla chy^{ma} ẽ: et hec eadẽ non valet. igitur questio vera: tz consequentia cuz maiori. Nam sequitur. nulla chymera est. igitur nullam chymeram esse est verum: patet consequentia: quia quelibet proposito infert suum dictum: aut suum significatum fore verum: et vltra nullam chymeram esse est verum: igitur verum est nullam chymeraz esse. patet consequentia: quia est conuersio simplex. tunc sic: verum est nullam chymeram esse. igitur sic est q̃ nulla chymera est: patet consequentia ab vno conuertibili ad reliquum. Jam probatur: q̃ illa consequentia non valet: primo. qz ex negatiua non sequitur affirmatiua vt patet primo priorũz. Secundo. quia antecedens est verum in casu: ⁊ consequens falsum: q̃ enim antecedens sit verum patet. sed probatur consequens esse falsum: sequitur enim sic est: q̃ nulla chymera est. igitur aliquid vel aliqualiter est q̃ nulla chymera est. patet consequentia. qz quelibet propositio cathegorica affirmatiua sine predicato distrahente ponit aliquid vel aliqualiter inesse: sed cõsequens probatur esse falsum: nam posito q̃ nihil nec aliqualiter fore: nulla chy^{ma} eẽt: et si nihil: nec aliqualr chy^{ma} fore: tunc nihil nec aliqualiter fore nullam chymeram esse. ergo ⁊ iam nihil nullam chy^{am} esse. patet consequentia vl det̃ cã diuersitatl: ergo in tali casu illud consequens esset falsum: ergo etiam nunc est falsum. vel si non; detur causa diuersitatis.

Pro solutione huius argumenti: pono quatuor conclusiones: quarum
1^{a} 2ª prima est ista. Sicut aliqua propositio cathego^{a} affirmatiua ponit in esse. sic et aliqua negatiua asserit aliquid: vel aliqualiter esse. prima pars est manifesta de qualibet tali. tu es: at nec christus est: ex quarum qualibet sequitur aliqd vel aliqualiter esse. secunda pars ostenditur de talibus negatiuis: tñ homo non currit. nullus homo preter sortem disputat: ex quarũ qualibet sequitur formaliter: aliqd vel
Cor^{m} aliqualiter esse ratione expositiõis affirmatiue. ¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie. Qz ex aliqua negatiua cathegorica sequitur formaliter cathego^{a} affirmatiua: seqt̃ enim formaliter: tñ homo non currit. igitur qõlibet nõ homo currit: etiam sequitur formaliter: nullus homo preter sortẽ currit. igitur sor. currit. Et notãter dico aliqua cathego^{a}: qz de ypoteticis nõ est inconueniens: Unde formaliter sequitur: tu non curris. igitur tu non curris: vel tu moueris. et antecedens ẽ negatiuũ: ⁊ cõsequẽs affirmatiuuz. Etiã sequitur non tu es homo. ⁊ tu est animal. igitur tu nõ es homo vel tu non es animal. et antecedens est negatiuũ et consequens affirmatiuum. ¶ Item notãter dicitur formaliter: qz materialiter ex negatiua sequi affirmatiuam nullum est dubium: quia sequitur. nullus deus est. igitur baculus stat in angulo: materialiter quidem: et non forma
2^{a} 3ª liter. ¶ Secunda conclusio est ista. sicut aliqua cathego^{a} negatiua nihil ponit in esse: ita et aliqua cathegorica affirmatiua non ponit in esse. prima pars patet de ista. nullus deus est: seu de ista. tu nõ curris: cũ de nã illax non formaliter sequat̃ aliqd vel aliq̃liter eẽ: scõa ps pz ꝯ istis. vex ẽ nullã chy^{am} eẽ. pos̃e ẽ nullũ boiez eẽ asinũ. Ita ẽ q̃ Adam nõ ẽ. etc.
Cor^{m} ¶ Ex ista ꝛne segt̃ correlarie. Qz ex oi ppõne negatia seqt̃ formaliter vna affirmatia pbat̃. nã ois negatiua vel est ponens esse vel non: si ẽ ponens in esse forma

ter sequitur affirmatiua ponens ī esse vt patuit in correla rio prime conclusionis. Si nō ē ponēs ī esse formalī seqt affirmatiua nō ponēs ī eē. Uñ seqt formaliter: tu nō curris. igit vex est te nō currere. non possibile est te currere. igitur ita est q̄ nō possibile est te currere. ⁊ patet q̄ cnius libz ista ꝛ añs ē cathe⁹ nega⁹ ⁊ cōsequēs ē cathegorica affirmatiā. Itē sequit q̄ quelibet propō negatiā cōuertit cū vna affirmatiua. seqtur. n. tu nō curris: igitur ita ē q̄ tu nō curris ⁊ econuerso. rex nō sedet. igī verū ē regē non sedere ⁊ econuerso. et ita dicat de q̄buscūqz alys negati
3ª ꝛ uis siue ponāt ī eē siue nō. ¶ Tertia ꝛclusio ē ista. Licet ex qualibet cathe⁹ affirmatiua ponēte ī eē sequat forma liter negatiā non ponēs ī eē. ex nulla tamē negatiua ñ po nēte ī eē seqtur formalī affirmatiua ponēs in eē. ꝑma ps ē manifesta. nā formalī seqtur tu curris. igit tu nō sedes. tu es homo. igitur tu nō ē asin⁹: ⁊ sic ō alys oib⁹. vbi pz: q̄ añs ē cathegorica affirmatiua ponēs ī eē ⁊ cōsequēs negatiua nō ponēs ī eē. Scōa pars probatur. nam si ex negati ua nō ponente in eē sequeret affirmatiua ponēs ī eē maxi me videret de ista. tu nō es. iferēte formalī illā. de⁹ ē. que pōit ī eē. ¶ Sz ⁊. si nihil nec aliq̄lī foret: eēt verū te ñ eē ⁊ nullū deū eē. sz imaginabile ē absqz ⁊dictione nihil nec aliqualī fore. igit ymaginabile ē absqz ⁊dictione te ñ esse ⁊ nullū deū eē. ⁊ ꝛsequēs huius ꝛñe. tu ñ es. igit deus est. cōtradictoriū ꝛsequētis ē imaginabile cū añte absqz ⁊di ctione et repugnātia. iō illa ꝛña nō ē formalis. verū tamē
Cor^m bona ē ⁊ mālis: ex quo ꝛñs ē necessariū simplī. ¶ Ex ista ꝛclusione sequit correlarie. Qz cū Aris. posuit ex negatiua nō sequi affirmatiuā. intellexit de negatiua non ponente in esse: et de affirmatiua ponente in esse: ac si exprimeret
4ª ꝛ secundam partem conclusionis. ¶ Quarta conclusio est ista. A. et. b. sunt due ꝓpositiones negatiue de consimili subiecto ꝑdicato ⁊ copula ⁊ ꝛsimilis denominationis oio. ⁊ tamē. a. ponit ī esse: et. b. non ponit ī esse. patet de istis: tm̄ homo non ē asin⁹ et nō tm̄ homo est asinus. dato q̄ ꝑma sit. a. et secūda. b. a. eni ponit in esse qz est exponibilis ⁊. b. non ponit in esse: qz est nega⁹ disiunctiue causalirer proba
Cor^m bilis. ¶ Ex ista ꝛclusione seqtur correlarie. Qz aliq̄ sūt ꝓpositiones affirmatiue de consimili subiecto predicato: et copula. quarū vna ponit in esse: et alia nō. pz de istis: ve rū est nullā chy^am eē et aliqō verū est nullaz chy^am eē. Pri ma nāqz nō ponit in eē: ex quo. ly veruz tenet modaliter: ampliatiue: ⁊ distractiue: sed secunda ponit ī esse: qz ex ipa sequit q̄ aliquid vel aliqualiter ē nullā chy^am esse ex quo ly verum limitatum ꝑ adiectiuū resoluitur. ⁊ non modali ter nec ampliatiue sumitur.

His visis faciliter soluitur ar^m: dicendo q̄ illa con sequētia est bona. Nulla chy^a est. igit ita est qō nulla chy^a ē. ⁊ cū dicitur ex negatiua non seqtur af firmatiua: dictū ē: q̄ ex nulla negatiua nō ponente in esse sequit affirmatiua ponens in esse: ⁊ hec fuit intentio Ari. Deinde cū dicitur: q̄ antecedēs est verū ⁊ consequens fal sum. nego q̄ consequens sit falsū. ⁊ ad probationē nego il lam consequētiaz: ita est q̄ nulla chy^a ē. igitur aliquid vel aliqualiter ē: q̄ nulla chy^a est. qz in antecedente ē amplia tio vsqz ad imaginabilia: que non est in consequente: vñ ly verum: ita: et sic: ampliāt: et non illi termini. aliquid: vel aliqualiter: quare ⁊c.

¶ Capl'm de vitate ⁊ falsitate ꝓpositionū.

Duodecimo pricipaliter ad questi onem arguitur sic. ista consequentia ē bona. ꝑcise sicut ē aliqua ꝓ positio significat. igitur quelz propositio ē vera. et hec eadez non valet. igitur questio vera. tz consequentia. ⁊ añs probatur. ⁊ ar guitur pro prima parte quoniam sequitur. Precise sicut ē aliqua propositio significat. igitur sicut est aliqua propositio significat: ⁊ non aliter q̄z sicut est aliqua propositio significat. igit q̄libz ꝓpō est vā. pz ꝛña ab exposita ad suas exponētes. tūc sic. sic ē aliq̄ ꝓpō significat: ⁊ nō alī q̄z sicut ē aliqua ꝓpositio significat. igit q̄libz ꝓpō ē vera. pz ꝛña. qz ex opposito consequentis cū vno qō semper ex maiori sequitur oppositū minoris. sequitur. n. aliqua propositio non ē vera: et aliqua propositio ē. igitur aliqua ꝓpositio ē falsa. et per consequēs aliter q̄z ē aliqua propositio significat: qō est oppositū scōe exponētis q̄ fuit minor ꝓris argumenti. igitur a ꝑmo ad vltimū sequitur ꝑcise sicut ē ali q̄ ꝓpositio significat. igit quelibz ꝓpositio ē vera: sed iā ꝓbo q̄ illa cōsequētia nō valet. qz antecedens ē verum: ⁊ consequens falsum. igitur consequentia non valet. conse quentia satis pz. ⁊ q̄ consequens sit falsū manifestū ē. sed probo q̄ antecedens sit verum sic arguendo. ꝑcise sicut ē hec propositio significat. deus est demonstrando illam. ⁊ ipsa ē aliqua ꝓpō. igit ꝑcise sicut ē aliqua ꝓpō significat. pz ꝛña ab inferiori ad suum superius sine impedimento. et antecedens ē verum. igitur ⁊ ꝛñs.

Pro solutione huius obiectionis pono quat p^4ꝛ tuor conclusiōes quaꝝ ꝑma ē ista. Precise aliq̄ ꝓpositio sicut ē significat: et tm̄ nō ꝑcise sicut est aliq̄ ꝓpō significat. ꝑma pars pz ꝑ exponētes: nā aliqua propositio sicut est significat et nihil nō aliqua pro positio sicut ē significat. igit ꝑcise aliqua ꝓpositio sicut est signficat. Secunda pars probat ēt. quoniaz aliter q̄z sicut est aliqua propositio significat. igitur non ꝑcise sicut ē aliq̄ propositio significat. pz consequentia ab vna causa verita tis ad ꝓpositionē habētē illā. ⁊ añs probatur sic: qz taliter hec propositio significat demōstrando illā. chymera ē. ⁊ ta liter ē falsū vel nō ē sicut ē. igitur aliter q̄z sicut ē aliqua ꝓ positio significat: pz cōsequētia: qz sic probatur illa propō.
¶ Ex illa conclusione seqtur correlarie. Qz ꝑcise significās Cor^m sicut ē: ē aliqua ꝓpositio. ⁊ tamen non precise sicut ē signi ficans ē aliqua propositio. prima pars pz. quia omnis ꝓpo sitio est significās sicut ē: igitur precise significās sicut ē: ē
4ª ꝛ aliqua propositio. patet consequentia. ab vniuersali ad ex clusiuaz suā. ⁊ añs ꝓbatur. qz omnis ꝓpositio significat ve rum primarie vel secūdarie. z^a pars probatur vt prius. quoniam aliter q̄z sicut est significans est aliqua propositio. igit non precise sic est significans est aliqua positio.
¶ Secunda conclusio est ista. Precise sicut est omnis pro positio significat: et tamen non omnis propositio ē vā. pro batur (et pono) q̄ iste due: homo est. et homo est asinnus sint omnes propositiones totales. Isto posito: secunda pars conclusionis est vera: sed prima probatur precise sic. omnis propositio significat demonstrando hominem esse et sic est sicut est ⁊ nō aliter q̄z sicut est. igitur precise sicut ē omnis propositio significat. patet consequentia ab inferio ri ad suum superi⁹ dictiōe exclusiua addita subiectis. Mi nor est manifesta. Et maior probatur sic. Omnis proposi tio sic significat: et non aliter q̄z sic omnis ꝓpō significat. igit ꝑcise sic oīs ꝓpō significat. pz ꝛña: et añs sil'r suppositio cum casu: q̄ illa homo est: significat solum hominem esse: et illa. homo est asinus: significat precise illa duo: signifi cata scilicet hominem esse et hominem esse asinum.
¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie. primo. Qz queli Cor^l bet propositio significat sicut est: et tamen non precise si cut est significat aliqua propositio: patet ista conclusio om nino eodem casu retento. prima nanqz sequitur ex casu: quoniaz sequitur omnis propositio significat hominē eē. et hominez esse ē sicut est. igitur omnis propositio significat sicut est. Alia pars similiter includitur in casu: quo niam sequitur aliter q̄z sicut ē significat aliqua propositio. igitur non precise sicut est significat aliqua propositio.

Cor^m ¶ Item sequitur 2°. ꝙ illa consequentia non valet: precise sicut est omnis propositio significat: ⁊ a. est propositio. igit̃ precise sicut est. a. significat: patet: dato ꝙ. a. sit illa. homo ē asinus: ⁊ non mirum: qm̃ ēt in alys terminis non valet: qr non sequitur: tm̃ sor. omnem hominem videt: Pla. est homo: igitur tm̃ Platonem sor. videtur posito casu ꝙ nihil preter sor. videat omnem hominē. ⁊ Plato videat seipsū.
Cor^m añs est verum: ⁊ cōsequens falsum. ¶ 3° sequitur. Qr a superiori ad suum inferius distributiue cum debito medio non valet argumentū nec hoc est inconueniens: qm̃ superius stat immobiliter qualiter est in proposito. ¶ Sed contra dictio exclusiua nunq̃ immobilitat: qr optime sequit̃ tm̃ hō est hō: sor. est homo: igitur tm̃ hō ē sor. nec ēt signū vniuersale: quia bene sequitur: oīs homo currit: sor. ē hō: igitur sor. currit: dicitur ꝙ nullum illorum immobilitat: ſz ambo simul: ⁊ nō mirum: qr duo signa affirmatiua vniuersalia immobillitant: vnde non sequitur: omne videns oēz boiem ē sor. pla. ē homo. igitur omne videns platonez est sor: in casu. n. prioris est añs verum: ⁊ consequens falsum.
3^a p^a. ¶ 3ª cōclusio ē ista. Nō precise sicut ē significat propositio vera: nec precise non sicut ē significat ꝓpositio falsa. patet qm̃ falsum significat ꝓpositio vera: vt illa homo ē animal ⁊ verum significat propositio falsa: vt illa. homo est asin°.
Cor^m ¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie. Qr nulla illarum consequentiarum valet. a. propositio significat sicut ē. igitur. a. propositio est vera. b. propositio significat aliter q̃z ē. igitur. b. propositio est falsa: patet. dato ꝙ. a. sit illa homo ē asinus: ⁊. b. illa. homo ē animal: prima enim significat boiez esse. Et 2^a hominem esse asinum ratione predicati significātis asinum. bene tamen sequitur. a. propositio significat primarie ⁊ adequate sicut est. igitur. a. ꝓpositio est vera. b. ꝓpositio significat primarie ⁊ adequate: sicut non est. igitur. b. ꝓpositio est falsa. presupponendo: ꝙ sicut est: conuertatur cum ly verum: ⁊ sicut non est cum ly falsum: intelligēdo similiter ꝙ. a. ⁊. b. non sint propositiones insolubiles: qr ad illas est aliter dicendum: vt patuit in introductorio ⁊
4^a p^a. rōne sophystica. ¶ Quarta conclusio est ista. Aliquē sunt propositiones: quarum prima precise significat sicut est: ⁊ scēda precise significat sicut non est: ⁊ tamen prima est falsa: ⁊ impossibilis: ⁊ secunda est vera: ⁊ necessaria: probatur ⁊ sit. a. illa. homo est asinus: ⁊ b. illa. homo est animal: tunc patet: ꝙ. a. est falsum ⁊ impossibile: sed probo ꝙ. a. precise significat sicut est: nam. a. significat sicut est: ⁊. a. non est non significans sicut est: igitur. a. precise significat sicut est: patet cōsequētia cū maiori ⁊ minorē ꝓbo: qr suū oppo^m ē falsum. l. a. ē nō significās sic ē cū ex ista sequat̃ ꝙ. a. nō ē significās sic ē qd̄ est falsū. ¶ Itē. b. ē verū ⁊ necessariū vt pz: ⁊ precise significat sicut nō est: ꝓbo. quia significat sicut nō est: ⁊ nō ē non significans sicut nō ē: quia suū oppo^m est falsum. Sequit̃ enim. b. ē nō significans sicut nō ē. igit̃. b. nō ē significans sic nō ē: patet ꝝ ab affirmatiua de p̄dicato
Cor^m infinito ad negatiuā de p̄dicato finito. ¶ Ex ista cōclusione seqt̃. Qr. a. p̄cise significat sic ē. ⁊. b. p̄cise significat sic nō est: ⁊ tamen. a. significat precise sicut est: nec. b. significat precise sicut non est. prima pars est probata in conclusiōe ⁊ secunda patet per hoc qr. a. significat aliter q̃z sicut ē. ⁊ b. significat aliter q̃z sic nō est. a. enim significat falsum. ⁊. b. verum. igitur. ⁊c̄.

His visis pz responsio ad argumētū principale: cōcedendo illā ꝝ: precise sicut est aliq̃ ꝓpositio significat. igit̃ q̄libet ꝓpositio ē vera: ⁊ nego ꝙ añs ē verū. ⁊ ad ꝓbationē nego consequētiā. qr arguit̃ ab inferiori ad suum supius distributiue: eo ꝙ ly ꝓpositio stat distributiue: cū se teneat a parte p̄dicati ꝓpōnis exclusiue: ⁊ qd̄ cunq̃ aliud ipedimentū sit deductum. tm̃ prima ps añcedentis ē falsa: vz. p̄cise sic ē illa ꝓpositio deus ē: significat qr deū esse lapidē: ⁊ deū esse capram. illa significat quorū quodlibet ē falsum: sepe tm̃ admittitur illā significare p̄cise deū esse: aut sic̄ est gratia disputatōis: cū hoc possit rōnabiliter substineri. quare ⁊c̄.

¶ Capitulum de deceptione ⁊ credulitate.

Ertio decimo ad questionē principaliter arguit̃ sic. ista ꝝ ē bona. Tu credis p̄cise ꝙ aliqs hō decipitur. igit̃ aliqs hō decipitur: ⁊ hec eadē nō valet. igitur q̄stio vera. tenet ꝝ: cū maiori quia oppositū ꝝtis repugnat añti: hec enim repugnant. tu credis precise ꝙ aliqs homo decipit̃: ⁊ nullus hō decipit̃. Nā ex illis sequit̃ oppositū: secunde ptis. igit̃ inuicē repugnant. ꝝ tenet: ⁊ añs arguit̃: sequitur enim tu credis p̄cise ꝙ aliqs homo decipit̃: ⁊ nullus hō decipit̃: igit̃ tu credis falsum. igit̃ tu decipis: ⁊ per ꝝ aliqs hō decipit̃: qd̄ ē ꝝ dictoriū secunde ptis. ſz iam ꝓbat̃: ꝙ illa ꝝ nō valet: qr casu possibili posito ē añs verū: ⁊ ꝝ falsum: ꝓbatur. ⁊ pono ꝙ tu credis precise ꝙ aliqs hō decipit̃: ⁊ ꝙ nullus hō non tu decipiat̃. isto posito: ē añs verū ⁊ ꝝ falsum: qd̄ ꝓbatur: si enim aliquis homo decipitur. ⁊ nullus hō non tu decipitur: igitur tu decipis: tenet ꝝ. ⁊ ꝝ est falsum. igitur. ⁊ añs. nō secunda ps: quia ē casus: ergo prima. ꝙ cōsequens sit falsum: probo: tu credis precise sicut est: igitur tu non deciperis. tenet consequentia: ⁊ añs probatur. nam tu credis precise ꝙ aliquis homo decipit̃: ⁊ ita est ꝙ aliquis homo decipit̃: quia tu deciperis per responsionem: igitur tu credis precise sicut est. Patet ꝝtia quia ex opposito sequitur oppositū: sequit̃. n. tu nō credis precise sicut est: ⁊ tu credis aliqualiter. igitur tu credis aliter q̃z est. tunc sic: tu credis aliter q̃z est: ⁊ tu credis p̄cise ꝙ aliquis homo decipitur. igitur non est ita ꝙ aliquis homo decipitur.

Pro solutione huiꝰ argumēti pono. 4. ꝝclusiōes p^a p^a quarū p^a ē ista. Tu credis p̄cise talem propositionem. aliquis homo decipitur: ⁊ scis ꝙ talis significat solum ꝙ aliquis homo decipitur: ⁊ tamē nullus homo decipit̃: ꝓbatur. ⁊ pono ꝙ. a. sit ista. aliquis homo decipitur: que significet precise deum esse: ⁊. b. alia sibi cōsimilis: que significet p̄cise ꝙ aliqs homo decipit̃: ⁊ scias primam significare deum esse: ⁊ aliaz ꝙ aliquis homo decipitur: credas tamen primā ⁊ nō secundam: ponendo cū hoc ꝙ quilibet homo alius ate credat p̄cise deuz esse. isto posito patet ꝙ nullus homo decipitur: quia nullus alius ate decipitur: quia credit solum deum esse: nec tu deciperis: quia tu credis. a. quod. a. scis significare deū eē. ¶ Itē patet ꝙ tu credis precise talem propositionem. aliquis homo decipitur. quia tu credis precise. a. sed ꝙ tu scias talez significare solum: ꝙ aliquis homo decipitur: ꝓbatur: qr tu scis. b. significare solū ꝙ aliquis homo decipitur: ⁊ scis ꝙ. b. est tal. qualis est. arguitur. tu scis talem significare solum: ꝙ aliquis homo decipitur. ¶ Ex ista conclusione sequitur Cor^m correlarie. Qr aliqualiter sortes credit ⁊ precise taliter pla. credit: ⁊ tamen sor. decipitur: ⁊ pla. non decipitur ꝓbat̃ (⁊ pono) ꝙ sortes credat hominez currere: qui nō currit: ⁊ plato credat solum hominem currere qui currit. isto positio: arguitur hominem currere: sortes credit ⁊ p̄cise hominem currere pla. credit. igitur aliqualiter sor credit: ⁊ precise taliter pla. credit. ⁊ ꝙ sortes decipiatur: ⁊ pla. non decipiatur. patet per casum: quia sortes credit falsum ⁊ pla. precise verum. ¶ Secunda conclusio ē ista Sor. p̄ 2^a p^a
cise credit istam propositionem: aliquis homo decipitur. ⁊ credit ipsam adequate significare ꝙ aliquis homo decipitur: ⁊ tamen nullus homo decipitur: patet dato ꝙ nullus homo decipiatur: ⁊ ꝙ sor. mulier credat precise ꝙ ali-

quis homo decipitur:in cãu isto sequitur.quia solum aliq̃
Cor^m mulier seu aliqua homo decipitur. ¶ Ex ista conclusione
sequtur correlarie. Or tu credis p̃cise q̃ aliqs hõ d̃cipit̃ ⁊ tñ
nullus hõ decipitur:patet demonstrando vnam mulierem
3ª ꝛ° per hoc pronomen demonstratiuũ tu. ¶ 3ª conclusio est
ista. Tu credis precise q̃ aliquis homo decipitur:⁊ ego cre
do precise q̃ aliquis homo decipitur:⁊ tamẽ tu deciperis:
⁊ ego non decipior.patet ista ꝛ°.vbi cũ toto casu principali
.s.q̃ nullus homo non decipiatur:ponatur q̃ ego credam
precise q̃ aliquis homo decipitur:quo posito:pz q̃ ego nõ
decipior:quia propositio quam ego credo verificatur pro
Cor^m te.vt patet ex casu. ¶ Ex ista ꝛclusiõe sequitur correlarie
Or ego ⁊ tu credimus precise vnuz ⁊ idem complexe signi
ficabile:⁊ tamen tu credis falsum:⁊ ego precise verum:pa
tet:nam tu ⁊ ego credimus precise aliquem hominem de
cipi:per casum:⁊ hoc idez complexe significabile crediturz
a te:credit̃ a me:⁊ ecõuerso.qz ñ sunt plura talia aliquem
hominem decipi: vt supponitur in casu:igitur credimus
precise vnum ⁊ idem significabile complexe.Alia pars ẽt
patet.nam tu deciperis.igitur tu credis falsum.Similiter
ego nõ d̃cipior ⁊ aliqualiter credo.igit̃ credo precise verꝝ.
¶.Quarta conclusio est ista.Sor.precise credit verum es
se verum:⁊ plato precise credit verum esse verum:⁊ tamẽ
sor.decipitur.⁊ pla.nõ decipitur.probatur(⁊ pono)q̃ sor.
credat precise hoc verum deus est:esse istud verum.homo
est:⁊ pla.credat solummodo hoc verum deus est:esse istõ
Cor^m verum deus est.Isto posito patet conclusio. ¶ Ex ista cõ
clusione sequtur correlarie.Or ista cõsequentia non valet.
Tu credis precise q̃ aliquis homo currit:⁊ aliquez homi
nem currere est verum. igitur tu credis precise verum:
antecedens enim est verum in casu principali:⁊ ꝛñs falsũ.
Sicut ẽt non sequtur:tu credis p̃cise q̃ aliqs hõ currit:⁊ ve
rum est aliquez hoiem currere.igit̃ tu credis precise verũ
posito.n.q̃ sor currat:⁊ pla.non:⁊ q̃ tu credas p̃cise plato
nem currere:est antecedens verum:⁊ consequens falsuz.
Hoc autem correlarium cum prioribus fundatur sup ista
consequentia:tu credis precise platonẽ currere:igit̃ tu cre
dis p̃cise hoiez currere:quã ꝓ nũc volo esse bonã qz dictio
exclusiua ñ ĩpedit ar^m:q̃ arguit̃ ab ĩferiori ad suũ superius
addendo illam ĩferiori ⁊ superiori:vnde bene sequitur tu
es tñ homo.ergo tu es tñ animal.precise hominẽ vides.
igitur precise animal vides.

His premissis patet respõsio ad principale argu
mentũ.ꝛcedẽdo.s.illã ꝛñaz:Tu
credis precise q̃ aliqs homo decipitur.igit̃ aliquis homo
decipitur:demonstrando per ly tu te hominem masculũ.
⁊ ad improbationem admisso cãu dicitur.cõcedendo añs
⁊ ꝛñs:⁊ consequẽter q̃ tu deceperis:⁊ nego q̃ tu credis p̃
cise sicut ẽ.Et ad ꝓbationem nego illam ꝛñam:⁊ aliam q̃
arguitur ex opposito ad oppositum:vt patuit in vltimo cor
relario.sed deberet sic argui:Tu credis p̃cise q̃ aliquis ho
mo decipitur.⁊ ille homo quem tu credis p̃cise decipi de
cipitur:igitur tu credis p̃cise sicut est.sed tunc nego añs ꝓ
secunda parte:quia ex cãu sequitur:q̃ tu credis alium ate
decipi:⁊ q̃ tñ null⁹ p̃ter te decipit̃.iõ ñ iste hõ quẽ credis
decipi decipitur. ¶ Uerũtamẽ posset negari cãus dicẽdo
ipsum asserere ꝛdictoria.sequitur enim dices tu credis p̃ci
se q̃ aliquis homo decipitur:⁊ nullus homo nõ tu decipi
tur:igitur tu deciperis.Tũc sic:tu deciperis.ergo in credẽ
do aliquem hominem decipi: vel in credẽdo aliquod ali
ud:non in credendo aliquem hominem decipi:quia hoc ẽ
verum:igitur in credendo aliquid aliud:⁊ per ꝛñs tu non
credis p̃cise q̃ aliquis homo decipitur:quod est oppositũ
vnius particule cãus. ¶ Puto tñ q̃ sit meli⁹ admittere
cãum vt non videatur fuga:⁊ dicere q̃ tu deciperis:in cre
dendo aliquem hominem decipi: etin credendo verum:
sed non precise verum:quoniam tu credis aliquem homi
nem decipi:⁊ alium ate decipi:quorum primum est verum
⁊ secundum falsum:quare ⁊c.

¶ Capitulũ de eadẽ mã vt ĩmediate supra.

Quarto decimo ad questionem argui
tur.ista consequentia est bo
na:Tu.credis p̃cise q̃ omnis hõ decipitur.
igitur tu deciperis.⁊ hec eadem non valet.
igitur questio vera.tenet ꝛsequentia:⁊ añs
probatur:⁊ primo q̃ illa cõsequẽtia sit bo
na.quia oppositũ ꝛñtis repugnat añti: hec
enim repugnant:tu credis p̃cise q̃ omnis homo decipit̃:⁊
tu non deciperis: ꝓbatur.non sequitur tu non deciperis:⁊
tu aliquid vel aliqualiter credis.igitur tu credis percise si
cut est:sed tu credis precise q̃ omnis hõ decipit̃.igit̃ om
nis hõ decipit̃.⁊ tu es homo.igitur tu deciperis:quod ẽ op
positum secunde partis. 2° ꝓbatur q̃ illa consequẽtia nõ
valet:quia casu possibili posito est añs verum:⁊ ꝛñs falsuz
qõ probo sic(⁊ pono)q̃ tu credis p̃cise q̃ omnis homo d̃ci
cipitur:⁊ q̃ omnis homo non tu decipiat̃. isto posito añs
est verꝝ.⁊ ꝛñs falsum:q̃ ꝛñs sit falsum: ꝓbo.tu credis pre
cise sicut est.igitur tu non deciperis:ꝛñtia patet ⁊ añs pro
batur:quia tu credis p̃cise q̃ omnis homo decipit̃:⁊ ita ẽ
q̃ omnis homo decipitur:⁊ etiam ita est q̃ omnis homo
quez credis decipi decipitur:igitur tu credis p̃cise sicut ẽ.
patet consequentia cũ maiori:⁊ mĩorẽ ꝓbo:omnis homo
non tu quem credis decipi decipit̃ ꝑ casum.⁊ tu etiam de
ciperis ꝑ responsionem quez credis decipi:quia credis q̃
omnis homo decipitur.ergo ⁊c.

Iuxta presentem difficultatẽ pono q̃ttuor cõ
clusiões.quaꝝ p̃ª ẽ ista. Nõ p̃ª ꝛ
est possibile q̃ aliquis homo credit p̃cise se ipm decipi.ꝓ
batur.quia si sic:sit igitur sor .qui credit p̃cise se ipsum de
cipi:⁊ argnitur sic:sor.credit precise se ipsum decipi.igitur
ipse decipitur.patet consequentia.quia vel credit verum:
vel falsuz.si falsum ipse decipitur:⁊ si verum ⁊ ipse credit
precise se ipsuz decipi.igitur ipse decipitur:tũc sic.Sor de
cipitur.igitur sor credit flm.sed seipsum decipi est verum.
igitur credit aliquid aliud vel aliter q̃ q̃ ipse decipitur:⁊
per consequens sor non.credit precise seipsum decipi:qõ ẽ
oppositum admissi. ¶ Ex ista conclusione sequitur corre Cor^n
larie.Or non est possibile te credere precise omnem homi Cor^m
nem decipi:⁊ omnem hominem non tu decipi.probatur.
quia si ẽ possibile(ponatur ergo)quo admisso:arguit̃ sic.
tu credis precise omnem hominem decipi: igitur tu deci
peris:consequentia probata est prius:⁊ iterum probatur.
quia si tu credis precise omnem hominem decipi. igitur
credis falsum vel verum.si falsum.igitur tu deciperis: si
verum ⁊ tu credis precise q̃ omnis homo decipitur: igit̃
omnis homo decipitur:⁊ tu es homo.igitur tu deciperis.
Tũc arguitur sic:tu deciperis.igitur tu credis falsum. sed
omnem hominem decipi est verum. igitur tu credis ali
quid aliud vel aliter q̃ q̃ omnis homo decipitur. ¶ Se 2ª ꝛ
cũda conclusio est ista. Non est possibile Sortez credere
precise pla.decipi:⁊ platonem precise credere sortem non
decipi cum hoc:q̃ vnus sortes sit omnis sortes: ⁊ q̃ vnus
plato sit omnis plato:probatur.nam si sortes credit preci
se platonem decipi:igitur credit verum vel credit falsuz.
si credit verum:⁊ ipse credit precise q̃ pla.decipitur: igitur
pla.decipitur tunc arguitur sic: pla.decipitur : igitur cre
dit falsum.sed ipse credit precise q̃ sortes non decipit̃.igi
tur falsum est:q̃ sortes non decipitur:⁊ per ꝛsequens sor.
decipit̃.tunc sic:Sortes decipitur ⁊ ipse credit solummo
do q̃ plato decipitur.igitur pla.non decipitur qõ est oppo
situm prius conclusum. ¶ Si autez dicitur in principio
q̃ sor.credit falsum.tũc cum ipse credat precise q̃ pla ;de

cipitur.igitur pla.non decipitur ⁊ ipse aliqualiter credit: igitur credit verum.sed ipse credit prec ise ꝙ sor non deci pitur.igitur sor.non decipitur.tunc sic.sortes non decipit: ⁊ ipse credit precise ꝙ plato decipitur.igitur pla.decipitur qd̄ est contradictoriū primi. ⁊ ita apparet ꝙ qualitercūq; dicatur:sequitur ꝙ pla.decipitur:⁊ ꝙ pla.nō decipitur. igi
Cor^m tur conclusio vera. ¶ Ex ista cōclusione sequitur correla rie. Or non est possibile sortem credere precise ciceronē de cipi:⁊ platonem credere precise decipi ciceronem:⁊ cicero nem credere precise alterum illorum non decipi:patet. qr si possibile est ponatur in esse:⁊ queratur an sortes vel pla to credit verum vel falsum:⁊ qualitercūq; dicatur:cōclu-
3^a p^o. de ꝙ cicero decipitur:⁊ ꝙ ipse nō decipitur vt prius. ¶ 3^a conclusio est ista. Sicut possibile est ꝙ sortes credat pre-cise decipi seipsuz: ⁊ ꝙ homo est asinus:ita est possibile ꝙ ipse credat precise:ꝙ omnis homo decipitur.ista cōclusio pz:quia quocūq; istorum admisso:non sequitur aliqua cō tradictio:sed conceditur ꝙ sor.decipitur:⁊ ꝙ credit falsuz aut.s.ꝙ homo ē asinus admissa prima parte:aut ꝙ omnis homo decipitur admissa secūda.⁊ si dicitur sor.credit pre cise seipsum decipi.⁊ ꝙ homo est asinus.igitur credit preci se seipsum decipi.nego consequentiam:quia arguitur a to to copulato ad alteram partem dictione includente:nega
Cor^m tionem determinante copulato. ¶ Ex ista conclusione se-quitur. Or possibile est sor.precise credere platonem deci-pi:⁊ econuerso patet quia admisso illo:non sequitur contra
4^a p^o. dictio:siue concedat sor.credere verū:siue falsum. ¶ Quar ta cōclusio est ista. Possibile est quēlibet hominem crede re precise ꝙ omnis homo decipitur: ⁊ tamen impossibile est omnem hoīem credere p̄cise:ꝙ oīs hō decipit:p^a pars patet.qm̄ admisso:ꝙ qlibz hō credat p̄cise ꝙ omnis hō de cipitur:cōceditur ꝙ quilibet homo decipitur:⁊ ꝙ ipse cre dit falsū.vz.omnē hominez decipi.quia admisso casu con ceditur ꝙ aliqua mulier est que non decipitur:ex quo nul la sequitur contradictio. 2^a pars conclusionis probatur sic:quia si possibile est ponatur ī eē.⁊ arguitur sic. Omnis homo credit precise omnem hominem decipi. igitur om-nis homo decipitur:⁊ credit falsum.sed omnem hominez decipi est verum.igitur omnis homo credit aliud q̄ ꝙ om nis homo decipitur.⁊ per cōsequens non omnis homo cre
Cor^n dit precise omnem hominem decipi: qd̄ est oppositum ca
Cor^m sus. ¶ Ex ista conclusione sequitur corrlarie. Or per to-tam horam futuram tu credes precise ꝙ omnis homo de decipitur.⁊ tamen in fine hore stantibus terminis: deus nō posset facere ꝙ tu crederes precise:ꝙ omnis homo de cipitur.probat̄ (⁊ pono) ꝙ per totam horam futuram tu credes precise ꝙ omnis homo decipitur:⁊ ꝙ in fine hore tu eris omnis homo:⁊ non ante.isto posito patet pria pars conclusionis:quia pro illa dico ꝙ per totam istam horam tu deciperis:⁊ credes hoc falsum.s.omnem hominem de-cipi.sed probatur secunda pars:quia si deus stantibus ter minis in fine hore posset facere:ꝙ tu crederes precise: ꝙ
2^a p^o. omnis homo decipitur:⁊ ī fine hore tu eris omnis homo: pono ergo ꝙ in fine hore:deus te existente omni homine faciat ꝙ tu credas precise ꝙ omnis homo decipitur. quo admisso.arguitur sic.tu credis precise ꝙ omnis homo de-cipitur.igitur tu deciperis ⁊ credis falsum. sed omnez ho-minez decipi est verum:quia tu es omnis homo. igitur tu credis aliquid aliud:⁊ per consequens tu non credis pre-cise ꝙ omnis hom decipitur.

His visis patet responsio ad argumētum principa-le concedendo illam consequentiā: tu cre dis precise.ꝙ omnis homo decipitur. igitur tu deciperis. ⁊ ad casum non admitto ipsum:quia implicat cōtradictio nem:admitterem tamen:ꝙ tu credis precise ꝙ omnis ho mo decipit:aut ꝙ tu credis hoc.s. ꝙ omnis homo decipi-tur:⁊ ꝙ homo est asinus:aut vnum aliud falsuz. Ulterius admiterem cum secundo cāu nuper hic posito: ꝙ omnis homo non tu decipiatur. sed istud non admitterem cum primo casu superius posito propter causam sepissime di-ctam. ¶ Ex qua responsione sequitur:ꝙ aliquis casus est Cor^m possibilis qui per appositionez vnius copulatiue ad ipsuz maneret possibilis:⁊ tamen per appositionem vnius par-tis illius copulatiue:soluz totus casus fieret impossibilis. patet.nam iste casus est possibilis:ꝙ tu credis p̄cise ꝙ om nis homo decipitur:cui si addatur hec copulatiua homo est asinus ⁊ omnis homo non tu decipitur. adhuc casus ē possibilis vt est dictum:⁊ tamen si additur hec pars copu latiue solummodo:omnis homo non tu decipitur:casus ē impossibilis:vz.tu credis precise:ꝙ omnis homo decipit: ⁊ oīs homo non tu decipitur.quare.⁊c̄.

¶ Capitulum de insolubilibus.

Quintodecimo principaliter ad questionē arguitur.ista cōsequētia est bona.A.significabit precise: ꝙ quodlibet verum erit fal-sum.ergo.a.erit falsum:⁊ hec eadem nō va let.igitur questio vera.tenet consequentia ⁊ antecedens probatur. Et primo pro secū da parte.nam casu possibili posito antecedens est verum: ⁊ consequens falsum.igitur consequentia non valet.ante-cedens probatur:⁊ pono ꝙ q̄diu.a.erit .a. significabit p̄ci se ꝙ quodlibet verum erit falsum: ⁊ ita erit ꝙ quodlibet verum erit falsum q̄diu.a.erit.isto posito antecedens est verum per casum.⁊ ꝙ consequens sit falsum ꝓbatur. nā q̄diu.a.erit.a.erit verum.igitur non erit falsuz.antecedēs ꝓbatur.nā quādiu.a.erit:ita erit ꝙ quodlibet verum erit falsum: ⁊ q̄diu.a.erit.a. significabit precise ꝙ quodlibet verum est falsum. Sed iam ꝓbatur prima pars antece-dentis.vz.ꝙ illa consequentia est bona:quoniam oppositum consequentis repugnat antecedenti: hec enim repu-gnant.a.significabit precise ꝙ quodlibet verum erit falsū ⁊.a.non erit falsum:probatur .⁊ facio istam consequentiā. Quodlibet verum erit falsum.a.non erit falsum.igitur.a. non erit verum. Ista consequentia tenet in quarto secun de figure:⁊ q̄diu.a.erit:erit.ita sicut. significatur per ante cedens:igitur q̄diu erit.a.erit ita sicut significatur per cō sequens:⁊ ita.a.erit ⁊ non erit verum:nec falsum:qd̄ erit ꝓ possibile. ¶ Confirmatur sic.a.non erit falsuz ⁊.a .erit:igi tur.a.erit verum q̄diu erit:arguo ergo sic. Omne verū erit falsum.a.erit verum.igitur.a.erit falsum. Ista conseqnen tia est bona.⁊ q̄diu.a.erit:erit ita sicut significat̄ per ante cedens:igitur q̄diu.a.erit:erit ita sicut significat̄ per con-sequens: qd̄ repugnat secunde parti principalis copulati ue facte ex antecedente.⁊ opposito consequētis.

Circa materiam huius rationis pono quat-tuor conclusiones quarum prima est ista.A.significabit precise ꝙ quodlibet album erit nigrum. et ita erit ꝙ quodlibet album erit nigrum:⁊ p^a p^o tamen.a.nunq̄z erit verum: probat̄ :⁊ pono: ꝙ.a.sit ista p posito:quodlibet album erit nigrum que significat ⁊ signi ficabit precise q̄diu erit ꝙ quodlibet album erit nigrum ⁊ q̄diu.a.erit non erit ita ꝙ quodlibet album erit nigruz: sed post desitionez. a. erit ita ꝙ quodlibet albū erit nigrū Isto posito patet prima pars cōclusionis. sed scōaz probo. nam q̄diu.a.erit.a.significabit precise ꝙ quodlibet albuz erit nigrum:⁊ q̄diu.a.erit:erit ita ꝙ non quodlibet albuz erit nigrum per cāum.igitur q̄diu.a.erit.a. erit falsum: ⁊ per consequens nunq̄z erit verum. ¶ Ex ista conclusione Cor^m sequit̄ corrlarie. Or ista ꝛsequētia ñ valet.A. significabit cise ꝙ quodlibet verum erit falsuz.⁊ ita erit ꝙ quodlibet

verum erit falsum:igitur.a.erit verum:posito enim q̃.a.sit illa propositio qlibet verũ erit falsũ:sic precise significãs q̃diu erit.Et q̃ post desitionem a.erit ita q̃ quodlibet verum erit falsum:q̃ non erit ita ante desitionem ipsius.a.antecedens est verum:ꝛ consequens falsum:tamen bene sequitur.a.significabit precise q̃ quodlibet verũ erit falsum. ꝛ tunc ita erit q̃ quodlibet verum erit falsum: igitur.a.erit verũ.Etiã sequitur.a.significabit ꝑcise qd qlibet album erit nigrũ:ꝛ tunc ita erit q̃ quodlibet album erit nigrũ.igit̃.a.
2ª ℭ erit verum.ℭ 2ª cõclusio est ista.aliq̃ est propositio significans solũ cathegorice principaliter que aliquando significabit ypothetice ꝑncipaliter:ꝛ tamen nulla in ea fiet mutatio:nec noua adueniet illi impositio.ista conclusio patet de ista.omnis propositio est falsa:ponendo q̃ ipsa aliquando erit omnis propositio:ipsa.n.solum significat cathegorice principaliter sicut ꝛ suum contrarium.s.nulla propositio est falsa:ꝛ quãdo ipsa erit omnis propositio significabit principaliter:q̃ omnis propositio est falsa: ꝛ q̃ ipsa est vera:quemadmodum ꝛ alia insolubilia:quorum significa
Cor^m tiones reflectuntur ad se totaliter.ℭ Ex ista conclusione sequitur corrolarie.Or non est possibile omnem propositionem esse falsam:ꝛ hanc omnis propositio est falsa:esse omnem propositionem ꝛ significare precise:q̃ omnis propositio est falsa:probatur.quia si est possibile ponatur in esse:ꝛ sit.a.illa omnis propositio est falsa:quero tũc.an.a.est verum vel falsum.si verꝫ:ꝛ.a.significat precise q̃ omnis propositio est falsa:igit̃ ois ꝓpositio ẽ falsa ꝛ.a.est ꝓpositio.igit̃ .a.ẽ falsum:qd repugnat ꝑ ꝓcesso. Si dr̃:q̃ a ẽ falsum: ꝛ.a.ꝑcise significat q̃ omnis propositio est falsa.igitur non omnis propositio est falsa:qd est oppositum casus. ℭ Ex eadẽ conclusione cum suo corrolario sequitur:q̃ non est possibile q̃ q̃diu.a.erit:erit ita q̃ quodlibet verum erit falsum: ꝛ q̃ q̃diu.a.erit.a.significabit precise q̃ quodlibet verum erit falsum.probatur.quia si est possibile ponatur ergo ĩ esse:ꝛ quero si.a.est verum:vel falsum:si verum.ꝛ q̃diu erit significabit precise q̃ quodlibet verum erit falsum.igitur q̃diu.a.erit:erit ita q̃ qlibet verũ erit falsum: arguit̃ tũc sic.qlz verũ erit falsũ.a.erit verũ:igit̃.a.erit falsũ.ista ꝓña est bona:ꝛ q̃diu.a.erit ipsa erit bona significãs precise iuxta compositionem suarum partium:ꝛ q̃diu.a.erit:erit añcedẽs verum.igitur q̃diu.a.erit consequens erit verum. ꝛ per consequens q̃diu.a.erit.ipsum erit falsum.Si dicitur q̃.a.erit falsum: Contra q̃diu.a.erit:ita erit q̃ qlibet verum erit falsum:ꝛ q̃diu.a.erit significabit precise q̃ quodlibet verum erit falsum.igitur q̃diu.a.erit.a.erit verum:ꝛ
3ª ℭ ita sequitur cõtradictio. ℭ Tertia.ꝓclusio est ista possibile est omnem propositionem esse falsam.ꝛ hanc omnis ꝓpositio est falsa significare adequate omnem ꝓpositionem esse falsam:ꝓbatur.possibile est q̃ omnis ꝓpositio sit falsa:ꝛ q̃ hec omnis propositio est falsa:q̃ sit.a.sit propositio vt est manifestum:quo admisso.a.significat adequate aliquid vel aliqualiter:sed non videt̃ qualiter nisi q̃ omnis propositio est falsa.igitur.ꝛc. vnde admisso q̃ omnis propositio est falsa:ꝛ q̃.a.adequate significat omnem propositionem esse falsam:dico q̃.a.est falsum.ꝛ si arguitur sic. .a.est falsum.ꝛ.a.significat adequate q̃ omnis propositio est falsa: igitur non omnis propositio est falsa:nego consequentiam:licet teneret extra materiam insolubilium.sed hec debet esse minor.a.significat precise q̃ omnis propositio est falsa:aut ista.a.significat principaliter:q̃ omnis ꝓpositio est falsa:quorum vtrumq̃ negatur.quia dicitur in casu isto q̃.a.significat omnem propositionem esse falsam ꝛ.a.esse verum.Et hoc significatum copulatiuum dicitur principale significatum.a.licet non adequatum sed solum prima pars.ℭ Ex ista conclusione sequitur q̃ possibile ẽ q̃ q̃diu.a.erit:erit ita q̃ quodlibet verum erit falsum.ꝛ q̃diu.a.erit sic adequate significabit. Nam posito hoc ꝛ admisso:nullum sequitur inconueniens.quia in cãu isto dico: q̃.a.erit falsum.q̃diu.a.erit. ꝛ q̃ non significabit precise q̃ quodlibet verum erit falsum.sed bene significabit illd adequate.sed vltª hoc significabit q̃.a.erit verum.qd negatur:ita q̃ adequatum significatum erit. q̃ quodlibet verum erit falsum.penes qd non dicitur.a.verũ nec falsum; ꝛ principale erit q̃ quodlibet verum erit falsum: ꝛ.a.erit verum penes qd dr̃.a.falsum ratione secũde partis ipsius.igit̃.ꝛc.
4ª ℭ 4° conclusio est ista:aliqua sunt duo contradictoria inter se contradicentia que fient non contradictoria per solam desitionem:cuiuslibet propositionis vniuersalis alterius ab aliqua illarum:probatur:ꝛ pono: q̃ omnis propositio vniuersalis preter istam,omnis propositio vniuersalis est falsa:desinet esse in illa hora:ita q̃ ĩ fine hore hec ꝓpositio que sit.a.omnis propositio vniuersalis ẽ falsa: erit omnis propositio vniuersalis.Isto posito patet q̃.a.ꝛ aliqua propositio vniuersalis non est falsa.que sit.b. sũt duo contradictoria quia habent omnes conditiões requisitas ad contradictionem.sed q̃ in fine hore.a.ꝛ.b.non erũt cõtradictoria probatur:quia tam.a.q̃.b.tunc erit falsum.igitur illa non erunt contradictoria:antecedens ꝓbatur.nã q̃.a.erit falsum manifestum est.quia erit ĩsolubile seipm falsificans:ꝛ.q̃.b.erit falsum probatur. Naꝫ.b.in fine hore erit particularis negatiua non insolubilis: cuius quelibet singularis est falsa:ꝛ cuilibet supposito subiecti correspondebit vna singularis:igitur.b.tunc erit falsum: q̃ autem per solam desitionem cuislibet alterius vniuersalis patet.quia remanentibus alijs vniuersalibus que iã sunt: illa continue erunt contradictoria:igitur q̃ fiant non contradictoria:hoc est per desitionem illarum.ℭ Ex ista conclusiõe sequitur corrolarie.Or licet illa duo quodlibet verum erit falsum.ꝛ aliquod verum non erit falsum.sint cõtradictoria:tamen non essent contradictoria: si vniuersalis fieret insolubilis:patet.quia quelibet illarum esset falsa.sed contradictoriũ vniuersalis daretur per negationẽ
2ª ℭ prepositam toti:ꝛ illud significaret disiunctiue opposito modo ad vniuersalem.vz.q̃ aliquod verum non erit falsum:vel q̃.a.non erit verum.ꝛ hoc est verum ratione secũde partis:per hoc patet responsio ad argumentum principale concedendo illam consequentiam.a. significabit precise q̃ quodlibet verum erit falsum.igitur.a. erit falsum:ꝛ ad ꝓbationem non admitto casum:quia ꝓplicat cõtradictionem vt clare est ostensum.quare.ꝛc.

ℭ Capitulum de inceptiõe ꝛ desitione.

Exto decimo principaliter ad q̃stionem arguitur sic.ista consequentia est bona Sor.nũc est albus.ꝛ immediate ante hoc non fuit alb̃ demonstrando instans qd est presens.igit̃ sor.incipit esse albus.Et hec eadem non valet.igitur questio vera.tenet consequentia
3ª ℭ ꝛ antecedens probatur:ꝛ primo q̃ illa consequentia sit bona ex quo arguitur ab exponentibus ad expositam:ꝛ q̃ illa consequentia non valet probatur casu possibili posito erit antecedens verum aliquando:ꝛ tamen pro tunc erit consequens falsum.igitur consequentia non valet:antecedens probo:ꝛ pono:q̃ sor.sit albus:ꝛ q̃ nunq̃ fuit albus:ꝛ ita remanebit albus per totam vitam suã. Isto posito antecedens erit verum per totam vitam sor.ex quo per ly B̃ non demonstrabitur nisi instãs qd est modo.ante qd sor. nunq̃ fuit albus:ꝛ q̃ consequens sit falsum patet. Nam nunq̃ post instans presens viuente sorte erit ita q̃ ipse nõ est albus.igit̃ nunq̃ erit ita q̃ ipse incipit esse albus. patet consequentia.quia ex opposito sequitur oppositum.

Pro declaratione huius arguñti pono 4.or conclusiones: q̃ p̃ria est
p.p ista. Sor. mouetur in instanti presenti: ⁊ tamen non mouetur in hoc instanti demonstrando instans presens: probat̃ quia illa consequentia non valet: sor. mouetur in instãti p̃senti. igitur sor. mouetur in hoc instanti demonstrando instans presens: stabit igitur oppositum consequentis cũ antecedente ⁊ habetur conclusio: ⁊ q̃ illa consequentia non valet probo (⁊ pono) q̃ sor. mouebit̃ post mille ãnos. Isto posito post mille annos erit ita sicut significatur per antecedens: quia si aliquid mouetur istud mouetur in instanti presenti ⁊ tamen tunc non erit ita sicut significatur per cõsequens: q̃ tunc non erit B̃ instans demonstrande instans q̃ ō est presens. Confirmatur conclusio sic. quia ista conclusio est possibilis aliquid mouetur in instanti presenti ⁊ tamen non mouetur in hoc instanti demonstrando instans presens. igitur a simili illa conclusio. consequentia tenet: ⁊ antecedens arguitur: Nam illa consequẽtia non valet aliquis mouetur. igitur aliquid mouetur in B̃ instanti demõstrando instans presens cum antecedens sit necessarium: ⁊ consequens contingens: stabit igitur oppositũ consequẽtis cum antecedente: ⁊ q̃ antecedens sit necessarium manifestum est: sed probatur consequens esse cõtingens: ⁊ arguo sic. aliquid mouetur in hoc instanti. igitur hoc instans est: demonstrando instans presens cuius consequentie cõsequens est contingens: ⁊ antecedens est verum. igitur an
Cor.m tecedens est contingens: q̃ō fuit probanduz. ¶ Ex ista cõclusione seq̃t̃ correlarie. Q̃ sor. incipit eẽ albus: ⁊ tũ ipe nõ est alb⁹ in B̃ instãti. nec imediate post B̃ erit albus demonstrando instans presens: probatur. ista consequentia non
Cor.n valet: sor incipit esse albus. igitur sor. est albus in hoc instãti vel immediate post hoc erit albus demonstrando per li hoc instans quod est presens: quia post mille ãnos erit ita sicut significatur per antecedens vt suppono: ⁊ tunc non erit ita sicut significatur per consequens: quia tunc nõ erit nec poterit esse hoc instans presens. stabit igitur oppositũ
2.a.p consequentis cum antecedente: ⁊ habet̃ cor.m. ¶ 2.a cõclusio est ista. Nihil mouetur ĩ hoc instãti q̃ō est presens: ⁊ tamen aliqd mouetur in instanti presenti: probatur ista consequentia nõ valet. Q̃ nihil mouetur ĩ hoc instanti q̃ō est presens. igitur nihil mouetur: quia antecedens est possibile: ⁊ consequens impossibile: stat igitur oppositum conse-
Cor.m quentis cum antecedente ⁊ habetur conclusio. ¶ Ex ista cõclusione sequitur correlarie. Q̃ sor. nũc est albus: ⁊ immediate ante hoc instãs non fuit albus demõstrando instãs presens. igitur sor. incipit esse albus. Fm q̃
cor.m ostendit ratio añ oppositũ. ¶ Itẽ similiter sequit̃ q̃ illa cõsequẽtia nõ valet. sor. nõ est albus. ⁊ immediate ante hoc fuit albus: demonstrãdo instãs presens. igitur sor. desinit esie albus: ponẽdo q̃ sor. desinit esse albus: ⁊ desinit esse per remotionem de presenti. Isto posito cras antecedens erit verum: ⁊ consequens falsum omni deducta impositione noua. ¶ Quarta cõclusio ẽ ista. In quocunq̃ ĩ 4.a.p
stãti in quo sor. incipit esse: in eodem ipse incipit esse. Q̃ tamen sortes incipit esse in aliquo instãti in quo ipse non incipit esse: probat̃ (⁊ pono) q̃ sor. incipiat esse per remotionem de presenti. Isto posito. patet prima pars conclusiõis. sed secũda probatur. nam sortes nunc nõ est in aliquo istãti in quo ipse nõ incipit esse: ⁊ immediate post hoc instans presens ipse erit in aliquo instanti in quo ipse nõ incipit esse: patet consequentia. quia ex quo alij modi arguendi nõ valent vt ostẽsum est: videtur q̃ iste sit bonus: antecedẽs autem patet intuenti. ¶ Similiter in desitione sor. conceditur q̃ ipse desinit esse in instanti: in quo ipse non desinit esse exponendo per remotionem de presenti. ¶ Ex ista cõ Cor.m
ne sequitur correlarie. Q̃ so. ⁊ pla. incipiunt esse in istãti presenti: ⁊ pla incipit esse in instãti in quo ipse incipit esse: ⁊ tamen sor. incipit esse ĩ instãti in quo ipse nõ incipit esse. patet. dato q̃ sor. incipiat esse per remotionez de presenti ⁊ pla. per positionem. Eodez modo dicitur: de desinit. q̃ a ⁊ b. desinunt esse in hoc instanti: q̃ō est presens ⁊ a. desinit esse in instãti in quo desinit esse. ⁊ b. non desinit esse in instãti in quo desinit esse. patet supposito q̃ a. desinit eẽ per positionẽ de presenti ⁊ b. per remotionem.

His visis patet responsio ad argumentum p̃cipale dicendo q̃ illa consequentia nõ valuit. Et ad probationem dico q̃ non arguitur ab exponentibus ad expositam: immo nec debz exponi istud verbum desinit: aut incipit. sed incipit habet cãs veritatis quarum prima est vna copulatiua facta per affirmationem de presenti ⁊ negationem de preterito: Alia vero est vna copulatiua facta per negationem de presenti: ⁊ affirmationez de futuro: verbi gratia huius. hoc incipit moueri: prima causa est ista. hoc mouetur: ⁊ non immediate ante instans presens mouebatur. secunda est ista. hoc non mouetur ⁊ ĩmediate post instans presens mouebitur: ⁊ a qualibet istaruz ad illam. hoc incipit moueri est bonum argumentuz: ⁊ nõ econuerso: quia semper oppositum consequentis stat cuz antecedente. Similiter hoc verbum desinit habet duas causas veritatis vnam per positionez de presenti: ⁊ remotionem de futuro. Aliam vero per remotionem de p̃senti ⁊ positionem de preterito: vt huius. hoc desinit esse. prima causa est ista. hoc est ⁊ non immediate post istans presens erit. secunda causa est hec. hoc non ẽ: ⁊ immediate ante instans presens fuit. a. quarum qualibet ad illã hoc desinit esse: est bona consequentia. ⁊ non econuerso. Et si vnq̃ iste vocentur exponentes: hoc non ẽ proprie: sed cõmuniter sumendo expositionem pro omni numero plurimũ propositionum iferendi reliquaz. sed de his als diffusius sum locutus. quare. ⁊c.

¶ Capitulum de immediate.

Decimo septimo principaliter ad q̃stionem arguitur sic. ista cõsequentia est bona. A. non est verus: ⁊ immediate ante instans presens fuit verus. igitur. a. desunt esse verum: ⁊ hec eadẽ nõ valet: igitur questio vera tenet consequentia cum maiori ab exponentibus ad expositam: seu a b vna causa veritatis ad propositionem habẽtem il lã cã z ⁊ minor probat̃. nã casu possibili posito antecedens est verum: ⁊ consequens falsum. igitur consequentia non valet. antecedens arguit̃. et pono q̃ a. sit falsum: ⁊ in qualibet parte paribore preterite fuit verus: ⁊ in qualibet parte impari fuit falsum. diuisa hora in partes pro-

portionales minores: versus hoc instans presens. Isto posito patet prima pars antecedentis. sed secundam probo. Naz immediate ante instãs presens fuit aliqua pars par: sed quandocũqz fuit aliqua pars par hore preterite. a. fuit verum. igitur immediate ante instãs pñs. a. fuit verũ. Sz iam probo: q̃ ꝓñs sit falsuz. qz. a. nõ est verum: ⁊ immedate ante instans presens. a. nõ fuit veruz. igitur. a. non desinit esse veruz: patet consequentia qz ex oppositio sequitur oppositũ ⁊ antecedẽs probatur: nã prima pars est casus: ⁊ scõa probatur. Naz immediate ante instãs presens. a. fuit falsum. Sed quandocũqz. a. fuit falsum. a. nõ fuit verũ. igitur immediate ante instãs presens. a. nõ fuit verum: tenet ꝓña cum minori: ⁊ maiorem probo: qm̃ immediate ante ĩstans presens fuit aliqua pars impar: ⁊ quãdocũqz fuit aliqua pars impar hore preterite. a. fuit falsum: igitur immediate ante instans presens. a. fuit falsum.

Pro solutione huius rationis pono quatuor conclusiones: quarum prima
p^a ꝓ est ista. A. propositio immediate ante hoc fuit vera: ⁊ falsa: ⁊ immediate post hoc erit vera ⁊ falsa: ⁊ tamen non simul fuit vera ⁊ falsa: nec erit simul vera ⁊ falsa: probatur (⁊ pono) q̃. a. se habebit in hora preterita sicut in hora futura: diuidendo ipsaz in partes proportionales minores versus hoc instans presens. Isto posito patet secunda pars conclusionis. ⁊ primam probo: nam immediate ante hoc fuit aliqua pars par: ⁊ aliqua pars impar: sed qñcunqz hore preterite fuit aliqua pars par: ⁊ aliqua pars impar. a. fuit verum ⁊ falsum. igitur immediate non hoc. a. fuit verum ⁊ falsum. tenet consequentia cuz minori: ⁊ maiorem probo: nam ante hoc fuit aliqua pars par: ⁊ aliqua pars impar. Et nulluz fuit instans ante hoc: quin inter illud ⁊ hoc fuit aliqua pars par: ⁊ aliqua pars impar. igit̃ ⁊c̃. Cõsimiliter probatur q̃. a. immediate post hoc erit verũ ⁊ falsuz: quia immediate post hoc erit aliqua pars par: ⁊ aliqua im
Cor^m par. igitur ⁊c̃. ¶ Ex ista ꝛcione seqt̃ corrolarie. Qz duo ꝓdictoria inter se ꝓtradicentia incipiunt esse vera: que nec sunt vera nec in aliquo instãti erunt vera: probatur (⁊ pono) q̃. b. incipiat esse contradictorium. a. per remotionez de presenti. Isto posito. a. incipit esse verum: ⁊. b. incipit esse verum ⁊. a. ⁊. b. sunt contradictoria vel incipiunt esse cõtradictoria. igitur ⁊c̃. q̃. a. incipit esse verum patet: quia nõ est verum: ⁊ immediate post instans presens erit verum. igitur ⁊c̃. ⁊ q̃. b. incipit esse verum patet. quia. b. non verũ ex quo non est: ⁊ immediate post instans presens erit verũ. igit̃ imediate post istãs pñs. b. erit vex. tz ꝓña cũ maiori: ⁊ minorẽ ꝓbo: qz immediate post instans presens. a. erit flm: qua erit aliqua pars impar: ⁊ quandocunqz. a. erit fal
2^a ꝓ sum: tunc. b. erit verum: igitur. ⁊c̃. ¶ Secũda conclusio ẽ ista. Aliqua propositio desinit esse contingens necessaria ⁊ ĩpossibilis ⁊ tamen ipsa non est contingens necessaria nec impossibilis: nec in aliquo instanti fuit huiusmodi: probatur (⁊ pono) q̃. a. propositio ĩ prima parte ꝓportionali hore preterite fuit contingens: ⁊ in secunda necessaria: ⁊ ĩ tertia impossibilis. in quarta iteruz contingens. in quinta necessaria in sexta impossibilis ⁊ sic circulariter per oẽs tres partes proportionales. ⁊ q̃. a. non sit propositio ꝓpter elõgationem partium ad inuicez. isto posito patet secũda ꝑs conclusionis ⁊ ꝑma probatur similiter: quia. a. non est cõtingens necessaria nec impossibilis: ⁊ immediate ante instãs presens fuit huiusmodi: nam in omni trinario partiũ proportionalium hore preterite. a. fuit cõtingens necessaria: ⁊ impossibilis. sed immediate ante instãs presens fuit aliquis trinarius partium proportionalum hore ꝑterite:
Cor^m igitur. ⁊c̃. ¶ Ex istã conclusiõe sequit̃. Qz aliqua duo incipiunt ĩuicem repugnare: ⁊ ĩuicem conuerti. probatur: ⁊ pono q̃. a. ⁊. b. nõ conuertantur: nec repugnẽt: sed in qualibz parte pari hore future ꝓuertẽtur: ⁊ in qualibet impari repugnabũt. isto posito patet cõclusio qz. a. ⁊. b. nõ repugnãt ĩuicem: nec cõuertũtur. Et immediate post istãs presens. a. ⁊. b. repugnabũt. ⁊. ĩuicem cõuertẽtur. quia immediate post istãs pñs erit ꝑs aliqua par: ⁊ aliqua pars ĩpar. ¶ 3^a. cõclusio ẽ ista. Aliqua propositio icipit esse sequẽs ad oẽz propositionẽ: ⁊ eadem icipit esse repugnãs cuilibet propositiõi: probatur: ⁊ pono q̃. a. ĩqualibet parte pari hore future erit necessarium simpliciter: ⁊ ĩ qualibet parte impari erit impossibile simpliciter. isto posito patet cõclusio ꝑ exponẽtes. ¶ Ex ista cõclusione sequitur corrolarie. Qz aliqua ẽ cõsequẽtia mala que immediate post istãs presens erit bona: ⁊ tamẽ imediate post istãs presens significabit omnino sicut nunc significat: probatur (⁊ pono) q̃. a. sit vna cõsequentia: cuius antecedẽs sit possibile: ⁊ cõsequẽs impossibile: que ĩ qualibet parte impari hore future se habebit omnino sicut nũc se habet: ⁊ in qualibet parte pari tam antecedẽs q̃ cõsequẽs erit impossibile. isto posito patet: q̃. a. ẽ ꝓsequẽtia mala ⁊ q̃. a. immediate post istãs presens erit bona ꝓña. probo. nam immediate post istans presens erit antecedẽs impossibile: igitur erit bona cõsequentia: ⁊ q̃ immediate post istãs presens omnino significabit sicut nunc significat manifestum ẽ: quia immediate post instans presens erit aliqua pars impar. igitur ⁊c̃. ¶ Quar 4^a ꝓ
ta cõclusio ẽ ista. Aliqua ẽ copulatiua que significat: significauit: ⁊ significabit precise iuxta compositionem suarum partium: cuius quelibet pars immediate ante hoc fuit vera: ⁊ immediate post hoc erit vera: ⁊ tamen illa copulatiua non est: nec erit: nec fuit vera: patet ista cõclusio. dato q̃. c. sit vna copulatiua composita ex. a. ⁊. b. suo contradictorio retentis casibus de diuisione horaruz preterite. Cor^m
⁊ future. ¶ Ex ista conclusione sequit̃ corrolarie. Qz Aliqua est vniuersalis que qñcunqz fuit: fuit falsa: ⁊ qñcunqz erit: erit falsa: ⁊ imediate ante instãs presens fuit quelibet singularis illius vera. et immediate post instans presens erit quelibet singularis eiusdez falsa: ⁊ cuilibet supposito subiecti ꝓtinue correspondebat ⁊ correspondebit vna singularis: patet de ista. vtrunqz istoruz est verum demõstratis. a. ⁊. b. contradictoryꝫ cuius singulares sunt iste due: B istorum est verum demonstrando. a. ⁊ hoc istorum est verum demonstrando. b.

Respondet igitur ad rationem: concedendo consequentiam antecedẽs ⁊ cõsequẽs in cãu illo: ⁊ tũc ad ĩprobationẽ. a. nõ ẽ verũ: ⁊ ĩmediate añ instãs pñs nõ fuit veruz: igitur. a. non desinit esse veruz. negat̃ ꝓña: nec ex oppo° sequit̃ oppo^m: qm̃ concedo ista duo imediate ante instans pñs. a. fuit verum: ⁊ imediate añ instans pñs. a. nõ fuit verũ. Iz als alr opinãdo nõ ꝓcessi scõam ĩ cãu isto: nec illa sunt ꝓtradictoria. sed se bñtia ꝑ modũ subcõtrariox: ⁊ cuilz illox dat̃ ꝓdictoriũ ꝑ negationẽ ꝓpositaz toti. ¶ Ad inferendũ q̃ q̃. a. non desinit esse verum debet sumi talis minor non immediate ante instans pñs. a. fuit vex que negatur: quia iam suuz ꝓdictoriũ concessium est. quare. ⁊c̃.

¶ Capitulum de exclusiua.

Decimo octauo pricipaliter ad q̃stionẽ arguit̃ sic. ista consequentia est bona. Tm̃ nõ omnis homo est risibilis: ergo non omnis homo ẽ risibilis: ⁊ hec eadez non valet. igitur questio vera. tenet consequentia cuz maiori: quia arguitur ab exclusiua ad suam ꝑiacentem: ⁊ minor probatur: nam antecedẽs est veruz: ⁊ cõsequens falsuz: igitur cõsequentia non valet. q̃ antecedẽs sit veruz: ꝑbatur sic. Qẽ risibile ẽ nõ omnis homo: igitur tm̃ nõ oĩs homo ẽ risibilis: tenet ꝓsequentia ab vl̃i ad suã

exclusiuã de terminis trãspositis añs ẽ vex: igitur ⁊ ꝓñs. Qz aũt ꝓñs ꝑncipale sit falsũ manifestũ ẽ: quia suũ ꝓdictoriũ ẽ verũ: vz. oĩs homo est risibilis.

Pro solutione huius argumenti pono quattuor conclusiones quarum prima est ista. Sicut nulli exclusiue negatiue correspondet vniuersalis de terminis transpositis de forma: ita nec alicui affirmatiue primi vel secundi ordinis: prima pars patet: nam omnis exclusiua negatiua: aut est expositibilis: sicut ista: tantum homo non currit: aut causaliter probabilis. sicut ista: non tm̃ homo currit. sed nulli istarum correspondet vniuersalis: de terminis trãspositis. igitur ⁊c. Minorez probo (⁊ pono) pro prima parte: ꝙ nihil qd̃ ẽ homo currat: ⁊ ꝙ etiaz nihil aliud ab homine currat. Isto posito hec est falsa: tm̃ homo non currit: ⁊ hec est vera. omne currens non est homo. Et illa similiter omne currens hõ non est. igitur ⁊c. ¶ Pro secunda parte pono ꝙ omnis homo currat: ⁊ etiaz multa bruta. isto posito hec est vera: non tm̃ homo currit. ⁊ hec est falsa: nulluz currẽs est homo: Scõa pars cõclusionis est manifesta: qm̃ hec est vera: homo tm̃ est animal: ⁊ hec est falsa. omne animal est homo. Similiter hec est vera: tu es intelligens tantuz ens vel non ens: ⁊ hec est falsa: Omne intelligẽs ens: vel nõ ens es tu. Aliqm̃ tamen ab exclusiua negatiua ad vniuersalez de terminis transpositis est bonum argumentum: ⁊ econuerso non: tamen inuicez de forma correspondent quia ratione terminorum ⁊ non forme tenet illud argumentum. Nam bene sequitur: tm̃ chimera non est ens. igit̃ oẽ ens nõ est chimera: ⁊ ecõuerso. Sil'r segtur: tm̃ substantia non est accidẽs igit̃ omne accidens nõ est substãtia: ⁊ ꝛ°. ¶ Ex ista cõclusione segtur correlarie. Qz huic: tm̃ non omnis homo ẽ risibilis nõ correspondet hec vniuersalis secũ cõuertibilis Omne risibile ẽ nõ oĩs homo: qz si exclusiue negatiue nõ correspondet negatiua: a fortiori nec affirmatiua. ¶ Secunda conclusio est ista. Aliqua est exclusiua affirmatiua primi ordinis cui proprie nõ correspondet vniuersalis de terminis transpositis: voco nãq; exclusiuam ⁊ vniuersalez inuicẽ correspondere proprie: que sunt de terminis transpositis: non addito: nec diminuto aliquo: quemadmoduz sunt iste: Tm̃ homo est animal: ⁊ omne animal est homo: tm̃ risibile est animal rationale: ⁊ omne animal rationale est risibile: conclusio patet de multis exclusiuis: vnde hec. tm̃ homo ẽ iste hõ: non põt habere propriã vniuersalez: qz p̃dicatũ non põt subici in vniuersali: tm̃ hz vnã impropriaz vl'em. s. oẽ ens iste homo est homo. Item hec tantum asinus est hominis: non habet illam vniuersalem cuiuslibet hominis est asinus. quia in casu exclusiua est vera: ⁊ vniuersalis falsa: sed habet hanc non sibi sed alteri propriã. s. omne ens hominis est asin⁹. Itez huic tm̃ hominis est asinus: nõ correspõdet illa: omnis asinus est hominis: quia in casu: prima est vera. sine scõa. sed hec omne habens asinum est homo: que ẽt nõ est propria illi exclusiue: sed alteri. vz. tm̃ homo est habens asinum. ¶ Itẽ huic exclusiue: tm̃ sicut est significat: a propositio sit. a. illa. nulla chymera est non correspõdet illa vniuersalis. omne significans. a. propositio est sicut est: qz exclusiua est vera. ⁊ vniuersalis falsa. dato ꝙ precise verum illa significet. sed ista qualiter cunq; significat. a. ꝓpositio est verum: ⁊ ita de ml'tis alys ⁊c. ¶ Ex ista ꝓclusione sequitur correlarie. Qz est aliqua vniuersalis affirmatiua: cui non potest proprie assignari exclusiua: patet de qualibet istaruz: omnis hominis est asinus. omnis asinus est hominis: p̃me nãq; non correspondet ista: tm̃ asinus est hominis: quia in casu vniuersalis esset vera ⁊ exclusiua falsa. sed ista tm̃ habẽs asinuz est homo. Sil'r nec scõe correspondet illa: tm̃ hominis est asinus propter causam dictam: sed ista tantum ens hominis est asinus: ⁊ patet: ꝙ nulla istarum exclusiuarum est propria alicui illaruz vniuersaliuz cũ nõ sit de ꝓsimilibus extremis. sed aliarum de consimilibus: vt patet intuenti.

¶ Tertia ꝓclusio est ista. Aliqua est exclusiua affirmatiua primi ordinis: cui nullo modo potest vniuersalis correspõdere: patet de ista: tm̃ necessario homo est risibilis: si enim aliqua vniuersalis sibi correspondere videtur ꝙ vna istaruz. necessario omne risibile est homo. omne necessario risibile est homo. omne risibile necessario ẽ homo: omne risibile est homo nccio non prima: quoniaz illa non est vniuersalis: nec secunda: vel tertia: qz quelibet illarũ est falsa vt patet: ⁊ exclusiua vera: vt patet per exponentes videlicet. necessario homo ẽ risibilis: ⁊ non necessario aliquid non homo est risibile: huius nãq; secunde ꝓtradictoriuz ẽ impossibile: nec ẽt similiter q̃ta potest correspõdere: quia 3 necessario: vel tenetur copulatiue: ⁊ sic illa nõ est vniuerlis: sicut nec prima: vel tenetur diuisiue: ⁊ sic est falsa: sicut secũda: vel 3ª: quia equiualet isti: omne risibile necessario est homo quod est falsuz. ¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie: Qz a supiori distributo ad suuz inferius: cuz debito medio dictione exclusiua addita subiectis: non valet cõsequẽtia: quia non sequitur: tm̃ necessario homo est risibilis. sed plato est risibilis. igitur tm̃ necessario homo est plato: antecedens enim est verum: ⁊ consequens falsum.

¶ Itez sequitur ꝙ. a. ⁊. b. sunt due exclusiue affirmatiue p̃mi ordinis de consimilibus extremis eodem modo: ⁊ precise pro eisdem supponentibus. quaruz vna est vera. ⁊ reliqua falsa. patet de istis: tm̃ hoc instans est ĩstans: ⁊ tm̃ necessario hoc instans est instans demonstrãdo instans presens: quaruz prima est vera vt patet: per exponentes. ⁊ 2ª falsa: quia nõ necessario hoc instans est ĩstans. ¶ Notãdũ tamen ꝙ licet predicta illarum exclusiuaruz supponãt eodem modo: nõ tamen omnino eodez modo: qz in vna mobiliter: ⁊ alia ĩmobiliter: rõne modi necessitatis. ¶ Quarta conlusio est ista. A nulla exclusiua ad suam preiacentez est consequẽtia bona: probat̃: qz si sic. fit ista ꝓsequẽtia tm̃ hõ currit. igitur hõ currit: ⁊ tunc quero: si cõsequens ẽ preiacens antecedẽtis: vel non: si dicitur ꝙ non: habeo intẽtuz. si dicitur ꝙ sic: Cõtra omne preiacens alicuius exclusiue est pars exclusiue. sed consequens illius consequẽtie nõ ẽ pars antecedẽtis. igitur nec preiacẽs eius: pz cõsequẽtia cuz minori. ⁊ maiori ẽ manifesta per illaz regulaz. preiacens exclusiue est istud qd̃ remanet dempta dictione exclusiua. Itez sequitur qd̃ ĩfinita preiacentia possunt correspõdere illi exclusiue: qz infinitaruz taliũ homo currit est ipsa illatiua. ¶ Ex ista ꝓclusiõe sequitur correlarie. Qz licet a qualibet exponibili propositione ad quãlibet suaꝝ eoponentiuz est bonuz argumentuz: a nulla tamẽ exclusiua ad suuz preiacens valet cõsequentia. ¶ Itez sequitur ꝙ a nulla ꝓpositione de 3° adiacente: ad suũ 2ᵐ. adiacens: potest esse cõsequentia bona: quia nulla propositio põt inferre partẽ ei⁹. ¶ Notãdũ tamẽ ꝙ hec nõ nisi ꝓm viz verboꝝ procedũt vt cũ ꝓtinaci garulo. ⁊ crimioso. ꝓtinaciter procedat̃. Nam eoꝝ opposita ad bonuz intellectum ratione breuiloqui conceduntur ⁊ bene. Cum enim dicit̃ ab. a. ad suũ ꝑiacens ẽ ꝓña bona: ĩtelligit̃ ꝙ ab. a. ad vnũ sil'e: vl' cõuertibile cũ suo ꝑiacente: ẽ ꝓña bona. Et ita a tertio adiacẽte ad suũ 2ᵐ. est bonũ argumentũ: vel a tertio adiacẽte ad ꝓpositionẽ conuertibilez ⁊ sil'em suo secũdo adiacẽti est consequentia bona. Et hunc intellectuz retinens sepissime sum locutus.

Ex predictis pz solutio argumenti principalis: cõcedendo illud. ⁊ negando añs: Et ad probationez nego consequentiam: quia exclusiua ẽ negatiua: ⁊ vl'is affirmatiua. Et si dr̃: q̃ est exclusiua illius vl'is: dico ꝙ ista: tm̃ ens nõ oĩs hõ est risibilis: q̃ est vera si

cut vniuersalis:sicut enim in vniuersali non negatur necessario verbum nec in exclusiua debet negari.quare ꝛc.

¶ Capitulum de inferioritate ⁊ superioritate.

DEcimonono principaliter ad questionem arguit sic. ista consequentia est bona. Homine currente:risibile currit:igitur animali currente:risibile currit:⁊ hec eadem non valet: igitur questio vera. tenet consequentia cuz maiori.quia arguitur ab inferiori ad suum superius affirmatiue:⁊ sine aliquo signo:sz minor probatur:nā casu possibili posito antecedens est verum: ⁊ consequens falsum.igitur consequentia non valet: antecedens probo Et pono ꝙ nihil currat.isto posito consequens est verum. Nam si homo currit:risibile currit.igitur homine currente risibile currit:patet cōsequentia ab vna causa veritatis ad propositionem habentem illā causam.sed ꝙ conseq̄ns sit falsum patet:quia hec disiunctiua cōposita ex suis causis veritatis est falsa.s.si animal currit:homo currit:vl'oū animal currit:homo currit.aut quia animal currit: homo currit:conditionalis est falsa:quia contradictorium consequentis nō repugnat antecedenti ī f^a. temporalis vero ⁊ localis similiter.qr quelibet illarum asserit aliquid currere: qō est contra casum.

Pro solutione huius argumenti. pono aliquas conclusiones.quaruz prima est

p^a p^o. ista.Sicut signa distributiua impediunt affirmatiuum assensum:sic ⁊ confusiua confuse tm̄:prima pars patet: qm̄ nō sequitur:tu es ita bonus sicut sortes.igitur tu es ita bonus sicut aliquis homo:tu es fortior platone.igitur tu es fortior aliquo homine:tu differs ab asino.igitur tu differs ab animali:tm̄ homo est homo.igitur tm̄ homo ē animal. ⁊ ita de alys quibuscunqz. ¶ 2^a pars conclusionis patet qm̄ non sequitur: incipit vel desinit sor.esse. igitur incipi: vel desinit homo esse.⁊ contingenter tu es. igitur contingenter homo est. Ille terminus homo significat adequate hominem. igitur significat adequate animal:si homo currit:risibile currit.igitur si animal currit:risibile currit.

Lor^m ¶ Ex ista conclusione sequitur.Or ab inferiori ad suum superius affirmatiue ratione totius extremi:⁊ nullo signo p̄cedente fallit ꝛm̄a.pz.qr nulla ista ꝛm̄tia valet.te ē est contingens.igitur hominē esse est ꝛtingens:sor.est hō ꝛtingenter.igitur hō est homo cōtingenter: antechristum scis nō esse.igitur hoīem scis nō esse. ¶ Itez ex isto corrolario ⁊ ex ista cōclusione sequtur.Or terminus aliquis officialis ita hz viz cōfundendi terminuz p̄cedētez:sicut sequētem patet.qr ita stat ly hō confuse tm̄ in ista. homo est aīal necessario.sicut in ista necessario homo ē aīal. Itez sequitur ꝙ nō semper licet arguere ab inferiori ad suum superius sine medio: vbi ēt arguatur affirmatiue ratione totius extremi:⁊ sine īpedimēto precedēte.ad īferenduz enim illaz. hominez scis nō esse:oportet ista duo sūmere:hoc scis non

z^a p^o esse.⁊ hoc ē homo.aliter enī nō valeret cōsequētia. ¶ Secūda ꝛclo.Ab īferiori ad suum superius sine signo aliquo ratiōe partis extremi fallit cōsequētia: vī nō sequitur. tu es apparens asinus.igitur tu es aliqualis asinus:tu es dominus platonis.igitur tu es ens platonis.Cōcludēti tibi ⁊ ⁊ cuilibet cōcludēti tibi:tu es idem.igitur alicui:⁊ cuilibet concludēti tibi tu es idez. Or p̄me cūsequentie nō valeāt patet.sz probatur ꝙ vltima nō valeat (⁊ pono) ꝙ tu cōcludas tibi:⁊ cuilibet cōcludēti tibi.isto posito antecedēs est verum:quia huic.tu es idez te demonstrato:⁊ hoc ē cōcludens tibi:⁊ cuilibet ꝛcludenti tibi.igitur cōcludenti tibi:⁊ cuilibet concludēti tibi tu es idem:ꝙ consequens sit falsum patet:quia sequitur:alicui ⁊ cuilibet cōcludenti tibi tu es idem:sed plato est cōcludens tibi.vt suppono:igit alicui:⁊ platoni tu es idez:consequens est falsum:igitur aliqua pars antecedentis est falsa: nō secunda. igitur prima.

¶ Ex ista conclusione sequitur corrolarie:Or illa consequē Lor^n tia non valet.homine currēte:risibile currit.igitur animali currente:risibile currit:qr si arguēdo ab inferiori ad suū superius ratione partis extremi non valet argumentum. a fortiori:si arguitur ab inferiori ad suum superius: ⁊ non ratione partis:nec ratione totius extremi: qualiter est in proposito:quia ille ablatiuus ꝛm̄alis hoīe currente: nō est subiectū:nec predicatum:nec pars subti:nec pars predicati.sed pars totius propositionis a quo ipsa propositio cāle sumit probationez:scz ꝙ causaliter disiunctiue probetur.

¶ Tertia cōclusio est ista.Ab inferiori ad suuz superius af 3^a p^o firmatiue:sine signo ⁊ ratione totius extremi frequenter cōsequentia non valet:vnde non sequitur:homo currit:ergo disputat:album videtur.ergo coloratuz tangit. ¶ Ex Lor^n ista conclusione sequitur.Or ista cōsequentia non est bona de forma.homo currit.igitur animal currit:prout forma arguēdi nō respicit vtrūqz extremorum.quia alia sibi cōsimilis in forma nō valet:qr nō sequitur.hō currit. igit animal videt:⁊ hec est cōsilis alteri.qr antecedētia ⁊ cōsequētia sunt similia:⁊ ꝛsimilis modus seruatur arguendi. Et si dicitur als dixisti istam esse de forma:homo currit. igitur animal currit:⁊ iaz dicis ꝙ non.igitur cōtradictio. Dico ꝙ tunc cepi formaz strictius prout respicit alterum extremū:ita ꝙ si in vna alterū extremum nō mutatur:⁊ in alia mutetur:variatur aliqualiter forma. Nunc autem sumo formaz largius prout respicit solum inferius ⁊ superius ⁊ non alteruz extremuz. ¶ Item patet Or ista conse Lor^n tia nō valet de forma:tu es albus homo. igitur tu es aliq̄lis homo.quia alia sibi consimilis non tenet.quia non sequitur:tu es apparens asinus.igitur tu es aliqualis asin^o.

¶ Item sequitur.Or ab inferiori ad suuz supius de 3° ada Lor^n cente non est vniuersaliter consequentia bona de forma sed bene de secundo adiacente.vnde hec cōsequentia est bona de forma:homo est. igitur animal est.quia quelibet sibi consimilis in forma est bona.sed hec consequentia nō est bona de forma.sor.est homo.igitur homo est homo.qr hec non valet.sor.est homo. igitur homo est asinus: q̄uis enim consequens sit impossibile:illud tamen non mutat formam. ¶ Quarta ꝛclo ē ista.Ab inferiori ad suuz supe 4^a p^o rius affirmatiue:sine signo cōfusiuo:⁊ ratiōe totius extremi:quolibet alio nō variato.est consequentia bona.vt homo currit.igitur animal currit. ¶ Et notandū ꝙ non voco extrema.solum subiectum. ⁊ predicatum sed quoscunqz terminos:qui per verbum:vel signum coniunguntur. verbigratia.homo est animal:ibi subiectum:e predicatuz vocant extrema.⁊ sunt extrema verbi substātiui. ¶ Itez sortes videt hominem.sortes ⁊ hominem sunt extrema verbi adiectiui licet ly hominez nō sit p̄dicatū. ¶ Itē ab homine tu differs ly homine ⁊ ly Tu sunt extrema: ⁊ vocantur extrema differentie. ¶ Itē sor.est aliud a platone:ly sortes ⁊ platone: vocātur extrema differētie:sor.est ita bonus sicut pla.aut melior platone:aut optimus istorum. In omnibus his primus ⁊ vltimus terminus vocātur extrema comparationis: non igitur intelligo per extremum subiectum ⁊ predicatum precise in regla sed īcludo omnes istos modos dummodo non sit impedimentuz ex parte signi precedentis.vel consequentis. ¶ Ex ista cō sione cum sua declaratione sequitur. Or ab inferiori ad Lor^n suum superius cum signo distributiuo non distribuente: seu confusiuo non immobilitante precedente vtrunqz est bonum argumentum:dummodo alia asistant regule adiuncta.patet.naz ratio quare dicebatur sine signo cōfusiuo est:quia illa impediunt affirmatiuuz assensuz vt visuz

est:sed sumendo signum distributiuum non distribuens: ⁊ confusiuum non immobillitans.illud non impedit assensum affirmatiuū.igit ⁊c.patet ꝯnia cum maiori ⁊ minorem probo:quia optime sequtur.tu differs ab omni hoīe. igitur tu differs ab omni animali: tu es fortior omni aīali.igitur tu es fortior omni ente: ⁊ ita de alys:etiam cum signis confusiuis confuse tm̄ mobiliter:vnde bene sequitur: omnis homo currit.igitur omnis homo mouetur: tm̄ homo currit.igitur tm̄ animal currit:quare ⁊c.

His visis patet responsio ad argumentum principale:negando consequentiam illam:homine currente:risibile currit.igitur animali currēte:risibile currit.⁊ tūc ad ꝓbationē hic arguit ab inferiori ad suū supius sine signo. igitur cōsequntia bona:nego argumentū:sed cū hoc requiritur:q̄ arguatur cum constantia totius extremi:qualiter non est in proposito.quare ⁊c.

¶Capitulum de eadem materia sed negatione postposita'.

Vigesimo ad questionem arguit sic. ista consequentia ē bona. Sciens propositionem falsam non est rationale.⁊ omnis propositio falsa est propositio.igitur sciens propositionem non est rationale:⁊ hec eadem non valet. igitur questio vera.tenet consequētia cum prima parte antecedentis:quia arguitur ab inferiori ad suum superius:negatione postposita cum constantia superioris de suo inferiori:ac si diceretur:sor.platonem non videt: ⁊ plato ē homo.igitur sor.hominem non videt ⁊c.ista cōsequentia est bona.igitur per idem:⁊ alia prima. 2ª.pars antecedentis probatur.videlicet q̄ ista consequētia non valet: quia antecedens est verum:⁊ ꝯns falsum.igitur ⁊c.q̄ ans sit verum manifestum est pro secunda parte:⁊ pro prima probatur:ex hoc q̄ suum contradictorium est falsum: videlicet omne sciens propositionē falsam est rationale:qr nihil scit propositionem falsam.q̄ autem ꝯns principale sit falsum similiter patet:qr suum contradictorium est verum videlicet.omne sciens aliquam propositionem est rōnale:q̄re.⁊c.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor cōclusiones.quarū ꝑma est ista.

1ª ꝯ Ab inferiori ad suū supius distributum:negatiōe postposita ⁊ cū debito medio:nō valet ꝯseqntia: patet ista conclusio: quia non sequitur:omnis homo non currit ⁊ omnis homo ē animal igitur omne animal non currit: dato enim q̄ nullum rationale currat:sed bene aliquod irrationale.an
Cor^m tecedens est verum:⁊ consequens falsum.¶Ex ista conclusione sequitur corrolarie.Qr nulla istarum consequentiarum valet differēs apla.nō ē nō rōnale:differēs aplatone est hō.igitur differens ab homine non est nō rationale:aliud q̄ pla.nō est non homo:⁊ aliud q̄ plato est homo. igitur aliud q̄ homo non est non hō:animal albius platone nō est nō risibile:⁊ animal albius platone est homo:igitur animal albius homine non est non risibile:prime due consequentie non valent:qr antecedens est verum:⁊ consequens falsum.vt patet per assignationem contradictoriū illarum negatiuarum. 3ª similiter non valet:qr casu possibili posito:est antecedens verum:⁊ consequens falsum: (pono) namq̄ q̄ sor.sit albior.platone:⁊ asinus sit albior homine:isto posito antecedens est verum:⁊ cōsequens falsum:vt patet inspiciendo vt prius condictoria illarum ne-
2ª ꝯ gatiuarum.¶Scda conclusio ē ista:Ab inferiori ad suum superius officiatū: negatiōe postposita cū debito medio nō valet consequētia.vñ nō sequitur cōtingenter tu nō moueris.⁊ tu es aliquid:aut cōtingenter tu es aliquid: igitur cōtingenter aliquid non mouetur.antecedens enī est verum ⁊ consequens falsum.qm̄ necessario aliquid non mouet:sicut terre elementum:aut celestis orbis polus.¶Ex ista conclusione sequitur.Qr nulla istarum cōsequentiarum valet dubitans sor.eē nō currit ⁊ dubitās sor. eē ē:ac sor.ē hō.igit dubitās hoīem eē nō currit.volēs sor.eē nō currit: ⁊ volens sortem esse ē:⁊ etiam sor.ē homo.igitur volēs hominem esse nō currit (⁊ pono) q̄ plato non currat:⁊ sit dubitans ac volens sortem esse:cicero vero currat.⁊ sit dubitans ac volens hominem esse.isto posito: antecedens ē verum per resolutionem negatiue:⁊ consequens falsum:intuendo suum verum contradictorium. Cor^m

¶Tertia cōclusio est ista.Ab iferiori ad suū superius sine signo distributiuo ⁊ officiabili:negatione postposita ⁊ cum cōstantia subiecti: nō valet arm̄.vnde non sequitur:tu platonem non vides: ⁊ tu es:igitur tu hominem non vides:pono q̄ pla.nō sit: ⁊ q̄ tu omnem hominem videas.isto posito antecedens est verum ⁊ consequens falsum. 3ª ꝯ

¶Et ista ꝯclusione sequitur. Qr nulla istarum consequentiarum est bona:tu platoni non es idē: ⁊ tu es:igitur tu homini non es idem.tu caput bouis nō habes:⁊ tu es:igitur caput non habes posito namq̄ q̄ tu sis omne animal:est antecedens verum:⁊ consequens falsū. Cor^m

¶Quarta cōclusio ē ista.Ab inferiori ad suum superius sine signo distributiuo ⁊ officiabili.negatione postposita: ⁊ cum constantia superioris de suo inferiori non valet consequentia:vnde ista consequētia non valet.creans tuam animam non est deus:⁊ anima tua est aliqua anima.igitur creans aliquā animam non est deus.antecedens enim ē verum: ⁊ consequēs falsum:dato q̄ aliqua anima creetur:⁊ nō tua ex quo diu fuit. 4ª ꝯ

¶Ex ista ꝯclusiōe sequitur corrolarie.Qr nulla istarum cōsequentiarum valet:Celū solis nō est minor sole.⁊ celū solis ē aliqd.igit aliqd sol nō ē minor sole.B brutum nō ē hō te demōstrato:⁊ oē brutū est aīal:igit hoc aīal nō ē hō:in q̄libet.n.earum:ans ē verum ⁊ ꝯsequens falsum. Cor^m

¶Itē ex ꝑdictis sequtur q̄ ista ꝯnia nō valet sciens propositionē falsam nō ē rōnale.⁊ oīs propositio falsa ē aliq̄ propositio.igitur sciēs aliquā ꝓpositionē nō ē rōnale.⁊ hoc idem ostēdit argumētum ꝑncipale.¶Notandum tm̄ pro regula generali.Qr ab inferiori ad suum supius sine distributione ⁊ imobilitatione.negatione postposita:⁊ cū cōstantia inferioris:si extremū ē.⁊ si nō ē extremū cū instātia totius extremi continētis ipsum:ē bona ꝯsequētia. dico sine distributione:ꝓpter ꝑmā ꝯclonem.⁊ sine imobilitatiōe ꝓpter secundā.⁊ cū constātia inferioris:ꝓpter tertiam:⁊ cum cōstātia totius extremi.ꝓpter quartā.vnde licet ille ꝯsequētie nō fuerunt bone:tamē iste optīe valent:creans aīam tuā nō ē deus ⁊ creans aīam tuā ē. igitur creans aliquā aīam nō ē deus.Celum solis nō ē minus sole.⁊ celū solis ē aliqd. igit aliqd nō ē minus sole.hoc brutū nō ē hō:⁊ hoc brutum ē animal.igit aīal nō ē hō. In prima nāq̄ consequentia negatur minor in secunda conceditur totum.in 3ª vero conceditur ꝯns.⁊ negatur minor. Itē dixi:si iferius est extremum quia licet consequentie tertie conclusionis non valeant:tamen iste sunt bone:tu platonem non vides: ⁊ pla. est homo.igitur tu hominem non vides:tu platoni non es idem:⁊ plato est homo.igitur tu homini non es idem.tu caput bouis ñ habes:⁊ caput bouis est.igit tu caput nō hēs.

His visis patet responsio ad formam principalē negando ipsam.⁊ dicitur q̄ non valet: quia non arguitur cum constantia totius extremi continentis ipsum inferius:sed deberet sic argui:sciens propositionem falsam non est rationale:⁊ sciens propositionem falsam ē. igitur sciens aliquam propositionem falsam non est rationale.ista consequentia est bona:sed minor negatur:⁊ tunc ad similitudinem dico:q̄ non est similitudo:quia ly platonem est extremum:⁊ non ly propositionem falsam. ¶Pro toto igitur fiat ℔ regula breuior:q̄ fuerit prima: ab iferiori ad superius suum sine signo confusiuo:negatione post-

posita:ꝛ cum debito medio:est bonum argumentuꝫ: ita ꝙ per signum confusiuum intelligo distributiuum ꝛ officiabile:per debitum medium intelligo constantiam inferioris:si est extremum:ꝛ si non est extremum:constantiaꝫ totius extremi:continentis ipsum:quare ꝛc̃.

¶ Capitulum de consequentys.

Vigesimo primo arguitur ad questionem sic.ista ꝛsequẽtia est bona. Antechristus est albus. igitur antechristus est coloratus:ꝛ hec eadem nõ valet.igitur questio vera.tenet consequentia cum prima parte antecedentis: quia arguitur ab inferiori ad suum superius affirmatiue:ꝛ sine aliquo impedimento simpliciter: ꝙ tamẽ illa non valeat:arguitur.qꝛ possibile est ita esse: sicut significatur per antecedens:q̃ꝫuis non sit ita sicut significatur p consequens.igitur consequentia non valet: tenet conseq̃ntia.quia omnis consequentia bona est necessaria:sed antecedens arguitur.naꝫ possibile est ita esse sicut significatur per antecedens:ꝛ non est ita sicut significatur per ꝛseq̃ns. igitur possibile est ita esse sicut significatur per antecedẽs q̃ꝫuis non sit ita:sicut significatur per consequens.patꝫ cõsequentia.quia ex omni copulantia affirmatiua: licet iferre vnam expletiuã: vnde optime sequitur:soꝛ.currit:ꝛ plato monetur:igitur soꝛ.currit:licet pla.non moueatur.antecedens ãt patet primo pro prima parte:qꝛ hec ꝓpositio est possibilis:ita est sicut adequate significat̃ per antecedens que adequate significat ꝙ ita est sicut significatur per antecedens.igitur possibile est ita esse sicut significatur per antecedens qõ est prima pars antecedentis.alia pars antecedentis etiam manifesta est.scilicet non est ita sicut significatur per consequens:quia antechristus non est coloratus.vt patet cum ipse non sit.

Circa solutionem presentis rationis pono quatruoꝛ conclusiones q̃rum prima est ista. Aliqua ẽ consequẽtia bona ꝛ formalis cuius tamen antecedens est possibile:ꝛ consequẽs impossibile:probatur.(ꝛ pono) ꝙ ista consequẽtia: tu es homo igitur tu es asinus:conuertatur cum vna consequentia bona ꝛ formali :añte ꝛ consequente adequate significantib⁹ vt prius ꝙ hoc sit possibile: patet:qꝛ illa consequẽtia non est antecedens:ꝛ consequens:sed illis superadit notaꝫ cõsequentie.isto posito patet conclusio. ¶ Ex ista conclusione sequitur primo. Qꝛ aliq̃ est conseqnentia bona ꝛ.formalis cuius antecedens est verum:ꝛ conseqnens falsum:aut cuius antecedens est necessarium: ꝛ consequens contingens:probatur.ꝛ capio illas duas consequentias: tu es homo.igitur tu non es homo.deus est.igitur baculus stat in angulo:ꝛ pono ꝙ quelibet istarum connertatur cum vna bona consequentia ꝛ formali:añte ꝛ consequente omnino significantibus vt prius. ¶ Scõo sequitur: Qꝛ aliqua est cõsequẽtia bona ꝛ formalis:ꝛ ita est sicut significatur per antecedens:ꝛ tamen nõ est ita sicut significatur per consequens.patet ex eo ꝙ aliqua est consequentia bona cuius antecedens est verum:ꝛ consequens falsum:qꝛ non est inconueniens possibilile esse ita sicut signifitatur per antecedens.q̃ꝫuis non sit ita sicut significatur per ꝛsequẽs. ¶ 3° sequitur.Qꝛ aliqua est ꝛsequentia bona ꝛ formalis cuius antecedens ꝛ cõsequens inuicem contradicunt:non obstãte:ꝙ antecedens sit veruꝫ.patet de illa.tu es homo:igitur tu non es homo:in casu superiori. ¶ 4°.sequitur. Qꝛ aliq̃ est cõsequentia bona:ꝛ formalis:cuius antecedens nõponit aliquid inesse:ꝛ consequens eiusdem ponit aliquid.vt patet de ista.nulla chymera est:igitur tu es:data ꝙ cõnertatur cũ bona. ꝛ formali añcedente ꝛ cõsequẽre significãtibus.vt prius.Et si ex his cõcluditur ꝙ ex possibili sequitur:impossibile ꝛ ex necessario sequitur cõtingens:ꝛ ex vero sequitur falsum:aut ex negatiua non ponẽte inesse sequitur affirmatiua ponens in esse.nego consequẽtiam.tale.n. antecedens:non infert istud consequens: licet illa consequentia sit bona:ex quo ipsa non significat iuxta compositionem antecedẽtis ꝛ cõsequentis. ¶ ꝛ°.cõclusio est ista. Aliqua cõsequentia est mala ꝛ impossibilis:ꝛ tamen antecedens ꝛ consequens conuertuntur:patet dato ꝙ ista:homo currit:igitur risibile currit:conuertatur cum vna cõsequentia impossibili añte ꝛ consequẽte significantibus vt prius. ¶ Ex ista cõclusione sequitur primo. Qꝛ aliqua est cõsequentia mala semper itelligẽdo de propõne affirmatiua:cuius antecedens ẽ copulatiua.ꝛ cõsequens eius altera ꝑs:aut cõuertibile cũ ea.patet de ista tu es. ꝛ tu non es. igitur tu es data ꝙ cõuertatur cum vna mala.añte ꝛ consequẽtie significãtibus vt prius. ¶ Scõo sequitur. ꝙ aliqua est consequentia mala cuius consequens est disiunctiua.ꝛ antecedens pars eius vel cnouertibile cum illa.patet dato ꝙ ista.tu es.igitur tu es vel baculus est:conuertatur cum vna mala ꝛc̃. ¶ Tertio sequitur.Qꝛ aliqua est cõsequentia mala:cuius antecedens est conditionalis cum positione añcedentis:ꝛ cõsequens est ꝛsequens eiusdem conditionalis:pꝫ de ista.si tu es homo:tu es aĩal.sed tu es homn.igitur tu es aĩal.posito ꝙ conuertatur cuꝫ vna mala ꝛsequentia. ¶ 4° sequitur.Qꝛ.a.ꝛ.b.sunt due ꝛsequentie affirmatiue:quarum antecedentia ꝛ cõsequentia conuertũtur:ꝛ tamẽ vna ẽ bona ꝛ alia mala.patet de istis. homo currit.igitur risibile currit:aĩal rationale currit.igitur animal disciplinabile currit.(posito) ꝙ vna istarum:ꝛ nõ alia conuertatur cum mala cõsequẽtia. Et si ex omnibus his concluditur ꝙ a tota copulatiua ad alteram partẽ:aut a parte disiũctiue:ad totam disiunctiuã:vel cõditionali cũ põne antecedẽtis ad consequens eiusdem.nõ valet consetio.nego arm.in nulla enĩ illarum predictarum cõsequẽtiarum:arguitur aliquo istoꝛum modoꝛum.ex quo cõsequẽtia significat aliter q̃ꝫ sue partes. ¶ Tertia ꝛclusio est ista Si aliqua ẽ cõsequẽtia bona significãs precise iuxta compositionem añtis:ꝛ ꝛsequentis:ꝛ antecedens est possibile: oportet ꝙ consequens sit possibile:patet qꝛ aliter ex possibili sequeretur impossibile. ¶ Ex ista conclusione sequit̃ ꝑmo.Qꝛ si aliqua cõsequentia.est bona significans precise iuxta cõpositionem antecedentis:ꝛ cõsequẽtis.ꝛ ita ẽ fuit vel erit:vel potest esse sicut significatur per antecedẽs:ita est:fuit:vel erit vel potest esse sicut significatur per consequens. ¶ ꝛ° sequitur.ꝙ si aliqua ẽ cõsequẽtia bona significans iuxta cõpositionem añcedẽtis precise:ꝛ antecedẽs est veruꝫ vel necessarium:aut non ponens inesse.ꝛsequẽs etiaꝫ est huiusmodi. ¶ Tertio seqtur ꝙ si aliqua ẽ cõquẽtia significans precise iuxta cõpositionem añcedentis ꝛ cõsequentis:ꝛ añs ꝛ ꝛñs cõuertuntur:illa cõsequentia ẽ boba. ¶ 4° sequitur Qꝛ si aliqua ẽ consequentia:significans precise iuxta cõpositionẽ suaruꝫ partiuꝫ.ꝛ antecedens est copulatiua:ꝛ cõsequens altera pars eius. aut conuertibilis cuꝫ illa:cõsequentia ẽ bona:ꝛ ita de alys suo modo:patent ista corrolaria.qꝛ aliter alicuius consequẽtie affirmatiue bone contradictoꝛium consequentis staret cuꝫ añte. ¶ 4ª conclusio est ista Aliqua ẽ consequentia bona significans precise iuxta cõpositionẽꝫ suaruꝫ partiuꝫ ꝛ non quandocũq̃ erit:ita sicut significatur per añcedẽs:erit ita sicut significatur per cõsequens.pꝫ de ista.hoc ĩstans ẽ:igitur instans ẽ :demonstrando ĩstans pñs cuius nũq̃ erit ita sicut significatur p antecedens. qꝛ nũq̃ erit hoc ĩstans. ¶ Ex ista conclusione sequitur.ꝑmo ꝙ aliqua ẽ cõsequentia bona significans ꝑcise iuxta cõpositionẽ suaꝫ ꝑtiũ: verbigratia.ista.hõ est.igit̃ aĩal ẽ.ꝛ põt ita eẽ sicut significatur p hoc antecedens:q̃ꝫuis non sit ita sicut significatur per hoc con

sequens:patet quia possibile est q̃ sit hoc antecedens:homo est:cuius non sit hoc consequens:animal est:sed vnum aliud: ¶ 2° sequitur. Qz.a.z.b.sunt due consequentie bone: Cor^m que significant nunc:z qñcunq; erunt:significabũt precise iuxta compositionẽ suaꝝ partium: z añs.a.nũcq; erit verũ sine suo ñte:z tñ antecedens.b.aliqñ erit verum sine suo ñte.pz de istis:homo est:igitur aīal est.albus est:igitur coloratum est:quarus prima sit.a.z secda.b.ponendo q̃ nũcq; añs.a.erit sine ipso ñte:sed añs.b.post vnum annũ manebit simpliciter:sine aliquo tali ñte:isto posito patet vitas correlarij. ¶ Notandũ tñ est:q̃ predictas cõclusiones intelligo de ñia affirmatiua:z non negatiua:si.enim intelligerem vniuersaliter:de omni ñsequntia:tertia ñia esset falsa:z alie paꝝ ponderarent:qm̃ aliqua est ñia negatiua bona: significans precise iuxta compositionem añtis z consequentis:cuius antecedens est possibile:z cõsequens impossibile:patet de ista:non tu es homo:igitur tu es asinus suppositio:q̃ negatio feratur in notam ñtie: z ita concedunt alie conclusiões cũ suis correlarys sine aliquo casu z eodẽmodo in negatiuis consequentiis verificantur.

His visis pz responsio ad argumẽtũ principale cõcedẽdo ñsequntiã. Et ad iprobationẽ negãdo illam consequentiam.possibile est ita esse sicut significat̃ per antecedens:cuius nõ sit ita sicut significatur per consequens.igitur illa consequentia non valet. Sed bene sequitur.oppositum ꝗdictiorꝝ consequentis stat cum ante cõsequentia significante precise:iuxta compositionem suarus partium.igitur consequentia non valet. ¶ Ex quo sequitur q̃ non valet ista consequentia contradictorium consequentis repugnat antecedenti:igitur consequentia bona: nisi intelligatur consequentiam significare: iuxta compositionem antecedentis z consequentis qualiter intelligo ego continue quandocũq; in aliqua alia materia mentionem facio de bonitate:vel malitia ñie:vnde sp exp̃mere ī probatione vel in improbatione consequentie:ipsam adequate significare:iuxta compositionem suarum partium: esset nimis prolixum:z non multum vtile:nisi illud exigeret materia:sicut in proposito:quare z̃c.

¶ Capitulus De differentia z alietate.

Vigesimo secundo ad q̃stionẽ arguitur sic.ista ñia ē bõa. Tu fuisti:z asin⁹ fuit:z tu ñ fuisti asinus: igit̃ tu differebas ab asino:z h̃ eadẽ ñ valet. qõ vatz:z añs arguit̃:z p̃ pro p̃ma pte:qz ista ñia est bona:tu es:z asinus ē:z tu nõ es asin⁹.igitur tu differs ab asino. igit̃ p idez:z alia pz ñia.qz eque bene z modo cõsimiliter exponitur verbus differentie de preterito:sicut de p̃senti. 2ª pars antecedẽtis probat̃.naz antecedens est verus.vt pz:z ñsequẽs falsus. igit̃ cõsequẽtia non valet.q̃ añcedens sit falsum pbatur: qz sequitur:tu differebas ab asino:sed.a.fuit asin⁹:igit̃ tu differebas ab.a.ñsequẽs falsus supposito q̃.a. asin⁹ desierit esse.antecq; tu iciperes eē:qz differẽtia ē iter entia sim̃ existẽtia.igit̃ z aliqua ps antecedẽtis.nõ scda. igit̃ p̃ma.p̃cedẽs cõsequẽtia tz p hoc:qz arguit̃ a supiori distributo:ad suum inferius cũ debito medio.sicut eni p ly differt: distribuit p oī eo qõ cõtinet̃ sub suo distributo:ita ly differebat.distribuit pro oī eo:qõ ñtinebat suũ distributũ:z per cõsequens pro oī asino qui fuit.

Pro solutione hui⁹ argumenti pono quattuor conclusiones:quarum p̃ma est ista.Eq̃lis z ineq̃litas:similitudo z dissimilitudo:dr̃ia z alietas:nõ possunt eē nisi iter entia simul existẽtia: pbat̃:nã oīs relatio prope dicta:requirit duo extrema posita:sed similitudo z dissimilitudo. z hꝰ: sunt relatiua ꝓprie dcẽ:igit̃ exigũt duo extrẽa posita:z p ñs iter nulla põt reperiri sim̃itudo: vel dissimilitudo:eq̃litas vel inequalites:dr̃ia vel alietas:quin illa simul existant. ¶ Ex ista ñclusione sequitur p̃mo. Qz nulla istaꝝ ñtiaꝝ valet Cor^m sor.fuit alb⁹.z pla fuit niger.igit̃ sor. fuit dissimilis platoni.sor.fuit pedal̃:z pla.fuit pedalis.igit̃ sor:z pla.fuerũt eq̃les:tu eris:z añ xp̃s erit:z tu non eris añ xp̃s:igit̃ tu eris differens ab añ xp̃o.dato.n.q̃ sor.z pla.fuerunt vnus alb⁹ z pedalis:alius vo niger z pedalis:ē añs vera:z ñs falsus. ¶ Scdo sequit̃ q̃ nulla istaꝝ ñaꝝ valet Tu fuisti z asinus Cor^m fuit:z tu ñ fuisti asin⁹:igit̃ tu differebas ab asino:tu eris:z asin⁹ erit:z tu ñ eris asinus:igit̃ tu eris aliõ ab asino:ponoñq; q̃ tẽpore tui nõ fuit:nec erit aliquis asinus: est tunc antecdens verum z consequens falsus. ¶ Secunda conclusio est ista. Tu fuisti:z omne album fuit quando tu fuisti:z tu non fuisti aliquod album: z tamen tu non differebas ab albo.probatur (z pono) q̃ nihil fuit album: sed iam multa sint alba:quorum quodlibet fuit: quando tu fuisti: isto posito patet prima pars conclusionis: z secunda similiter:qz suum contradictionum est falsus. Tu differebas ab albo:qz nihil fuit album.sicut enim ly fuit: nõ ampliat a parte post:ita nec ly differebas. ¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie. Qz nulla istarum consequentiarus valet: Tu fuisti:z adam fuit: quando tu fuisti: z tu non fuisti adam. igitur tu differebas ab adam:tu eris: z antechristus erit quãdo tu eris :z tu non eris antechrist⁹: igit̃ tu eris aliud ab antechristo (pono) namq; q̃ aliquid sit homo:qui fuit quãdocũq; tu fuisti:z nũc sit adã.z nũcq; fuit adam:similiter q̃ aliquis sit homo q erit:quãdocũq; tu eris:q sit antechristus: z nũcq; erit antexp̃s: qõ satis est possibile:ex quo hꝰ denominationes noium proprioꝝ nõ sunt ītrinsece rei:sed extrinsece:qz res põt esse sine talibus denominationibus.isto posito.cuiuslibet illaꝝ ñsequẽtiarum ē antecedens verũ.z cõsequens falsus. ¶ Tertia ñ 3ª ñ est ista. Deus ē:z asinus ē:z deus nõ ē asinus.z tamẽ deus nõ ē alius ab asino. p̃ma pars huius ñnis pz:sed secũda pbatur.qz detur oppositum:deus est alius ab asino: igitur deus ē alius deus ab asino:pz ñia.qz adiectiuum semper intelligitur adiacere suo substãtiuo:sed cõsequens ē falsũ qz sequitur:deus ē alius deus ab asino:igitur asin⁹ ē deus.pz ñtia.qz in ista:deus ē alius deus ab asino.vel alius deus q̃ asinus:cõparatur deus z asinus mediante isto termino deus.z sic denotatur cõparatio respectu isti⁹ termini de⁹ z per cõsequens denotatur illũ terminus deus. de vtroq; verificari extremo.vnde sicut sequitur:tu es albior platone:vel magis albus q̃ pla.igitur tu es albus.z pla. est albus.ita videtur sequi deus est alius deus ab asino:vel alius deus q̃ asinus.igitur deus est deus:z asinus est deus. ¶ Ex ista consione sequitur correlarie. Qz quilibet homo Cor^m est alius ab asino: z tamẽ nullus homo est alius ab asino. prima pars patet:quia quilibet homo est alia res:q̃ asin⁹ z secũda patet similiter:quia si aliquis homo est alius ab asino:oportet q̃ ipse sit alius hõ ab asino:vel alius asinus ab asino:quoꝝ quodlibet ē falsus. ¶ Itẽ sequitur.q̃ pater in diuinis nõ ē alius a filio.nec aliqs eorum ē alius a spiritu sancto.sicut necetiã aliud a filio:nec a spiritu scõ:quoꝝ opposita substinẽt grossi theologi.pz:naz in diuinis pater non ē alius pater afilio. nec alius filius afilio. ergo non ē alius afilio.similiter pater vel filius nõ est alius pater.vel alius filius.a spiritu sancto.nec etiaz alius spiritus sanct⁹ a spiritu sancto.igitur nullus eorum est alius aspiritu scõ. ¶ 4ª ñ est ista. Tu differebas ab albo.z tu eris aliud ab albo.z tamen tu fuisti albus:z eris alb⁹.probatur (z pono) 4ª ñ q̃ tu fuisti alb⁹:z similiter fuisti niger.z ita de futuro eris alb⁹:z niger.isto posito pz 2ª ps ñclonis:s p̃mã pbo. In.a. istãti tu differebas ab albo.igit̃ tu differebas ab albo.pz ñ qz verba de preterito vel de futuro habẽt probari per demonstratiua instãtia temporis:aliter.n.non probantur in

ceptiones:vel deficiones:de preterito vel de futuro: ꝑ.n. tu incepisti esse:aut desines esse:probatur per illam.in hoc instanti incepisti vel desines esse:sed propter antecedens in.a.instanti tu fuisti:ꝛ in.a.instanti aliquid fuit albus: sed in.a.instans tu non fuisti albus.igitur in.a.instanti tu differebas ab albo:supposito ꝙ.a.fuerit instans in quo fuisti niger:similiter dato ꝙ.b.erit instans in quo tu eris niger: verum est ꝙ tu eris aliud ab albo:qꝛ in.b.instanti: tu eris aliud ab albo:vt patet per exponentes:vnde sicut non sequitur:tu fuisti vel eris non albus.igitur tu non fuisti: vel non eris albus ita non sequitur tu fuisti:vel eris differes: vel aliud ab albo:igitur tu non fuisti albus:vel nõ eris albus:qꝛ añs in casu est verum ꝛ consequens falsum. ¶ Ex ista conclusione sequitur corrolarie. Qꝛ nulla istarum consequentiarũ valet. Sor.differebat ab homine. igitur sor. non fuit homo:pla.differt vel erit aliud ab homine: ergo pla.non erit homo.probatur ꝑ nãqꝫ cõsequentia .pono ꝙ aliquis homo sit sortes:ꝛ fuit sortes per totam horam preteritam:ꝛ ꝙ ante fuit pars hominis:ꝛ etiam fuit sortes :ꝛ sit illud.a.ꝛ arguitur sic:tunc sor.differebat ab homine:demonstrando instans in quo sor.fuit.a.ꝛ in quo sor.non fuit homo.igitur sor.differebat ab homine: tenet consequẽtia vt prius.ꝛ añs probatur: per exponentes.qꝛ tunc sor.fuit: ꝛ tunc aliquid fuit homo:ꝛ tunc sor.non fuit homo. igitur sor.differebat ab homine. Qꝛ autem consequens principalis consequentie sit falsum: probatur:quia sor.fuit homo. ¶ Pro scõa consequẽtia pono ꝙ aliquid sit pla. ꝛ erit pla. per totam horam futuram:ꝛ postea fiat pars hominis.isto posito:patet secundam consequentiam non valere:qꝛ antecedens est verum:ꝛ consequens falsum:tamen bene sequitur:sor.differebat ab homine.igitur sor.fuit nõ homo: Plato erit aliud ab homine: vel ab albo:igitur pla.erit ñ homo:vel non albus.

His premissis pꝛ rñsio ad ꝑncipalem rõnem:negando cõsequentiã. nec arguitur ab exponentibus ad expositas illatis eiusdem. Et ad ꝓbationem dico:ꝙ illa de presenti est bona:et nõ ista ꝏ preterito:vel de futuro:ꝛ ratio:qꝛ sequitur:tu es:ꝛ asinus est: igit asinus est:quando tu es:sed non sequitur:tu fuisti:ꝛ asin⁹ fuit:igitur asinus fuit.quãdo tu fuisti. Pro toto igit dicat ꝙ ꝓpositio differẽtie ꝛ alietatis de ꝑterito:vel de futuro: nisi limitatio facta fuerit per demõstratiuã instãtis: vl'tẽ potis exponi nõ dꝫ:qm̃ requirit determinationẽ hꝫ instãtaneas:vel temporalẽ:verbigratia:ita differebas ab asino non dꝫ expõi:sed probari ꝑ vnam talẽ.tunc differebas ab asino:igitur tu differebas ab asino:qua illatione facta:hec sic exponitur.tũc tu fuisti:ꝛ tunc fuit asinus:ꝛ tunc tu non fuisti asinus.igit tunc tu differebas ab asino:ꝛ eꝫ. Itẽ hec tu differebas ab albo:infertur ex ista:tũc tu differebas ab albo:que sic exponit:tunc tu fuisti.ꝛ tunc fuit albus: ꝛ tũc tu nõ fuisti albus:igitur ꝛc. Eodẽ modo dicit de futuro:vt tu differes ab boie:vl'ab albo.qꝏ nõ dꝫ exponi:sed inferri ex vna tali:tunc tu differes ab boie:vel ab albo: ꝛ ita ꝓpõ alietatis ꝓbatur:lꝫ nõ eodẽ modo exponat per demõstratiua eadẽ:qꝛ nõ sequitur:tũc tu fuisti:vel eris:ꝛ tũc fuit.vl' erit.a.ꝛ tũc tu nõ fuisti:vel non eris.a.igitur tũc eras: vel eris aliud ab.a.dato.n.ꝙ.a. sit numerus duoꝝ boium est antecedens verꝫ:ꝛ cõsequens falsum:qꝛ sequitur tu fuisti aliud ab.a.igit .a.fuit aliqd ꝓpter cõparationem terimini transcendentis inclusi in nota alietatis cõparati ad ambo extrema: sed debet talis propõ exponi per tres ꝓpõnes terty adiacentis:vt tũc tu fuisti aliquid:ꝛ tũc.a.fuit aliqd ꝛ tũc tu non fuisti ens.a.quaꝝ scõa est falsa in casu isto: q̃re ꝛc. ¶ Propositio aũt dr̃ie aut alietatis de ꝑsenti nõ idiget tali demõstratiua propositiõe:sꝫ imediate exponitur. vt tu differes ab asino:tu es:ꝛ asinus est:ꝛ tu nõ es asinus. igitur tu differs ab asino. ¶ Itez tu es aliõ ab.a.tu es aliquid:ꝛ.a.est aliqd:ꝛ tu nõ es.aliqd qꝏ est.a: Sꝫ ista ꝓpõ tu es alius ab asino exponit sic.tu es tu:ꝛ asinus ẽ tu: ꝛ tu nõ es asinus:igit ꝛc.ex quo pꝫ.ꝙ ipsa includit cõtradictionẽ. Ex ꝑdictis segt vitas taliũ ꝓpõnũ tu differebas ab asino: tu differes ab asino:qꝛ tẽ tu differebas ab asino:ꝛ tẽ tu differes ab asino demonstrando media istãtia hore ꝑterite:ꝛ hore future:igitur ꝛc.ꝛ ad ꝓbationẽ nego illam ꝛñtiam tu differebas ab asino.a.fuit asinus:igitur tu differebas ab.a.ꝛ cum dicit ꝙ ly asinus:distribuitur pro omni asino ꝑterito:nego:sꝫ solũ ꝑ oĩ asino q fuit in tali vl'in tali istanti.in q̃ tu fuisti:nec ẽ similitudo de illo vbo differt:qm̃ si aliqs asinus ẽ in hoc instãti oĩs asin⁹ est in hoc istãti.iõ distribuit ꝑ oĩ asino q ẽ.sed nõ si aliqs asin⁹ fuit in.a.istanti oĩs asinus fuit ĩ.a.istãti:ideo nõ distribuit ly differebat:pro oĩ asino qui fuit. ¶ Scõo segtur ꝙ lꝫ pater in diuinis nõ sit ali⁹ a filio:ẽ tm̃ alia ꝑsona a filio:qꝛ quilibet illorꝫ ẽ persona:ꝛ nulla persona ẽ alia ꝑsona. ¶ 3° sequitur ꝙ licet ꝑ in diuinis:nõ sit alia res a filio:ẽ tamen res alia a filio primum patet:qꝛ in diuinis pater ẽ res:que ẽ filius:qꝛ eadẽ essentia diuina. 2ᵐ patet qꝛ pater in diuinis:res nõ ẽ que ẽ filius:ẽ enim persona:que nõ ẽ filius. Et ita ꝛcedo: ꝙ pater in diuinis res est.que est filius:ꝛ res ẽ q̃ non ẽ fili⁹:q̃re ꝛc.

¶ Capitulum De terminis mobilibus ꝛ ĩmobilibus.

Vigesimo tertio ad questionẽ arguitur sic.ista ꝛsequẽtia ẽ bona. Necessaria homo est aĩal:ꝛ isti sunt oĩs boies.igitur necessario iste hõ est aĩal: ꝛ sic de singulis:ꝛ beceadẽ nõ valet:igitur questio vera.tꝫ ꝛñtia:ꝛ antecedens probo:pro qualibet ei⁹ ꝑte ꝛ ꝑmo pro ꝑma ꝑte. nã ibi arguitur a superiori distributo ad suq̃ iferi⁹ cũ debito medio:igitur ꝛñtia bona:tꝫ ꝛñtia. ꝛ antecedẽs.pꝫ per hoc:qꝛ ly hõ stat distributiue qꝏ probo sic:qm̃ ly necessario hꝫ vi ĩmobilitandi.igitur ꝛ hꝫ vim mobilitandi.pꝫ ꝛñtia ꝑ illã regulã:qnicqd mobilitat ĩmobilitatuꝫ ĩmobilitat mobilitatum:tũc sic hꝫ vim mobilitandi ꝛ addit termino cõi in ꝓpõe.ꝛ nõ ĩpeditur:igitur mobilitat ipsum:ꝛ ꝑ cõsequens ly hõ stat mobiliter ꝛ distributiue:sed ꝙ habeat vim ĩmobilitandi ꝓbatur:qꝛ dicẽdo omnis homo ẽ aĩal:stat ly hõ mobiliter.ꝛ per aduẽtum illius termini necessario:nõ cõtingit descendere:ergo ĩmobilitat ipsum. 2ª pars antecedentis ꝓbat:qꝛ antecedens ẽ verũ:vt pꝫ ꝛ consequẽs falsum:qꝛ cõsequens ẽ vna copulatiua cuius quelibet pars ẽ falsa:nã quacũqꝫ data ista ẽ falsa:necessario iste hõ ẽ aĩal: qꝛ iste hõ põt nõ esse aĩal.

Pro solutiõe hui⁹ argumẽti pono q̃ttuor ꝛclõnes quarꝫ prima ẽ ista Aliqs terminus supponit mobiliter:q tamen nõ stat distributiue ꝓbatur:oĩs terminus stat mobiliter sub quo cõtingit descẽdere:ꝛ ẽ pars propositionis:sed aliquis ẽ terminus non distributus:sub quo cõtingit descendere ꝛ ẽ pars propõis igitur aliquis terminus non distributus supponit mobiliter:tꝫ ꝛñtia cum maiori ex vi vocabili:ideo nãqꝫ dicitur termin⁹ mobilis:qꝛ sub eo lꝫ descẽdere nullo remoto existente.aliqd sue ꝓpõnis.minor vero est mãifesta de ly hõ in qualibet illarum.hõ currit.hõ ẽ risibilis.tm̃ hõ est aĩal rationale.vbi nullibi distribuitur.ꝛ tamẽ vbiqꝫ stat mobiliter.qꝛ sub eo contingit descendete aliquãdo disiunctiue aliquãdo disiunctĩ. ¶ Ex ista ꝛclusiõe sequitur qꝛ aliqui duo termini sunt mobilr̃ supponentes sub quorꝫ vno cõtingit descendere copulatiue.ꝛ sub alio non.sed solum disiũtiue.vl'disiunctiꝫ.patet de istis.oĩs homo currit.tm̃ hõ currit.homo currit.quodlibet istorum subiectorum sup-

ponit mobilr qz sub eo licet descēdere: ⁊ tamē sub ꝑmo cō
tingit descendere copulatiue: ⁊ non sub 2° nec sub tertio
2ª ꝑ° sed sub secūdo disiunctim: ⁊ sub tertio disiūctiue. ¶ Se
cunda cōclusio est ista. Aliquis terminus supponit imobi
liter: qui tamē supponit cōfuse ⁊ distributie ꝓbat: ille ter
minus supponit imobiliter qui est termin° cōis: ⁊ nō sub
eo cōtingit descendere: nullo moto sue ꝓpositionis: cuius
est pars: sed aliqs terminus distributus est hꝰ: igit aliqs
terminus distributus supponit imobiliter: pz ꝯnia cū ma
iori ex descriptione termini imobilis: iō nāqz termin° dr
imobilis: qz sub eo nō cōtingit descendere: sub quo tñ pōt
descēdi: minor pz de illo termino ꝓpōnē in ista: tu incipis
scire oēm ꝓpōnē: vbi ly ꝓpōnē stat imobiliter: vt pz. qz sb
co nō ꝯtingit descēdere: ⁊ stat distributiue. qd ꝓbo: qz sub
tracto signo staret ꝯfuse tñ: igit ꝑ aduentū signi vlis stat
Cor^m distributiue. ¶ Ex ista ꝯne sequtur corrolarie. Qz aliq sūt
termini supponētes distributiue quoꝝ vn° supponit mo
biliter: ⁊ alius supponit imobiliter: pz de ly ꝓpōnez i istis.
oēm ꝓpōnē icipis scire: ⁊ tu icipis scire oēm ꝓpōnē: vbi ly
Cor^m propōnē in pria stat mobilr. ⁊ in scda imobilr. ¶ Jtez ex
eadē ꝯne cū priori sequtur. Qz aliqs ē termin° in ꝓpōne q
nō supponit mobilr: pz istud cor^m: de oi termino q non hz
aptitudinē subyciendi: vel ꝑdicādi seu suppōnē recipien
di: vt sunt sincathegōemata ⁊ vba. hoc idē ēt dr de oi ter
mino habēte aptitudinē recipiēdi suppōnez: sed exñte ex
propōnē: idē dico de oi termio singulari in ꝓpōe: talis. n.
supponit ⁊ nō mobilr: nec imobiliter: qz nō hz aptitudinē
Cor^m ad descēsuz: ¶ Tertio sequt. Qz aliqs termin° suppōit mo
biliter: ⁊ ēt imobilr: pz de illo termino hō in illa propōne
posito: necessario ois hō ē aial: q supponit mobilr in ordīe
ad ꝓpōnē vniuersalem: ⁊ immobiliter in ordine ad pro
positionē modalē. ꝙ tñ aliqs termin° supponeret mobili
ter ⁊ imobilr respectu vni° ⁊ eiusdē hoc nō foret possibile
3ª ꝑ° ¶ Tertia ꝯ est ista. Sicut ē aliqd signū qd hz viz mobili
tandi ⁊ nō imobilitandi: ita eꝯ aliqd est signū habens viz
imobilitandi: ⁊ nō mobilitandi. pria pars pz de signis vli
bus ꝯparatiuis ⁊ alietatis vel drie. vt ois hō currit: tu es
fortior hoīe: aut tu differs vel es aliō ab hoīe: in oib° istis
supponit ly hō: vel ly hoīe distributiue mobilr. scda pars
pz de signis modalibus iceptiuis rōnalibus: vl conditio
libus: vt necessario hō est: tu incipis videre hoīez: si hō ē:
aial est: in q̄libet istaꝝ supponit ly hō: vel ly hoīem: ꝯfuse
Cor^m tñ imobilr. ¶ Ex ista ꝯclusione sequtur. Qz nulla istaruz
ꝯniaꝝ. valet. necario ois hō ē aial: sor. ē hō. igit necessario
sor. est aial: necessario hō est aial: ⁊ isti sūt oēs hoīes. ergo
necessario iste hō est aial: vel ista hō est aial: ⁊ sic de singu
lis: qz i pria supponit ly hō distributiue imobilr: ⁊ in scda
Cor^m ꝯfuse tñ imobilr. ¶ 2° sequt q illa regla iplicat ꝯditiōez
vz. qcqd mobilitat imobilitatū: imobilitat mobilitatū: si
ꝑ° itelligit per illā: ꝙ oē signū habens vim mobilitādi: ēt hz
viz imobilitādi: ⁊ ecōuerso: si aūt itelligit per eā: ꝙ omne
signū distributiuū terminū nō distributū pōt distribuere
⁊ terminū distributū pōt ipedire: ꝯcedat illa ad quē itel
4ª ꝑ° tellectū forte antiq eā posuerūt. ¶ Quarta ꝯ° ē ista. Sic
aliqd sig^m ē qd nō hz vi mobilitādi vl imobilitādi: ita eꝯ°
aliqd est signū qd hz vtrāqz vim: ꝑma ps pz de signis pti
cularibus ꝓp quoꝝ aduētū: vel recessuz termini nō mu
tant suppōnem. Vñ li hō. ita stat determinate imobilr i
ista aliqs hō currit cū illo signo sic sine eo: silr dicēdo nec
cessario aliqd aial est nō minus stat ly aial cōfuse tñ imo
biliter cū illo signo pticlari q̄ sine eo. Scda ps ꝯnis pz d
illo vbo idigeo: qz sil distribuit ⁊ imobilitat. Vñ sequtur
tu idiges pane: igit tu nō habes panez: q ꝯnia nō valeret
nisi ly pane in aūte staret distributiue: ex quo ly panē stat
distributiue in ꝯnte. ꝙ aūt stet imobilr patet: qz nō sequi
tur: tu idiges panē: ⁊ isti sunt oēs panes: igit tu idiges isto
⁊ isto pāe: ⁊ sic de alys. ¶ Notādū tñ q duo sig^a distribu
tiua sil possunt imobilitare: lz nullū illoꝝ de ꝑ se. exēplū
oē videns oēz hoīem: erit ꝑcise vidēs oēz hoīez est sor. ly
hoīem stat imobilr: rōne illoꝝ signoꝝ ꝑcedētiū: vt alias
declaraui. ¶ Ex ista ꝯne sequtur corrolarie. Qz ista ꝯnia nō Cor^m
valet: sub. a. termino pro nō cōtingebat descēdere ad. b.
⁊ iā ꝯtingit ꝓp aduentū signi ꝑticularis. igit signū ꝑticu
lare hz mobilitare: pono q. a. sit subtuz illius hō est spēs:
⁊ b. illius singularis: iste hō est spēs. ⁊ q. a. nunqz addeba
tur: ly aliqs: sz nūc ꝑmo sibi addit: isto posito pz q sub. a.
ꝑmo nō contingebat descēdere ad. b. qz stabat mālīter: ⁊
nūc ꝯtingit descēdere: qz stat ꝓsonaliter: nō tñ ex hoc mo
bilitat qz sine ipso ꝯtingeret descendere: sz bñ limitat ad
suppositionem personalem.

His visis patet rñsio ad argumētū ꝑncipale negan
do ꝯniaz: ⁊ nego q ly hō stet distributiue:
aut mobilr: ⁊ cū dr ly hō in ista: necessario ois hō est aial:
stat imobiliter rōne illi° termini necessario: igit remoto
signo stabat mobiliter: vel distributiue: nego ꝯntiaz. ⁊ ad
regulā pz ex tertia ꝯclusione q̄liter ē ipsa itelligēda: ⁊ ad
huc retinēdo vocalē significationez: nō valet illa ꝯnia ly
necessario hz viz imobilitādi: igit hz ēt vim mobilitandi
qz regula adducta nō dicit: qcqd imobilitat mobilitatuz
mobilitat imobilitatū. sz dicit quicqd mobilitat imobita
tuz: imobitat mobilitatum: quare ⁊c.

¶ Capitulum de copulatiuis.

Vigesimo quarto ad q̄stionē arguit
sic. ¶ Jsta ꝯntia est bona
Aliquātū videt sor. ⁊ tantū videt pla. igit
tātū pla. videt. ⁊ hec eadē nō valet: igit qō
va: tz ꝯnia cū maiori: qz arguit a copulatia
ad alterā eius partē: ⁊ minor ꝓbat. (⁊ po
no) q sor. ⁊ Pla. vidēt vnū pedale. isto po
sito: aīs est vex: ⁊ ꝯns falsum: igit ꝯnia nō valet: q aīs sit
vex ponit casus: nā pedale videt sor. ⁊ pedale videt pla.
igit aliquātū videt sor. ⁊ tātū videt pla. sz q ꝯns sit falsuz
probat: qm̄ aliud a plato. videt sor: igit nō tātū pla. videt
pz ꝯnia: ab vna causa veritatis ad propositionē habentez
illam causam.

Pro responsione ad hoc argumentuz pono
quattuor ꝯ°nes quaꝝ pria
ꝑ° ꝯ° est ista. Aliq̄ est copulatiua va: ⁊ affirmatiua cuius q̄libet
cathegorica ꝑncipalis est falsa: ꝓbat: nā ista copulatiua ē
va. si tu es asin° tu es rudibilis. ⁊ si tu es equus: tu es inibi
lis: qz due eius ꝑtes ꝑncipales sunt vere: ⁊ q q̄libet eius
cathegorica ꝑncipalis sit falsa: mānifestū est: qz q̄libet ista
rū est falsa: tu es asinus: tu es rudibilis: tu es hinibilis tu
es equus. ¶ Ex ista ꝯclusione sequtur. Qz. a. ⁊. b. sunt due
copulatiue affirmatiue ypotetice ꝓbabiles significantes Cor^m
ꝑcise iuxta ꝯpōnē suaꝝ partiū: ⁊ q̄libet cathegorica. a. cō
uertit: cū q̄libet cathegorica. b. ⁊ eꝯ°: ⁊ tñ. a. est verū: ⁊. b.
falsuz. pz: dato q. a. sit ista copulatiua: si tu es asinus tu es
rudibil: ⁊ si tu es equ° tu es inibil. b. vo sit ista: tu es asin° ⁊
tu es rudibil: tu es equ°: ⁊ tu es inibil. ¶ 2° sequt q aliqñ
a. copulatia affirmatiua significāte ꝑcise iuxta ꝯpōnē sua Cor^m
rum ꝑtiū ad nullā suaꝝ cathegoricaꝝ est bona ꝯnia. pz: qz
a. nō infert aliquā suaꝝ cathegoricaꝝ. ¶ Tertio sequt q
aliqua est copulatiua affirmatiua falsa: significans ꝑcise Cor^m
iuxta ꝯpōnē partiū: cuius q̄libet cathegorica est va: pz de
ista: si aial mouetur: hō mouet: ⁊ si tu es colorat°: tu es al
bus. ¶ Scda cōclusio est ista. Aliq̄ est copulatiua vera si
gnificans precise iuxta ꝯpōnez suarū partiū: cuius q̄libet 2ª ꝯ°
ps ꝑncipalis est falsa. pz de ista copulatia ne^a. nō tu es asi
nus: ⁊ tu es capra. ¶ Ex ista ꝯclusiōe sequtur corrolarie ꝑ Cor^m
Qz a copulatiua ad alterā eius ꝑtē ꝑncipalē: vel cōuerti
bilē nō valet ꝯnia. qz nō sequtur: nō tu es asinus: ⁊ tu es ca

Lor[m] pra:igit tu es capra. ¶ 2° segtur q̃ nota copulatiõis nõ ē
ps p̃ncipalis copulatiue:nec etiã negatio negãs illã:q̃niã
nihil ē ps p̃ncipalis alicui⁹ ꝓpositionis:nisi iliud sit signi
ficatiuũ:cũ igit nota copulatiõis vel negatiõis nõ sit signi
ficatiua.segt q̃ nõ ē pars p̃ncipalis ꝓpositionis ypoteti
ce:nec silr ēt chatagorice:ꝛ ita ꝯ alys termis nõ significati
Lor[m] uis dicat:q̃ sũt ptes ꝓpõnũ:sed nõ p̃ncipales. ¶ 3° segt
Or aliq̃ ē copulatiua falsa significans pcise iuxta cõpõnē
suarũ ptiũ cui⁹quelz ps p̃ncipalis ē vera.pz.de ista nõ tu
3ª ꝯ° es hõ ꝛ tu es aial. ¶ Tertia ꝯ ē iª. Aliq̃ ē copulatia affir
matiua falsa significãs pcise iuxta ꝯpõnē suax partiũ:cu
ius queli bet ps p̃ncipalis ē vera.pz de qualibet istax ne
cessario tu es hõ.ꝛ tu es aial:ꝯringenter hõ ē:ꝛ aial ē sup
Lor[m] posito q̃ modus cadat supra totũ sequẽs. ¶ Ex ista ꝯne
segt p.Or aliqua copulatiua affirmatina ē negãda extra
tps obligatiõis cui⁹ quelibz ps p̃ncipalis ē cõcedẽda : pz
de illa:ꝯtingenter hõ ē:ꝛ aial ē. ¶ 2° segtur q̃ nõ quelibz
Lor[m] copulatiua affirmatiua extra tẽpus obligationis sequit
ex suis partib⁹ p̃ncipalib⁹ simul sũptis : pz de ista necessa
rio tu es hõ:ꝛ tu ens aial:ex q̃ ptes p̃ncipales simul sũpte
Lor[m] sunt vere:ꝛ copulatiua falsa. ¶ 3° segt.Or ista ꝯña nõ va
let.tu negas istã copulatiuã extra tps obligatõis:ꝛ conce
dis quãlibet ei⁹ ptẽ p̃ncipalẽ:igit male respondes:pz vt p̃
4ª ꝯ° us. ¶ 4ª cõclusio ē ista.aliqua est copulatiua vera:cuius
nulla ps ē vera nec aliqua falsa:pz de tertia pte huius co
pulatiue:tu es hõ ꝛ tu es aial:ꝛ ecõuerso ipsa.n.subordia
tur huic mẽtali:tu es aial ꝛ tu es hõ:sed hec ē copulatiua:
igit ꝛ illa.q̃ aũt nulla ps illi⁹ fit vera:vel falsa:pz:qꝛ ñ hz
Lor[m] aliquã ptẽ:que sit ꝓpositio. ¶ Ex ista cõclusione segtur
p.Or aliqua copulatiua affirmatiua ē falsa:cui⁹ nulla ps
ē falsa.pz de tertia pte istius copulatiue: tu es hõ:ꝛ tu es
Lor[m] asin⁹:ꝛ ecõuerso. ¶ 2° segtur q̃ aliqua ē copulatiua affir
matiua:que nõ ē illatiua alicui⁹ sue ptis:nec cõuertibilis
Lor[m] cũ illa:pz:qꝛ nõ hz ptes. ¶ 3° segtur .Or aliqua ē ꝓpositio
cathegorica q̃ fiet ypotetica:ꝛ tñ nulla fiet mutatio in ea.
nec noua ipositio. pz de scõa pte isti⁹ copulatiue.oĩs hõ
est aial ꝛ ecõuerso:ĩ scripto que ē cathegorica:qꝛ subordia
tur huic mẽtali.oē.aial ē hõ.ꝛ fiet ypotetica.dato q̃ adde
tur p̃me cathegorice hec.oĩs asin⁹ est aial:cũ nota copula
tionis sic scribẽdo.oĩs asin⁹ ē aial ꝛ oĩs hõ ē aial:ꝛ ecõuer
so. ¶ Notãdũ tñ q̃re ĩ ꝯnib⁹ dixi significans pcise iuxta
cõpositionẽ suarũ ptiũ:qꝛ possibile ē q̃ sit vna copulati
ua affirmatiua vera nõ modalis. cuius quelibet ps p̃nci
palis ē falsa:pz de ista:tu nõ es hõ:ꝛ tu non es aial.dato q̃
cõuertat cũ vna ꝓpositione vera significãtib⁹ ptib⁹: vt p̃
us.ꝛ de tali verũ ē q̃ ab ipsa ad alterã ptẽ p̃ncipalẽ nõ va
let ꝯña. ¶ Itẽ similiter cõcedit:Or pole ē q̃ aliqua ē co
Lor[m] pulatiua affirmatia falsa nõ modalis cui⁹quelibz ps ē ne
cessaria.pz.dato q̃ ista deus ē:ꝛ aliquid ē:cõuertãt cum
vna ꝓpositione falsa:partib⁹ significãtib⁹ vt p̃us.dicat q̃
q̃ si alicui⁹ copulatiue affirmatiue ypothetice ꝓbabilis
significãtis pcise iuxta cõpositionẽ suarũ pticũ cuius q̃
libet ps p̃ncipalis ē vera:ipa ē vera:ꝛ si altera ps p̃ncipal
ē falsa.ipsa ē falsa:ꝛ ab ista ad alterã eius ptẽ p̃ncipalẽ:vl
cõuertibilẽ cũ ipsa ē bonũ arm. nõ tñ dico q̃ si aliq̃ copu
latiua ē vera:aliqua ei⁹ ps ē vera pp 4.am ꝯnẽ.sed bñ segt
si ē aliqua copulatiua affirmatiua vera significãs pcise iu
xta ꝯpõnẽ suax ptiũ oz q̃ ei⁹ quelibet ps p̃ncipalis ē vera
ꝛ si ē falsa:oz alterã ptẽ p̃ncipalẽ ē falsam.quare ꝛc.

Ad argumentum dico q̃ ly tãtũ: põt teneri
exclusiue ꝛ relatiue. pmõ
tenẽdo negat añs.vz.aliquãtũ videt soꝛ:ꝛ tãtũ videt pla.
Si scõo mõ et vniformiter accipit :tã ĩ añte q̃z ĩ oꝛone q̃
ponit ꝓ ꝯñte:dico q̃ nõ ĩtelligo istud argumẽtũ.qꝛ ĩ ꝯñte
ponit relatiuũ sine suo añte.ꝛ ita cõcedo q̃ a copulatiua
ad alterã ptẽ:vl sibi silem ñ valz ꝯña.sed sufficit q̃ ifera
tur vna secũ cõuertibilis.Jõ bñ sequit aliquãtum videt
soꝛ.ꝛ tãtũ.videt pla.igit q̃z tũ ē videẽs soꝛ.videt pla. ꝛ ꝯce
dit.vbi aũt aliqs vellet q̃ ĩ añte teneret ly tñ relatiue:
ꝛ ĩ ꝯñte exclusiue.negare ꝯ 4m qꝛ nõ arguitur a copulatina
ad alterã ptẽ nec secũ conuertibilem.quare ꝛc.

¶ Capitulum de incipit ꝛ desinit.

Vigesimo qnto ad qõnẽ arguitur
sic. ista ꝯña ē bona.Tu
icipis scire aliquã ꝓpõnẽ:ꝛ.a.ē ꝓpositio:igi
tur tu icipis scire.a. Et hec eadẽ nõ valet
igit qõ vera.tz ꝯña cũ pª pte añtis: qꝛ ar
guit a supiori distributo ad suũ iferi⁹ cũ ꝯ
bito medio. pbat.nã ly ꝓpõnẽ distribuit ꝛ
arguit sub ly ꝓpõnẽ.igit arguit mõ dicto q̃ ly ꝓpõnẽ di
stribuit: pbo ꝯ qꝛ sibi addit pcise istõ vbũ icipit.tz ly icipit
hz vi distributiuã:igit distribuit ly ꝓpõnẽ.pz ꝯña cũ ma
iori:ꝛ minorẽ ꝓbo:nã ly differt hz vi distributiuã:eo q̃ in
cludit negationẽ:tz eq̃ bñ negati onẽ icludit istud verbũ
icipit sicut pz ĩ suis exponẽtib⁹ : sicut illud verbũ differt:
igit eq̃ bñ icipit hz vi distributiuã. Jã ꝓbo q̃ illa cõclusio
nõ valet:qꝛ casu possibili poito:añs erit vex.ꝛ cõsequens
falsũ. ꝓbo (ꝛ pono) q̃ tu scias aliquã ꝓpõnẽ:ꝛ q̃ nũq̃z sci
uisti aliquã ꝓpositionẽ.a.vero sit vna ꝓpõ:que est:fuit:ꝛ
erit cõtinue ipolis. Isto posito pz añs eē verũ p exponen
tes p̃me ptis:ꝛ cõsequẽs falsũ.qr ꝛc.

Iuxta materiam hic tractatã pono qnatuor
cõclusiões quax pma est
ista.Tu icipis scire decẽ ꝓpõnes:ꝛ tamẽ tñ vnaz ꝓpõnẽ
tu icipis scire. ꝓbat:ꝛ pono:q̃ tu scias decẽ ꝓpõnes quax
notẽ cõtinue ante istans pñs sciuisti:decimã vero que sit
.a.nũquã sciuisti. Isto posito:pz p̃ma pars cõclusionis:qm
nũc scis.x. ꝓpositiones:ꝛ non ĩ mediate ante istãs qõ ē p̃
sens sciuisti decẽ ꝓpositiones:igit tu icipis scire.x. ꝓposi
tiões. Scõa pars cõclusiõis similiter ꝓbatur sic:tñ.a.ici
pis.scire igitur tñ vnaz propositionez incipis scire.patet
consequentia:ab inferiori ad suum superius dictione ex
clusiua addita subiectis.ꝛ antecedes est verum vt pz per
ponentes. ¶ Ex ista conclusione sequit corrclarie p̃mo. Lor[m] 3ª ꝯ
Or tu icipis scire.x. ꝓpositiones.et tamen non decẽ ꝓposi
tiones incipis scire:qꝛ tñ vnã tu icipis scire. Et si arguitur
decem propositiones nunc scis ꝛ non immediate ante in
stans presens.x.propositiones sciuisti igitur.x.propositio
nes incipis scire. negatur consequentia. nec arguitur ab
exponentibus ad expositam : quoniam consequens il
lud non ē exponibile cuz non sit incipit primus terminus
probabilis.sed ly decẽ singulariter probabile.sic. Istaz p
positionẽ incipis scire. ꝛ istã:ꝛ ista z vsqz ad.x.quã copula
tiuam nego pro nouem partibus. ¶ Scõo sequit.Or tu i
cipis scire.x.propositiones:ꝛ tamen non incipis scire du
as:pz.qꝛ nunc scis duas.ꝛ immediate ante presens istãs
tu sciuisti duas. ¶ Tertio sequitur.Or tu incipis scire de Lor[m]
cez propositiones:ꝛ soꝛ.incipit scire solũmodo sex ꝛ tamẽ
tu non icipis scire plures q̃z soꝛ.probo (ꝛ pono) q̃ soꝛ.ba
beat se omnino respectu.sex.sicut tu respectu decem ꝛ pz
conclusio qꝛ.tu scis plures q̃z soꝛ.ꝛ immediate ante istans
presens sciuisti plures q̃z soꝛ.igitur non incipis scire plu
res q̃z soꝛ. ¶ Scõa cõclusio est ista. Tu icipis scire tres p
positiones ꝛ tamen tu non incipis scire aliquã propositio 2ª ꝯ
nem probatur:ꝛ pono:q̃ tu scias tres propositiones qua
rum duas continue sciuisti et tertiam nunquam sciuisti. 4ª ꝯ
Isto posito pz prima pars conclusionis ꝛ secũda similiter
quia tu nunc scis aliquam propositionem : ꝛ immediate
ante instantis presens sciuisti aliquam propositionem.

¶ Item concedo q̃ tu incipis ꝛ desinis scire tres propositi
ones et tamen nullam propositionem incipis scire nec ali
quam desinis scire probatur :ꝛ pono:q̃ in qualibet parte

proportionali hore preterite sciuisti vnam propositionem ⁊ nullam sciuisti in duabus partibus proportionalibus: ⁊ ita in hora futura terminando: ī qualibet illarum ptes minores ad hoc istans pñs. Isto posito. pz q̃ tu icipis ⁊ desinis scire tres ꝓpositiones: qz nūc nō scis tres ꝓpositiones vt suppono cū casu: ⁊ imediate añ istans pñs sciuisti tres ꝓpōnes: qz imediate añ istās ꝑsens fuerūt tres ptes ꝓportionales: ⁊ sil̃r imediate post istās pñs scies tres ꝓpositiones: qz imediate añ istās ꝑsens fuerūt tres ptes ꝓportionales. ⁊ imediate post istans pñs erūt tres ptes ꝓportiōales. q̃ aūt nullā ꝓpositionē incipis vel desinis scire. pz: qz nō illā quā sciuisti: vel scies in ꝑma pte ꝓportionali: qz illā icipies: vel desiuisti scire. nec ēt illā qnā sciuisti vel scies in scōa pte ꝓportionali ꝓp eādē cām. ¶ Ex hys segt̃ corrolarie. Qz tu icipis et desinis scire ꝑcise vnā ꝓpositionez et tñ tu icipis ⁊ desinis scire īfinitas ꝓpōnes. ꝑma ps ꝓbatur sic: tu nō scis ꝑcise vnā ꝓpositionē vt suppono: ⁊ imediate añ istans ꝑsens sciuisti ꝑcise vnā ꝓpositionē: q̃ ꝓbatur: qz ante sciuisti ꝑcise vnā ꝓpositionē: ⁊ nullū fuit istās ante instans presens quin iter illud et istās pñs: sciuisti ꝑcise vnā: igit̃ ⁊c. maior pz: qm̃ tūc sciuisti ꝑcise vnā: demonstrādo ꝑmā partē ꝓportionalē hore ꝑterite. ⁊ tūc fuit añ istās ꝑsens: igit̃ ⁊c. minorē probo. qz si nō: det̃ oppositū. s. q̃ aliq̃ fuit istās ante istās pñs: nō q̃ iter. a. et ꝑsens istās sciuisti ꝑcise vnā: ⁊ sit illud. a. Cōtra iter. a. ⁊ istās pñs sciuisti ꝑcise vnā propositionē: igit̃ illud oppositū ē falsum. pro. a. añs probatur. tūc tu sciuisti ꝑcise vnā propositionē: demōstrando vnā ptē proportionalē existentē iter. a. ⁊ istās pñs ⁊ tunc fuit iter. a. ⁊ instās presens. igit̃ iter. a. ⁊ instans ꝑsens sciuisti ꝑcise vnā propositionē: et ita arguit̃ de quolibet alio istanti dato vel assignando: et sicut argutū ē de ꝑterito ita pōt eē de futuro probando q̃ imediate post instās pñs tu scies ꝑcise vnā propōnē. q̃ aūt icipis ⁊ desinis scire infinitas propōnes: pz: qz imediate añ instans ꝑsens fuerūt ifinite ptes proportionales in quarū qualz sciuisti vnā propositionē. et sil̃r imediate post istās pñs erūt ifinite ptes proportionales in quarū qualz tu scies vnā propositionē. ¶ Tertia cōclusio ē ista. Tu icipis scire oēz ꝓpositionem: ⁊ tñ tu non incipis scire omnem propositionez veram. nec incipis scire omnem propositionez falsā. ꝓbatur. et pono q̃ tu scias oēm propōnē et cōtinue sciuisti oēz propōnē veram: posito tñ q̃ imediate ante hoc fuerūt mlte false quarū quelibet desinat eē ꝑ remotionem de pñti. Isto posito arguit̃ sic. Tu scis oēm ꝓpositionē: ⁊ nō imediate añ instās pñs sciuisti oēm propositionē: igit̃ tu incipis scire oēm propositionē. ¶ Itē tu scis oēm propositionem verā: et imediate añ istās ꝑsens sciuisti oēm propositionē verā. igr̃ ñ icipis scire oēz ꝓpōnē verā. ¶ Itē tu ñ scis oēz ꝓpōnē falsā nec vnq̃z scies omnem ꝓpōnē falsā. igit̃ nō icipis scire oēm ꝓpōnē falsā. ¶ Ex ista cōclusione sequit̃ corrolarie. Qz tu icipis scire aliquā propōnez: ⁊ omnis ꝓpositio ē falsa ꝓpō: et tñ tu nō icipis scire aliq̃z ꝓpositionē falsā. pz. et posito q̃ oīs ꝓpō sit falsa et imediate post istās ꝑsens erit aliqua vera quā imediate post hoc scies. Isto posito pz corm. ¶ Item sequit̃. q̃ tu icipis scire. a. et idē a. ē falsū. et tu nō incipis scire. a. falsū. ꝓbat̃. ⁊ pono q̃ a. sit falsū ⁊ imediate post hoc erit verū. et imediate post hoc scies illud. Isto posito patet corrolarium. ¶ Quarta conclusio est ista. Tu incipis scire tot ꝓpositiones q̃t plato incipit scire: ⁊ tamē tu incipis scire pauciores ꝓpositiones q̃z plato icipit scire. ꝓbat̃. ⁊ pono q̃ tres ꝓpōnes pla. incipit scire q̃s cōtinuo sciet: ⁊ q̃ tu scias tres ꝓpōnes: q̃rū nō sciuisti nisi duas: nec scies nisi duas. Isto posito ꝓbat̃ ꝑma ps ꝓnis sic. tu scis tot ꝓpōnes quot pla. incipit scire: et non imediate ante instans pñs sciuisti tot ꝓpōnes q̃t pla. icipit scire. igit̃ tu icipis scire tot ꝓpositiones q̃t pla. icipit scire. Scōa ps cōclusionis ꝓbat̃. tu nūc nō scis pauciores propositiones q̃z pla. incipit scire: et immediate post istans pñs tu scies pauciores ꝓpōnes q̃z pla. icipit scire. igit̃ tu icipis scire pauciores ꝓpōnes q̃z pla. icipit scire. ¶ Ex ista ꝗne segt̃. Qz icipis scire pauciores ꝓpōnes q̃z plato icipit scire: ⁊ tñ tu icipis scire plures propositiones q̃z pla. icipit scire. ꝓbat̃: et pono: q̃ tu solū scias tres ꝓpositiones et cōtinue ante hoc sciuisti quattuor: et cōtinue post ß scies qnqz: plato vero quattuor ꝓpositiones icipiat scire: et nō plures. Isto posito: pz ꝑma ps cōclusionis exponēdo ꝑ positionē de ꝑsenti: et scōa pz exponēda ꝑ remotionē de ꝑsenti. ¶ Itē sequitur ī eodē casu. Qz tu icipis scire soluz tres ꝓpōnes et pla. icipit scire quattuor: et tamē tu icipis scire plures q̃z pla. icipit scire. pz exponēdo vt ꝑus ꝑmā ꝑ positionē: et secundā ꝑ remotionē de ꝑsenti. corm corm

His visis pz rñsio ad argumētum ꝑncipale: negando ꝗnaz factā: ⁊ nego q̃ ly icipit distribuit. ēt nego q̃ ly differt distribuat rōne negatiōis inclusē: qz tūc ois terminus icludēs negationē forret termin⁹ distributiu⁹ q̃ falsū ē: sed bz viz distributiuā nālīter si ē terminus mētalis: ⁊ si ē vocalis vel script⁹ bz ad placitū: bñt. n. termini sua officia ꝓm nālē dispōnē vel ad placitū: quoꝝ cās assignare nescimus. quare ⁊c.

¶ Capitulum de primo ⁊ vltimo instanti.

Vigesimosexto ad questionē arguit̃ sic. ista ꝗnia ē bona. Idē erit ꝑm istās eē sortis q̃ erit ꝑmū instans eē pla. igit̃ sor. ⁊ pla. icipiēt sil̃ eē. Et hec eadē nō valet. igit̃ q̃stio vā: tz cōsequētia. ⁊ añs arguit̃ ꝑ qualibet pte: ⁊ ꝑ q̃ illa cōsequētia ē bona: qm̃ sequit̃ idē erit ꝑmum istās eē sor. q̃ erit ꝑmuz istās eē pla. igit̃ ꝑmū istās eē sor. erit ꝑmum istās eē pla. igitur sor. et pla. sil̃ icipient eē. pz quelibz istaꝝ ꝗnaꝝ: qz cuiuslibz eaꝝ ꝗtradictoriū cōsequentis repugnat añti. ⁊ ꝑ ꝗns a ꝑ ad vltimū seqt̃: idem erit ꝑmum istās eē sor. q̃ erit ꝑmū istans eē pla. igit̃ sor. ⁊ pla. simul icipiēt eē. et q̃ tñ ista cōsequentia nō valet ꝓbatur casu possibili posito añs ē verū. et cōsequēs falsū: igit̃ cōsequētia nō valet. añs arguit̃ (⁊ pono) q̃ sor. generabit̃ añ platonē sz nō añ corrūpet̃: cuius platonis ꝑmū istans erit. a. Isto posito: manifestum ē: q̃ ꝗsequens ē falsū: sed ꝓbat̃ antecedēs eē verū sic. a. erit ꝑmum istans eē sor. q̃ erit ꝑmū instās eē platonis. igitur idē erit ꝑmū instās esse sor. q̃ erit ꝑm istās eē platōis. pz cōsequētia ab iferiori ad suū supius affirmatiue: ⁊ sine ipedimēto. añs arguit̃. nā. a. erit istās eē sor. q̃ erit ꝑmū instās eē platonis. et nullum instās ante. a. erit istās eē sortis: q̃ erit ꝑmū istās eē platonis: igit̃. a. erit ꝑmū istans eē sortis: q̃ erit ꝑmū instans eē platonis. pz cōsequētia. quia arguit̃ ab exponētibus ad expositam: et antecedens ponitur in casu.

Iuxta hanc materiam pono quatuor cōclusiones. quaruz ꝑma ē ista. lz alicui⁹ rei det̃ ꝑmū ⁊ vltimū eē: nō tamē datur ꝑmū ⁊ vltimū eē alicui⁹ rei. ꝑma ps huius cōclusionis pz. qm̃ huius istātis demonstrando nistās ꝑsens datur ꝑm et vltimū eē: et hoc istans ē aliqua res. igit̃ alicui⁹ rei datur ꝑm et vltim eē. tenet cōsequētia cū minori: ⁊ maiorē probo sic. hoc instans est: et nō imediate ante instans ꝑsens hoc instans fuit: nec imediate post instans presens hoc instans erit. igit̃ huius instantis dat̃ ꝑmum ⁊ vltimū eē. pz consequentia ab exponētib⁹ ad expositā. Unde ꝑmū esse exponit̃ sicut icipit ꝑ positionē de presenti. ⁊ vltimuz non esse sicut idem vbum per remotionem de presenti: ⁊ ꝑmū non esse sicut desinit per remotionem de presenti. vltimū vero esse exponitur sicut idem vbum desinit. s. per positionem de presenti. Secunda pars conclusionis est manife-

sta:qm̃ nūc est aliq̃ res: ⁊ ĩmediate añ ĩstãs pm̃s fuit aliq̃ res:⁊ ĩmediate p̃ ĩstãs pm̃s erit aliq̃ res:igit nõ dat p̄mus vel vltimũ eē alicui rei:pz̃:qr ex oppo sequtur oppositũ.

Cor ¶ Ex ista cõclusione sequit primo. Q̃ sicut alicuius rei permanentis dat primũ esse:ita eiusdez dat vltimũ eē:pbatur:⁊ pono:q̃.a.lignũ vel lapis sit primogenitũ nunc:cui applicet agens cõtrariũ ĩcipiens corrumpere aliquã partẽ eius per remotionẽ de presenti. Isto posito probatur conclusio.A.datur primũ eē et eiusdẽ dat vltimũ esse:⁊ .a.est res permanens.igit rei permanẽtis dat primũ ⁊ vltimũ esse:tz consequentia cũ minori.qr.a.habet oes suas partes simul.Maiorẽ pbo:nã q̃ .a.detur primũ esse: pz per casũ.sed pbo q̃ ipsius datur vltimũ esse:qr.a.nunc ē: et nõ ĩmediate post instãs pm̃s erit.a.igit.a.datur vltimũ esse.patet cõsequẽtia cũ prima pte antecedentis:⁊ scda tz per hoc.qr res inaiata desinit eē: per cuiuscũqz eius ptis

Cor corruptionẽ. ¶ Scdo sequit.q̃ non datur primũ nõ esse nec vltimũ nõ esse alicuius rei permanẽtis:vel successiue. pbatur sic.oīs res permanẽs est:et oīs res successiua ē.igitur nullũ est primũ:nec vltimũ nõ esse alicuius rei pmanẽtis vel successiue.pz consequentia:qr ex opposito sequitur oppositũ:sequitur.n.aliqd est primũ nõ esse: vel vltim̃ non esse rei pmanentis vel successiue.igit aliqua res pmanẽs vel successiua nõ est:pz consequẽtia ab exposita ad suas exponẽtes. ¶ Scda cõclusio ē ista. Quãuis cuilibz enti successiuo corrñdeat primũ et vltimũ eē:nulli tamẽ tali primũ ⁊ vltim̃ nõ eē corrñdet.p̃ma ps cõclussiõis pbat.aliqd ens successiuũ hz p̃m ⁊ vltimũ esse.igit.et qdlz successiuũ:pz ꝛsequẽtia:qr nõ ē maior rõ de vno q̃z de alio:añs arguit sic.hec hora hz p̃mũ et vltimũ eē: hec hora ē ens successiuũ.igit aliqd ens successiuũ hz p̃mũ ⁊ vltim̃ eē:ꝛña tz: ⁊ añs p p̃ma pte pbo:qr p mĩori nõ expedit:nã hec hora ē:⁊ ñ ĩmediate añ ĩstãs pm̃s hec hora fuit: nec immediate post ĩstãs pm̃s hec hora erit.igit hec hora hz p̃m ⁊ vltim̃ eē. pz cõsequẽtia ab exponẽtib̃ ad expo.z pars ꝛclusiõis pbat.nã si alicui enti successiuo corrñdet p̃m et vltim̃ ñ eē sit igit hora futura vl pterita. ¶ Cõtra ñ ĩmediate añ ĩstãs pm̃s fuit hora pterita.nec ĩmediate post ĩstãs pm̃s erit hora futura.igit nulli illarũ dat p̃m vel vltim̃ nõ eē:tz ꝛña.⁊ añcedẽs similiter:qm̃ nulli hore ptes erũt vel fuerũt sil. Si.n.dicit q̃ ĩmediate añ ĩstãs pm̃s fuit hora pterita:qa tũc fuit aliqua ps ei:p idẽ dicit.q̃ nõ ĩmediate añ ĩstãs psens fuit hora pterita:qr tũc aliq̃ ps ei nõ fuit. vz.p̃ma ps ꝓportional:⁊ ita de hora futura dicat. ¶ Et ista ꝛclusione seqt correlarie.q̃ p totã horã futurã erit ita q̃.a.hz p̃mũ et vltim̃ eē:⁊ tñ.a.nũq̃z hẽbit p̃m nec vltim̃ eē.pbat:⁊ pono q̃ hora futura erit.a. Isto posito arguit p̃ma ps correlary:nã p totã horã futurã erit hec copulatiua vera.a.ē: ⁊ nõ ĩmediate añ ĩstãs pm̃s fuit:nec ĩmediate post ĩstãs psens erit.igit p totã horã futurã erit ita q̃.a.hz p̃m et vltim̃ eē. Secũda ps pbat.Si.n.a.hẽbit p̃m et vltimũ eē:sit igit q̃ ĩ.b.ĩstãti. et arguit sic:ĩ.b.ĩstãti.a.ñ erit:igit tũc ñ hẽbit p̃mũ vel vltimũ eē:pz cõsequẽtia:⁊ añs similiter.si.n.ĩ.b.ĩstãti.a.erit:p idẽ alique ptes.a.ĩ.b.ĩstãti erũt:et p ꝛsequẽs .a. erit pmanẽs et nõ successiuũ:pz ꝛsequẽtia:qr entis successiui ptes nõ possunt sil eē. Eodẽ mõ dicit de pterita hora qr quãdiu ipsa fuit:fuit ita q̃ ipsa hz primũ ⁊ vltimũ eē

3ª ꝛ et tamẽ ipa nũq̃z habuit p̃mũ vel vltimũ eē. ¶ Tertia cõclusio ē ista. Aliqd ē p̃mũ:⁊ vltimũ ĩstãs isti hois:⁊ tñ isti hois nullũ ē p̃mũ vel vltimũ ĩstãs. pbat:et pono:q̃. a.sit homo:⁊ q̃ p totã horã pteritã fuit ps hois:et p totã horaz futurã erit ps hois.isto posito.arguit sic. In hoc ĩstãti pñti ē iste hõ demõstrando.a.⁊ nõ ĩmediate añ ĩnstãs pm̃s fuit iste hõ.nec ĩmediate post ĩstans presens erit iste hõ:igitur ĩstãs psens ē p̃mũ et vltimũ ĩstãs isti hois qd ē illatiuuz p̃me ptis ꝛclusiõis. Et scda pbat.nã iste hõ ĩmediate ante ĩnstãs psens fuit ⁊ ĩmediate post ĩstãs psens erit.igit ipsi nullũ est p̃mũ vel vltimũ esse.tz ꝛña:⁊ añs arguit:qr hoc demõstrato.a.ĩmediate añ ĩstãs pm̃s fuit ⁊ ĩmediate post ĩstãs pm̃s erit.⁊ B ē iste hõ.igit ⁊c. ¶ Ex ista ꝛclusione se Cor seqt q̃ aliqd est p̃mũ ⁊ vltimũ nõ esse istius hois. ⁊ tamẽ istius hois nullũ ē primũ nõ esse:nec vltimũ nõ esse. pbatur:⁊ pono:q̃.a.sit ps hominis ⁊ ꝛtinue ante B fuit hõ. ⁊ cõtinue post hoc erit hõ. Isto posito.pz p̃ma ps.qr in B instãti hoc nõ ē iste homo demõstrãdo.a.⁊ ĩmediate añ B ĩstãs fuit iste homo.⁊ ĩmediate post hoc ĩstãs erit iste hõ. ꝛª pars sil̃r patet.quoniam hoc demonstrando. a.nunc ē:⁊ ĩmediate añ ĩnstãs psens fuit ⁊ ĩmediate post ĩstans psens erit:⁊ hoc ē vel fuit vl erit iste hõ.igit isti nullũ ē p̃mũ nõ eē:nec vltimũ ñ eē. ¶ Quarta ꝛclo ē ista Aliqd ē 4ª ꝛ p̃mũ ĩnstãs mũdi:qd ē p̃mũ ĩstãs tui.⁊ tñ nullũ ē p̃mũ ĩnstãs mũdi. pbat:⁊ pono:q̃ nũc p̃mo sis. Isto posito pz ꝛª ps ꝛnis.⁊ p̃mã pbo sic.B ē p̃mũ ĩstãs mũdi qd ē p̃m ĩstãs tui demõstrãdo ĩnstãs pm̃s.igit aliqd ē p̃mũ ĩstãs mũdi qd ē primũ ĩstãs tui.tz cõsequẽtia ⁊ añs arguit hoc ē ĩstãs mũdi qd ē p̃mũ ĩstãs tui.⁊ nõ ĩmediate añ hoc fuit ĩstãs mũdi qd ē p̃mũ ĩstans tui. ergo hoc ē primũ ĩstãs mũdi qd ē primũ ĩstãs tui.pz cõsequentia ab exponẽtib̃ ad expositã et añs pz ex casu. ¶ Ex ista cõclusione seqt correlarie. p̃mo.q̃ aliqd ē vltimũ ĩstãs mũdi qd ē vltimũ ĩstãs.a.et tñ nullũ põt eē vltimũ ĩstãs mũdi.pz.dato q̃.a.nũc vltio fit. isto posito arguit sic.hoc ē ĩstãs mũdi qd ē vltimũ ĩstãs.a. et nõ ĩmediate post hoc erit aliqd ĩstãs mũdi qd ē vltimũ ĩstãs.a.igit hoc ē vltimũ ĩstãs mũdi qd ē vltimũ ĩstãs.a. ex quo seqt cor. ¶ Scdo sequit.q̃ aliqd erit p̃m ĩstãs eē Cor dei qd erit p̃mũ ĩstãs eē añxpi: ⁊ tñ nullũ erit p̃mũ ĩstãs eē dei.pz.dato q̃.a.erit p̃mũ ĩstãs eē añxpi:⁊ exponat vt p̃us rõne.a. ¶ ꝛª seqt q̃ idẽ erit vltimũ ĩstãs eē dei qd erit Cor p̃mũ nõ eē añxpi.et tñ nullũ erit vltimũ ĩstãs eē dei.pz.dato q̃.b.erit p̃mũ nõ eē añxpi et expõat vt prius.

His visis pz rñsio ad rõnẽ negãdo cõsequẽtiã. Et ad pbationẽ nego illã cõsequẽtiã. Idez erit p̃m ĩstãs eē sor.qd erit p̃mũ ĩstãs esse platõis.igit p̃mũ ĩstãs eē sor.erit p̃mũ ĩstãs eē platõis.añs.n.nõ ē resolubile respectu isti termini p̃mũ nõ ĩstãs eē sor.respectu cui est resolubile ꝛñs isto mõ.hoc erit p̃m ĩstãs eē platõis demonstrãdo. .et hoc ē vel erit p̃mũ ĩstãs eē sor.quarũ resoluẽtiũ secũda ē falsa vt pz. Et ita cõcedo q̃ aliqd erit primuz instans eē sortis qd erit primũ ĩstãs eē platõis et tñ nullũ primũ ĩstãs eē sortis erit primũ ĩstãs eē platonis. ¶ Itez aliqd erit vltimũ instãs eē sortis qd erit primũ nõ eē platonis. Et tñ nullũ vltimũ ĩstãs eē sortis erit primũ nõ esse platonis.pz.dato q̃ sor.erit post platonẽ et q̃ primũ ĩstãs nõ eē platõis erit.b.quo posito arguit respectu.b.⁊ sequit conclusio.quare ⁊c.

¶ Capitulum de modalibus.

Vigesimo septimo ad qõnẽ arguit sic.illa cõsequẽtia ē bona Impossibile nõ ē hominẽ eē asinũ.igit necesse ē hominẽ eē asinũ.⁊ hec eadẽ ñ valet. igit qõ vera.tz cõsequẽtia.et añs arguitur p Ari.p̃mo pyhermẽias dicẽtẽ q̃ ad ipolẽ nõ sequit necesse.et mĩor pbat: qr añs est verũ ⁊ ꝛsequẽs falsũ.q̃ añs sit falsuz mãifestũ ē.sed pbat añs sic.hoc nõ ē hominẽ eē asinũ demõstrãdo illã.chyª ē ⁊ hoc ē ipossibile. igit ipossibile nõ ē hominẽ eē asinũ.pz cõsequentia a resoluẽtibus ad resolutam.⁊ cõfirmat sic.aliqd ipossibile non ē hominẽ eē asinuz.igit impossibile non est hominem esse asinum.patet consequẽtia a particulari ad suã idefinitã.añs arguitur vt prius.

Pro solutione huius rationis pono quattuor p̃ 4ª conclusiones: quarum prima

est ista. ipossibile est hoiez eē asinū ⁊ tñ nullū ipossibile est hoiem eē asinū. p^a pars patet: qm̄ hec propositio est impossibilis: homo est asinus: que adequate significat hoinez eē asinū. igit̄ ipossibile ē hoiem eē asinū. z^a ps pbatur. qm̄ si nō det̄ oppo^m. vz. aliquod ipossibile ē hoiem eē asinū. igit̄ hoiem eē asinū est aliquod ipossibile: ⁊ p cōsequēs hoiem Cor^m eē asi^m. qd̄ ē f^m. ¶ Ex ista ꝛcl'oe sequit̄ p^o. Qz vum ē nullā chy^am eē ⁊ pol'e ē añxp̄z eē ⁊ tñ nullū vex ē nullā chy^am eē: nec aliquod possibile ē añxp̄m esse. patet. qz hec propositio ē va. nulla chy^a ē: ⁊ ipsa adeq̄te significat nullā chy^am eē. igitur verū ē nullā chymerā esse: nō tñ aliqd verū ē nullam chymerā eē: qz nullā chymerā esse nō ē aliqd aliqua vl' aliqualr. Similr hec ppō ē possibil'. añxp̄s ē q adequate significat antexp̄z eē: igit̄ possibile est antexp̄m esse: nō tñ aliquod possibile est añxp̄m eē. qz vt prius antexp̄z eē Cor^m non est aliqd aliq̄ vl' aliqualiter. ¶ 3° sequitur. Qz iste propositiones nō equalēt. nullum ipossibile est hoiez esse asinū ⁊ non ipossibile est hoiem esse asinū. nullū verū est nullam chymerā esse et non verum est nullam chymeram eē: nullum possibile est antechristum esse: ⁊ non possibile est añxp̄m eē. qz ī qualibet harū ꝛbinationū p̄ma est de ineē: ⁊ secūda modalis: qz ī pria sumit̄ modus noial'r: ⁊ ī secun- Cor^m z^a ꝛ^o da modal'r faciēs sensum ꝛpositū. ¶ Scda ꝛ^o ē i^a. ipossibile ē q deus ñ ē: ⁊ tñ necessariū ē q deus nō ē. p^a pars ē manifesta p suas officiantes. ⁊ z^a pbat̄ sic. nēciū ē ⁊ illud deus non ē. igitur necessarium est q deus non est. pz consequētia per resol'onem relatiui. licet. n. forte ab ipso relatio ad Cor^m sua resoluētia ñ valeret ar^m. tñ bñ seqt̄ ex^o. ¶ Ex i^a ꝛcl'oe Cor^m seqtur p^o. Qz necessa^q est q de^q nō est. ⁊ tamē non necessariū ē deū nō eē. p̄ma pars est probata. ⁊ scda patet qz sunz cōtradictoriū est falsum. Iste. n. ppositiōes non cōuertuntur. necessariū est q deus nō est. ⁊ necessa^m est deū non esse nisi ly q. in p̄ma tenet̄ cōiūctiue sicut etiā in scda qua Cor^m liter nō ē ī ppoito. s. ī cor^o. nec ī ꝛcl'oe sz: relatiue. ¶ Scdo sequit̄ q necessa^m ē q deus nō ē ⁊ nō necessa^m ē q deus ñ ē: tenēdo ly q: ī p̄ma relatiue ⁊ in scda cōiūctiue. p̄ma eniz significat ꝛuertibil'r q aliqd̄ necessa^m ē ⁊ istd̄ deus nō ē qd̄ ē verū. Scda significat ꝛuertibil'r q nō necessa^m ē deū nō esse Et hoc similiter ē verū. nec partes correlary adinuicez cōtradicūt ex quo diffoꝛmiter sumit̄ ly q: qd̄ ī vna valet noial'r ⁊ in alia ꝛiūctiue. Sicut. n. adiectiuū ipedit modum ne faciat ppositionē modalē vt ostendit p̄a ꝛ^o. ita ⁊ relatiuū. Propterea p̄ma ps correlary ē ppositio de iesse ⁊ nō modalis. Scda vero ē modalis ió nō iuicē repugnāt.

3^a ꝛ^o ¶ Tertia ꝛ^o ē ista. Omne ipossibile eē ē possibile: ⁊ oē ipossibile eē ē possibile ⁊ tñ nullū possibile ē ipossibile. Ista ꝛ^o pz p vltima pte. sz pbo p̄mā sic. aliqd̄ ipol'e esse ē ipossibile: ⁊ nullū ē ipossibile eē q̄n istd̄ sit ipossibile. igitur omne impossibile esse est impossibile. pz consequentia ab exponētibus ad expo^m. Scdam pte pbo sic. hec ppositio ē possibilis oē ipossibile est ⁊ ipa adequate significat oē ipossibile eē. igit̄ oē ipossibile eē ē possibile. patet cōsequētia ab officiātibus ad officiatā. vñ ī p̄ma ppōne sumo ly oē ipos- Cor^m sibe eē ī noiatiuo cāu. ⁊ ī scda ī accusatio. ¶ Ex ista ꝛcl'oe sequit̄ p̄mo. Qz ista ꝛsequētia nō valet hoc eē ē vex ōmostrando illā homo est asinus ⁊ hoc esse est falsum demostrando ēt illā homo ē asinus: igit̄ falsū ē verū. añs. n. ē verū ⁊ ꝛsequens f^m vt pz. ¶ Scdo sequit̄ q ista sunt simul Cor^m vera. B eē ē falsū ⁊ nō B eē ē falsuz. pz. naz B eē est illa hō ē asinus ⁊ ipa ē falsa. igit̄ B eē est falsuz. ¶ Itē hec ppositio nō ē falsa. hoc ē ⁊ ipa significat adequate hoc eē. igitur nō hoc eē ē falsum. vñ partes correlary nō cōtradicūt ex quo in p̄ma sumit̄ ly hoc eē ī noiatiuo casu ⁊ in scda in accusatiuo: ⁊ ex hoc ly falsuz sumit̄ officiabiliter qualiter nō 4^a ꝛ^o sumit̄ in p̄ma. ¶ Quarta ꝛ^o ē ista. Impol'e ē hoiez eē asinum: ⁊ tamē nō ipossibiliter homo ē asinus. p̄ma ps ē officialiter manifesta. ⁊ scda pbat̄: qz suū oppo^m iplicat cōtradictionez. sequit̄. n. ipossibiliter hō ē asinus. igit̄ homo est asinus: ⁊ nō pōt esse q homo sit asinus. patet consequētia ab exposito ad suas exponētes sz huiō exponētes iplicant ꝛdictiōez. igr̄ ⁊ expositū. ¶ Ex ista cōclusione seqtur corre- Cor^m larie primo. Qz nec possibiliter: nec ipossibiliter nec necessario nec ꝛtingēter añxp̄s ē. pz: qz ex cuiuslz istorum opposito seqtur añxp̄z esse qd̄ ē falsuz. ¶ Scdo sequitur q ali- Cor^m q̄liter esse ē possibile esse. nō qualiter esse ē possibiliter eē. patet: quia añxp̄m eē est possibile esse. ⁊ añxp̄m esse nō est possibiliter esse: ex quo añxp̄z esse non est aliqualiter esse. Eodē mō cōceditur q aliqualiter esse est ipossibile esse: nō qualiter eē ē ipossibiliter eē: patet: quia chimerā eē est ipossibile eē: nō tñ est impossibiliter esse: quia non est.

His visis patet responsio ad rōez principalē negando illā: ipossibile nō est hominē eē asinuz: quia vna sua p̄ officiātiū est falsa. s. hec nō ē ipossibilis hō est asinus. ⁊ ad ei^o pbationē nego ꝛñaz: nec arguit̄ a resoluentibus ad resolutū: qm̄ illa ppositio impossibile non est hoiez eē asinū nō ē resolubilis cū nō sit alicuius q̄ntitatis sed modalis de sensu cōposito. Et ad cōfirmationē similiter nego cōsequentiā. Nec arguit̄ a pticulari ad suā idefinitā: quia illa modalis nō ē idefinita: igit̄ nullius est indefinita. Huic ergo pticulari aliquod ipossibile nō est hoiez esse asinū: correspondet hec indefinita: ens ipossibile non ē hoiem eē asinū: ⁊ hoc concedit̄. pterea data veritate illius: impol'e nō ē hoiez eē asinū: ex ipsa nō seqtur necesse ē hoiem eē asinū. Et ad pb̄m dico: q itelligit qn negatio iūgitur verbo ifinitiui modi: ⁊ non verbo principali. Ideo bñ sequit̄: ipossibile ē nō hominē eē asinū: igitur necesse ē hoiez eē asinū: sed añs negatur. Pro toto (igitur dicat̄) q cū ppōnitur illa vel aliq^a talis. ipossibile nō ē hominez esse asinū: non aliter ad eaz quā modaliter respondeatur cuius veritas vel falsitas ex officiantibus iuestigatur. Sz enim cōmunem modum loquendi tenetur idem modus modaliter: fatiens cōpositionē: vbi aūt opponens limitaret modū resolubiliter teneri: cōcedere illā: ⁊ dicere ipaz non eē modalē: sz indefinitā cuius ambe resoluētes forēt vere: ⁊ sic negare consequētiā principalē: ⁊ dicere pb̄m intellexisse: ipossibile non ē valere necesse eē: quando ly impossibile modaliter: ⁊ non resolubil'r ꝛparatur: quare ⁊c.

¶ Capitulum de sensu composito ⁊ diuiso.

Vigesimo octauo ad qōnē arguit̄ sic Ista ꝛseq̄ntia ē bona. Tu scis hoc eē hoc: igit̄ B scis eē hoc: ⁊ hec eadem non valet. igitur q̄stio vera: tenet cōsequentia cū p̄ma parte antecedētis: quia non refert preponere ⁊ postponere pnomen demonstratiuuz termino officiabili. sed secūda probatur (⁊ pono) q lapidez credis esse sortez ratione magne distantie: nō tamē credis lapidē esse sortē Isto posito antecedens est verum: ⁊ cōsequens falsuz: igitur cōsequentia non valet: q antecedens sit veruz probatur: tu credis firmiter absq; hesitatione: q hoc est hoc demonstrādo sortem: ⁊ ita est q hoc est hoc demonstrando sortem. igitur tu scis hoc esse hoc. patet consequētia: quia sic describitur scire cōmuniter sumptum. ⁊ antecedēs est verum vt patet: igitur ⁊ consequens: q autē consequens sit falsum probatur sic. nihil scis esse hoc: igit̄ non hoc scis esse hoc. tenet consequentia: ⁊ antecedens arguitur: quoniam nec istud quod credis esse hoc scis esse hoc: nec illud quod non credis esse hoc: scis esse hoc. igitur nihil scis esse hoc: patet consequentia. quia nihil est quin istud credis esse hoc: vel non credis esse hoc. Et prima pars antecedentis probatur: nam inanimatū credis eē hoc: ⁊ nullū inanimatuz scis eē hoc: igitur q credis eē hoc non scis

esse hoc. Scda vero pars patet: p hoc qr sequitur: hoc nō credis eē hoc: igr hoc nō scis eē hoc: tāqz a supiori distributo negatiue ad suū supius: credere enī ē superius ad scire.

Iuxta materiā argumēti pono quattuor cōclusiones quarum prima est ista A sensu composito ad sensuz diuisum r e 2°. frequēter facit argumentū: patet qm̄ non sequitur. tu scis alterum istorum esse verum: igitur alteruz istorum scis eē verū: demostratis duobus 2tradictoryz: tibi dubys. Potest esse q antexps sit homo qui est: igitur antexps pōt esse homo qui est omne albuz esse hominez est contingens: igit omne albū 2tingens est hominē eē. in qualibet enim istarum est antecedens verum sine cōsequēte. fallit etiā 2sequētia a sensu diuiso ad sensum cōpositū: qr nō sequitur. vtrunqz istorum dubitas esse verum: igit tu dubitas vtrunqz istorum eē veruz demonstratis illis: rex sedet: r nullus rex sedet. sedens possibile est currere: igit possibile est sedens currere. creans necesse ē eē deū: igit necesse est creans eē deū. ¶ Ex ista cōclusione sequit correlarie primo Qr utrunqz istorū credis esse verū: r tm̄ nō credis vtrunqz istoruz esse verū: pz. supposito q quodlibet illorū cōtradictoriorū: rex sedet: r nullus rex sedet: haberet sex credulitatis euidētias remouentes equaliter: r q scias illa eē cōtradictoria. Isto posito. patet prima pars: r secūdā probo sic: tu scis q illa sunt contradictoria: igitur credis vnum illorum esse falsum. r p consequēs nō credis vtrunqz istorū esse verum ¶ Secundo sequitur Qr aliquod istorū scis eē r tamen credis nullum istoruz esse demōstratis eisdē. probat (r pono) q sor. r pla. sint: scias tamen sor. eē: r credas platonem non eē. Isto posito arguit sic. hoc scis eē demonstrando sor. r hoc ē aliquod istoruz demonstrādo ipz r platonē: igit aliquod istorum scis esse: qd̄ est prima pars conclusionis: r scda pbatur sic arguendo non isti sunt: igitur null° istorū ē: hec cōsequētia ē credita: a te r añcedēs similiter per cāuz: ergo r cōsequēs ē creditū a te. ¶ Tertio sequitur q ista scis esse: r tm̄ nō scis ista eē: pbatur r pono q aliqs lapis sit ita a longe: q tu credas ipsuz esse vnū indiuisibile. Isto posito arguit sic: hoc scis eē demonstrādo illū lapidez: r hoc ē ista: demōstrādo suas medietates: igit ista scis eē: nescis tm̄ ista eē quia credis hoc esse idiuisibile: r nō eē ista: nec aliqua. ¶ Secunda cōclusio ē ista. A sensu composito ad sensuz diuisuz r e 2°: cuz solo pronomine demōstratiuo singularis numeri: est bonū argumētuz. patet. qm̄ bene sequitur: hoc scis esse: igit scis hoc esse: r ecōuerso: hoc possibile ē esse: igit possibile ē hoc esse: r ecōuerso. ¶ Ex ista 2ne seqt cōrelarie q q̄libet illarum valet: hoc scis eē hoc: igit scis hoc esse hoc: r econuerso: tu dubitas hoc eē: igit hoc dubitas eē: r ecōuerso apparet tibi q hoc ē: igit hoc tibi apparet esse: r ecōuerso. Sed forte arguit contra. ponēdo q credas sor eē: r q sor. nō sit. Isto posito: hec apparet tibi vera. hoc ē p casuz: r tm̄ illa ē: falsa: hoc apparet tibi eē. pbatur. nā sequitur: hoc apparet tibi eē. igr hoc ē apparēs tibi eē: pz 2ñia. per resolutionē illius vbi apparet: r vltra hoc ē apparēs tibi esse. igit hoc est. patet 2ñia: a tertio adiacēte ad ꝓm adiacens: r 2ñis est contra causū. igit r añs. Respōdet 2cedendo q̄libet illarum cōseqntiarum pter vltimaz. r ad illā dico: q illa nō valet: qr arguit cū termino ampliatiuo r distrabēte: q est ille terminus apparens: sicut. n. aliqd qd̄ non est: credit vel oppinatur eē. ita idē apparet vel dubitatur esse. ¶ Tertia cōclusio est ista Ex vna de sensu cōposito: r altera de inesse: non sequitur correspondēs de sensu cōposito: licet interdū seqt vna de sensu diuiso: patet qr nō sequitur: tu scis hoc eē verū r hoc ē. a. igr tu scis. a. eē verū. posito enim q illa deus ē sit. a. r lateat te: ē antecedēs verū: r cōsequēs falsū. tm̄ bn̄ sequitur: igit. a. scis eē verum: r hoc cōcedit sicut antecedēs pp resoluentes. Et notāter dixi iterdū: qr nō sequitur: tu scis. a. eē verū. r omne. a. ē illa. rex sedet. igit illā scis eē verā. posito enim q omne. a. sit verū r sic credas firmiter sit tamē illa omne. a. rex sedz: quā dubitas r lateat te ipāz eē. a. isto posito ē antecedēs verū r cōsequens falsuz. ¶ Ex ista cōclusione sequitur correlarie p° q tu dubitas ista eē vera r ista sunt. a. r tm̄ nec. a. dubitas eē verum: nec dubitas. a. eē verum. patz: posito: q. a. sit ꝓpositio vera: quā suas eē verā r illaz scias esse. a. sit tm̄. a. plura vera: q̄ dubitas tu eē vera: r lateat. te. a. eē illa. Isto posito pz correlariū. ¶ Scda sequitur q tu dubitas sortē currere r oīs sor est iste hō: r tm̄ tu scis istū hoīem currere: pz posito q tu istū hoīez scias currere: sit tm̄ sortes. r lateat te ipm eē sortē: cum hoc q dubitas sortē currere. isto posito pz correlariū. ¶ Quarta 2ē ista. q ambabus ꝓmissis de sēsu cōpsito: seqt sibi corrñdēs de sēsu cōposito: pz. vñ bn̄ seqt: tu scis. a. eē verum: r scis q oē. a. est ista. deus ē. igit tu scis illā eē verā: ēt sequitur: tu credis hoc eē verū: r tu credis q hoc ē. a. igit tu credis. a. eē verum. ¶ Ex ista 2ne sequitur correlarie pmo q licet ista 2ñia nō valeat: tu dubitas hoc eē verum: r scis q hoc ē. a. igit tu dubitas. a. eē veruz: tm̄ bn̄ sequit cū tali minori: tu scis q tm̄ hoc ē. a. pz. 2° pro scda parte: qr nō videt quo cāu añs sit veruz: r 2ñis f° r pro pma pte probat: ponēdo q q̄libet illarum sit. a. deus ē: r rex sedet: r hoc scias bn̄. Isto posito añs est veruz: r 2ñis f°: nā tu dubitas hoc eē verū: demōstrādo illaz rex sedz vt suppono: r scis q illa ē. a. vt pono: r tm̄ tu ñ dubitas. a. eē verum: qr scis. a. eē verū p casū illā. s. de° ē. ¶ Scdo sequitur q q̄ruis ista 2ª. non valeat: tu dubitas. a. eē verū. r scis q. a. est hoc: igit tu dubitas hoc esse verum: tm̄ bn̄ sequitur cū tali minori. tu scis q omne. a. ē hoc: scda pars ē manifesta: qr 2dictoriū 2ñtis repugnat añti: sed pma probat r pono q rex sedet: et chymera ē sint oīa. a. r hoc sciat ate: isto posito pz: q tu dubitas. a. eē verum. qr si pponerē tibi. a. ē verū dubitares illā: bene respōdēdo: r scis q. a. ē hoc demōstrādo illā hō est asinus per casū: nō tm̄ dubitas hoc eē verū: qr scis optie illā. hō est asinus eē ip possibilez. ¶ Tertio sequit q licet illa 2ñia nō valeat: tu uis pcutere istum: r scis q tm̄ iste ē sacerdos: igit tu vis percurrere sacerdotē: tm̄ bene sequitur cū tali minori: r vis pcutere istū qm̄ ipse est sacerdos. prima pars patet: dato q esses bone 2sciētie: pp quā nō velles percutere sacerdotē: r q sortes eēt oīs sacerdos qui malū egisset ratiōe cuius velles ipsuz percutere nō ī esse sacerdotis: sz in eē sortis: isto posito: pma pz patet: r secunda similiter: qr nō videt quo cāu añs eēt verum: r 2ñis nō: r notāter dixi ī minori aduerbium tēporis quia nō sequitur tu vis pcutere istum: r vis quod iste sit sacerdos: igitur vis percutere sacerdotē: quia forte vis pcutere istū: r vis q iste sit sacerdos: postq̄z pcusseris eū: sz ex illis ꝓmissis sequitur solū: q sacerdotē vis pcutere. Eodem modo dicit q nō sequitur: tu vis videre istum: r vis q iste sit papa: igit vis videre papā. nec sequitur: tu vis videre istū r vis q iste sit papa: igitur tu vis videre papaz: sed bn̄ sequit: tu vis videre istuz: r vis q iste sit papa: qm̄cūqz tu vides illū: igit tu vis videre papā. ¶ Quarto sequitur. q q̄ruis nulla illarum consequentiarum valeat: tu vis percutere sacerdotem: r scis q tm̄ iste est sacerdos: igitur tu vis percutere istū. Tu vis videre papaz: r vis q iste sit papa: quando videbis papam: igitur tu vis videre istum: tamen bene sequitur: tu vis percutere sacerdotem: r vis q tantum iste sit sacerdos: quandocunqz percuties sacerdotem. igit tu vis percutere istum. Etiam sequitur tu vis videre papam: r vis q iste sit omnis papa: quandocūqz videbis papam: igitur tu vis videre istū: q aūt prime 2ñe nō valent: r alie sic: patet volenti speculari.

His deductis claret respōsio ad principalem rationē 2cedēdo cōsequentiam. r ad īprobationē admisso cāu: nego illā: nihil scis esse hoc. r ad

improbationem nec illud qd̄ credis esse hoc:scis esse hoc nec illud quod non credis esse hoc:scis esse hoc: igitur nego primam partem ãcedentis:ꝛ ad probationem illius: nullum inanimatum scis esse hoc:ꝛ aliquod inanimatuz credis esse hoc:igitur illud quod credis esse hoc; non scis esse hoc. cõcedo consequentiam ꝛ consequens. nec ppter hoc probatur illa.non illud quod credis esse hoc scis esse hoc.quia suum contradictorium est veruz.illud quod credis esse hoc:scis eẽ hoc.vnde concedo illa duo:illud quod credis esse hoc:scis esse hoc:ꝛ illud qd̄ credis esse hoc non scis esse hoc:nec sunt ista contradictoria:immo subcontraria.quoruz primuz verificatur resolubiliter pro sorte ꝛ secundum pro lapide:vnde cõcedo illã: sicut ꝛ ista aliquod animal credo esse hoc:ꝛ aliquod qd̄ non est animal credo esse hoc:quare ꝛ c̄.

¶ Capitulum de scientia ꝛ credulitate.

Vigesimo nono ad q̄stionez arguit̄ sic.ista consequentia ẽ bona.Tu nõ scis.a.eẽ veruz ꝛ scis.a.eẽ.igit̄ tu scis.a.eẽ nõ verũ:ꝛ hec eadẽ nõ valet: igit̄ questio vera tz cõsequẽtia cũ prima parte ãtis:qꝛ arguit̄ anegatiua de predicato finito ad affirmatiuam de predicato ĩfinito cum debito medio. Et probatur secunda pars:nam casu possibili põito:est antecedens verum:ꝛ consequens f^m.igitur cõsequẽtia nõ valet:ãs ꝑbo(ꝛ pono)ꝙ.a.sit vez:dubites tñ an.a.sit vez:scias tñ.a.eẽ:isto posito ãs ẽ vez:vt patet.sz ꝙ ãs sit falsũ ꝑbo:qꝛ sequit̄:tu scis.a.eẽ nõ vez igitur.a.ẽ nõ verũ:pz^a.qꝛ nihil scitur nisi verũ:ꝛ ꝓñs ẽ cõtra casum:igitur ꝛ antecedens.

Circa materiam huius argumẽti pono quatuor ꝓclusiones quarũ ꝑma ẽ ista.Tu scis aliquã propõez eẽ verã:quã tu non scis esse verã:probatur.hec ꝑpositio est scita ate:aliqua ẽ ꝑpositio vera quã tu non scis eẽ verã ꝛ ipsa adequate significat ꝙ aliqua ꝑpositio ẽ vera quã tu nõ scis eẽ verã:igit̄ tu scis aliq̄ ꝑpositionẽ eẽ vaz quã tu ñ scis eẽ vaz pz ꝓña ab officiãtibus ad officiatũ. ¶ Ex ista ꝓclusione sequtur ꝑmo veritas taliũ propositionũ.Tu scis aliquã ꝑpositionẽ eẽ verã: quã nullu^s homo scit eẽ verã.tu scis aliquẽ hoĩem eẽ:quẽ tu non scis eẽ:tu scis aliqualiter eẽ q̄liter tu ñ scis eẽ:ꝛ tu scis aliquomo eẽ:quomõ nullus hõ scit eẽ:ꝛ ita de ĩfinitis: quarũ quelibet vt ꝑma verificat̄. ¶ Scõo sequit̄.ꝙ sortes solũ scit duas ꝑpositiones eẽ veras: ꝛ pla.scit decẽ eẽ veras:ꝛ tñ sortes scit ĩ duplo plures ꝑpositiões eẽ veras: q̄z pla.scit eẽ veras.probat̄ (ꝛ pono) ꝙ pla.sciat decẽ propositiones eẽ ueras:sor.vero solũ duas quaꝝ vna sit ista. plures propositiões sũt vereq̄z plato scit eẽ veras: isto posito.pz ꝑma pars ꝓclusiõis ꝛ scõa probat̄ sic.hec propositio scit̄.a.sorte plures propões sũt vere:q̄z plato scit eẽ veras: ꝛ ipa adequate significat:ꝙ plures ꝑpositiões sũt vere:q̄z plato scit eẽ veras:igit̄ sortes scit plures ꝑpositiões eẽ veras:q̄z plato scit eẽ veras. ¶ Scõa ꝓ^o.ẽ ista Tu scis sortez credere verũ:vel platonẽ credere veruz:ꝛ tñ nec sor.credit verũ nec plato credit vez.probat̄ (ꝛ pono) ꝙ nec sortes:nec plato credẽt verũ:credat tñ sor.platonez credere vez.isto posito patet scõa ꝑs cõclusionis ꝛ primã ꝑbo sic arguẽdo.Sor.credit platonẽ credere verũ:igit̄ sor.credit verũ:vel platonẽ credere verum:tz consequentia a parte disiuncti ad totum disiunctuz sine ĩpedimento: ꝛ antecedens ẽ veruz.igitur ꝛ cõsequẽs cũ cãu(pono igitur) ꝙ sit .a.ꝛ sciat̄ ate:tũc sic.a.scit̄ ate ꝛ.a.significat adeq̄te sor.credere vez:vel platonẽ credere vez.igitur tu scis sortẽ credere verũ:vel platonẽ credere vez:qd̄ erat probandum. ¶ Ex ista cõclusiõe sequit̄.Qꝛ tu scis sortẽ credere verũ:ꝛ platonẽ credere falsum:ꝛ tñ nullus plato credit f^m:probo (ꝛ pono) ꝙ sor.credit verũ:ꝛ platonez credere f^m:ꝛ scias istud:sit tñ ita ꝙ nullus pla.credat falsuz:isto posito:patet secunda pars correlary.ꝛ prima probatur.ista propositio scitur ate.sortes credit verũ:ꝛ platonẽ credere falsũ:ꝛ ipa adequate significat sortẽ credere vez:ꝛ platonẽ credere f^m.igitur tu scis sor.credere verum:ꝛ platonez credere f^m. ¶ Tertia ꝓ^o ẽ ista.Tu scis verũ eẽ f^m:ꝛ necessariũ eẽ ĩpossibile:probatur.hec propositio est scita a te verũ eẽ falsuz: ꝛ necessariũ esse ĩpossibile:ꝛ ipa adeq̄te significat verũ eẽ falsum:ꝛ necessariũ eẽ ĩpossibile:igit̄ tu scis verũ eẽ falsũ: ꝛ necessariũ eẽ ĩpossibile.patet ꝓñ ab officiãtibus ad officiatũ. ¶ Ex ista cõclusione sequit̄ correlarie.Qꝛ tu scis boĩnẽ eẽ asinũ:ꝛ deuz nõ eẽ:qꝛ hec propositio ẽ scita hominẽ eẽ asinũ:ꝛ deus nõ est:ꝛ ipa adequate significat hoĩem eẽ asinũ:ꝛ deũ nõ eẽ.igit̄ tu scis hoĩez eẽ asinũ:ꝛ deũ non eẽ:patet ꝓñ vt prius:ꝛ si proponitur illa:tu nõ scis hoĩez eẽ asinũ:ꝛ deũ non eẽ:concedo iterũ illã:tenendo moduz ypotetice:nec contradicit priori:quia ibidez cathegorice sumptus est modus. ¶ Quarta ꝓclusio est ista. Quicqd necesse est non sciri scitur ate:ꝛ tñ tu nihil scis:qd̄ necesse ẽ non sciri:probatur(ꝛ pono) ꝙ nullũ necessarium sciatur: isto posito:capio istã propositionẽ verã ꝛ scitã ate.qcquid necesse ẽ nõ scitur:ꝛ arguitur sic:illa propositio scitur ate ꝛ ipsa adequate significat quidquid necesse ẽ nõ sciri:igitur quicquid necesse est non sciri scitur ate patet.cõsequẽtia ab officiãtib^s ad officiatũ.ꝛ ita pz ꝑma pars ꝓclusiõis. scõa uero ẽ manifesta:qm̄ suũ ꝓtradictoriũ ẽ impossibile. ¶ Ex ista ꝓclusione sequit̄ correlarie Qꝛ quicquid necesse ẽ nõ eẽ verũ:ẽ veruz ꝛ:tñ nihil ẽ veruz qd̄ necesse ẽ nõ esse verũ. ꝑbat̄:ꝛ pono:ꝙ nullũ necessariũ sit vez.isto posito: arguit̄ sic:ista ꝑpositio ẽ vera:qcquid ẽ necesse:nõ ẽ verũ. ꝛ ipa adequate significat ꝙ qcquid ẽ necesse:nõ eẽ veruz igit̄ qcqd necesse ẽ nõ eẽ verũ ẽ vez:pz ꝓña vt prius. Jtez ꝓsimiliter cõcedit̄:ꝙ oẽ qd̄ ẽ ĩpossibile eẽ f^m:est f^m:ꝛ tñ nihil ẽ f^m qd̄ ẽ ĩpossibile eẽ f^m.probat̄:ꝛ pono.ꝙ nulla propositio ĩpossibilis sit:isto posito:hec ẽ falsa:omne qd̄ ẽ ĩpossibile eẽ f^m ẽ f^m:qꝛ ꝑsuppõit aliquid eẽ ĩpossibile ꝛ ipa adequate significat:ꝙ oẽ qd̄ ẽ ĩpossibile eẽ f^m.igit̄ oẽ qd̄ ẽ impossibile eẽ f^m ẽ f^m.scõa aũt pars est manifesta: qꝛ suũ oppositũ includit contradictionem.

His premissis respondetur ad rationez principalem negando consequentiaz ꝛ ad probationem dico:ꝙ nõ arguitur per regulam:quia cum dicitur:tu non scis.a.esse verum:non est predicatuz ly verum:sed hoc totum sciens.a.esse veruz:ideo oportet hoc infinitari si debet argui per regulam: sic dicendo: tu non scis.a.esse verum: ꝛ tu es.igitur tu es non sciens.a.esse uerum.consequentia est optima cuius tam antecedens quam consequens conceditur in casu isto:quare ꝛ c̄.

¶ Capitulum de scire ꝛ dubitare.

Trigesimo pricipaliter ad questionem arguitur sic.ista cõsequentia est bona.A.esse verũ est tibi dubium:igitur aliquod.a.esse verum est tibi dubium:ꝛ hec eadem nõ valet :igitur questio vera:consequentia tenet:ꝛ antecedẽs ꝑbatur pro qualibet parte:ꝛ primo pro prima quia arguitur ab indefinita ad suam particularem. Jtem tu scis illa adinuicem conuerti.a. est verum :ꝛ aliquod.a.est verum.igitur si vnum istorum est tibi dubiũ: ꝛ reliquum est tibi dubiuz.sed prima adequate significat .a.esse verum.ꝛ secunda primarie ꝛ adequate aliquod.a. eẽ vez:igitur si.a.eẽ verũ ẽ tibi dubiuz:aliquod.a.esse veruz ẽ tibi dubiũ.secũda pars antecedentis probatur:ꝛ pono:ꝙ.a.sit altera istarum:deus est:ꝛ homo est asinus.sed

lateat:que illarũ sit.a.isto posito ē añs verũ:ꝛ cõsequens falsũ.igit cõsequentia.nõ valet: ꝙ añs sit verum probo sic.hec propositio est tibi dubia.a.est verum:et ipsa adeq̃ te significat.a.eē vex igr.a.eē vex est tibi dubiũ:patet ꝛsequētia ab officiãtib⁹ ad officiatum:et antecedēs est vex igitur ꝛ consequēs:ꝙ aũt consequens principale sit falsũ: probat sic.nec hoc esse verum ē tibi dubiũ:demõstrando illã deus est:qꝛ illã scis eē necessariam:nec hoc esse verum est tibi dubium:demõstrãdo illã:hõ est asinus:qꝛ illã scis eē ipossibilem:et nihil ē.a.nisi aliqd istarũ:vt suppono.igit nullũ.a.eē vex ē tibi dubiũ quod est oppositũ ꝛsequētis.

Pro solutione huius argumēti pono quattuꝛ cõclusiões. quarũ prima est ista.Tu dubitas.a.eē verum:ꝛ tamē nullum.a.dubitas eē verũ:prima pars:ꝑ quoniã ista ē tibi dubia.a.est verũ:et ipsa adequate significat.a.eē verum.igit tu dubitas.a.eē verum.secunda similiter ostēditur sic: nullũ istorũ dubitas eē verũ:demõstratis illis:deus ē:et hõ ē asinus:ꝑ oē .a.ē alterũ illorũ.igitur nullũ.a.dubitas eē verũ.ꝑ conse
Corm quētia quia ē sillogismus in secũdo prime. ¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie.Qꝛ aliquod.a.esse verũ ē tibi dubiũ.et tñ nullum.a.dubitas eē verum.Secunda pars est ostensa:ꝛ prima probatur sic.hec propositio ē tibi dubia:aliquod.a.ē verũ:ꝛ ipa adequate significat aliquod.a. eē verũ:igit aliquod.a.esse verũ ē tibi dubiũ.patet consequentia:ab officiãtibus ad officiatũ:ex quo modus ita sumitur in sensu composito a parte post:sicut apatre ante.

2ª ¶ Secunda cõclusio ē ista.A.scis esse verũ:ꝛ tamē nullũ verũ scis eē.a.probatur:ꝛ pono cum toto casu ꝙ.a.sit ista deus ē.ꝛ lateat te.isto posito:ꝑ prima pars:quoniam hoc scis esse verum:demonstrando illã.deus ē:et ipsa est.a.igitur.a.scis esse verum.secunda pars est manifesta:quoniã nec illã deus ē:nec aliquã aliã verã scis eē.a.vt suppono.
Corm ¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie.Qꝛ.a.scis eē idē sibypsi:ꝛ tamen nullũ.a.scis esse idem sibypsi.a.patet qñ illam deus est:scis esse idem sibypsi:ꝛ ipa ē.a.igitur.a.scis esse idem sibypsi.a.nõ tamen.a. scis esse idem sibypsi ex quo nullũ illorũ scis eē.a. ¶ Itē sequitur.ꝙ.a.scis eē idem alicui:ꝛ tamē nullũ.a.scis eē idē ipsi.a.nec aliqd.a.scis differre ab .a.patet.qꝛ quodlibꝫ istorũ scis eē alicui idem: et tamen nullũ illorũ scis eē.a.nec aliquod illorũ scis differre ab.a.qꝛ de quolibet istorũ tu dubitas:an illud sit.a.concedo tamē disiũctũ:Qꝛ.a.scis eē.a.vl differēs ab.a.qꝛ qd
3ª ꝛ libet illorũ scis eē.a.vel differēs ab.a. ¶ Tertia conclusio ē ista.Tu dubitas aliq̃ propõnē eē verã que ē.a.et tñ nullã propõnē que ē.a.dubitas eē verã:prima ꝑs probat. hec propō ē tibi dubia.aliqua propō ē vera que ē.a.et ipsa adequate significat aliquã propõnē eē verã que ē.a.igitur tu dubitas aliquã propositionē eē verã que ē.a. Secũda ꝑs supi⁹ patuit ex hoc ꝙ illã:deus ē: non dubitas eē verã et ipsa ē oē.a.igit nullã ꝓpositionē que ē.a. dubitas eē ve
Corm rã. ¶ Ex ista cõclusione sequit correlarie. ꝙ istã ꝓpõnē deus ē:dubitas eē verã que ē.a.et tamē illã non dubitas esse verã.Secũda ꝑs ꝑ:ꝛ prima probat:hoc dubitas eē verũ qd ē.a.et hoc ē illa ꝓpositio deus ē.igit illã propõnē de⁹ ē dubitas eē verã que ē.a.tꝫ consequetia cũ minori.qꝛ semp demonstro illã de⁹ ē.et maiorē ꝓbo:nã tu dubitas hoc eē verũ qd est.a.igitur hoc dubitas hoc eē vex qd ē.a.tꝫ cõsequentia.qꝛ nõ refert ꝓponere ꝛ postponere terminũ ōmõstratiuũ termino officiabili.ꝛ antecedēs arguit officiabiliter vt prius.vnde illa consequētia non valet.tu dubitas hoc eē verũ qd est.a. igitur tu dubitas hoc eē vex:et illud est.a.qꝛ relatiuꝫ confusum nõ bꝫ resolui qualiter ē in pro
4ª ꝛ posito rõne termini officiabilis. ¶ 4ª.ꝛ ē ista.a. scis esse vex ꝛ falsum:ꝛ tñ nullum.a.scis eē vex:nec aliqd. a.scis eē falsum.probatur.ꝛ pono ꝙ a sit binarius illarũ propõnũ deus est:ꝛ homo est asinus:quarũ nlla sit.a. ꝑ ambe simul sint.a. Isto pōito.prima pars probatur sic. Ista scis esse verum ꝛ fm demostranꝰ illas duas ꝓpositiones:ꝛ ista sunt.a. igitur.a .scis esse verũ ꝛ falsum. 2ª pars probat similiter sic:ista ñ scis ē vex nec ista scis eē falsum:ꝛ ista sunt.a.igitur nec.a.scis eē verũ:nec.a.scis eē falsum. ¶ Ex ista ꝛclone sequtur correlarie Qꝛ.a.dubitas eē vex ꝛ idē.a.dubitas eē falsum:ꝛ tñ nullũ.a.dubitas esse vex ꝛ falsũ:probat (ꝛ pono) vt ꝑus ꝙ.a.sint ille due propōes: deus est:ꝛ homo ē asinus:quas scias eē vnũ vex:ꝛ vnũ falsũ.dubites tñ an ambo simul sumpta sint vnũ verũ:aut ambo sint vnũ falsum:isto posito patet correlarium.

His positis patet responsio ad rationē principalē:ꝛcedendo ꝛñam:qꝛ hic arguit ab vno ꝛuertibili ad reliquũ:sicut.n. iste ꝛuertũtur.tu dubitas.a.esse vex:ꝛ tu dubitas aliqd.a.eē verum:ita iste ꝛuertuntur.a.esse vex ē tibi dubiũ:ꝛ aliquod.a.eē vex est tibi dubiũ:nõ qꝛ vna sit indefinita:ꝛ reliqua sit sua particularis:qꝛ nulla eax est alicuius quãtitatis:ꝑ qꝛ quelibet eax ē in sēsu ꝛpositoꝝ terminis similib⁹ vl ꝛuertibilib⁹.ꝛ ad i probationē dico:ꝙ añs ē vex:ꝛ ꝛñs similr:ꝛ vlteri⁹ ꝛcedo illã:nullũ.a.eē vex ē tibi dubiũ:sic ꝛ istã.tu dubitas nullũ .a.esse vex dubitato.n.vno ꝝdictorioꝝ ꝝ alterꝝ dubitari: nec ista sũt ꝝdictoria.aliqd.a.eē vex ē tibi dubiũ ꝛ nullũ.a. eē vex ē tibi dubiũ:nec aliq̃ negatiua ꝑ ãbe affirmatiue:ꝛ cuilibet ꝝ dari ꝝdictoriũ ꝑ negationē ꝓpositã toti. vñ sic iste ꝓpoōes sũt sil vere:aliquē hõinē currere est pole,ꝛ nllum hoiem currere ē pole:nec sunt cõtradictorie:nec aliq̃ illax ē negatiua:ita pariformiter in propositio:quare ꝛc.

¶ Capitulum de scientia propositionis.

Rigesimo pri⁹ ad q̃stionē pricipaliter arguitur sic: ista ꝛñia est bona.Tu non scis hoc istorũ esse verũ:nec scis hoc istoꝝ esse verum demõstrãdo duo cõtradictoria tibi dubia:ꝛ non sunt plura istorum:igitur tu non scis aliquod istorum esse verum:ꝛ hec eadem nõ valꝫ.igitur questio uera:tenet ꝛñia:ꝛ prima pars añtis probatur:quia si nõ valet ꝛ⁹:stet igit oppo⁷ ꝛñtis cum antecedente.vꝫ.tu scis aliquod istorum esse verum:ꝛ arguitur sic: tu scis aliquod istorum esse verum:assignetur ergo illud: ꝛ sit ista.rex sedet:ꝛ sequitur immediate ꝙ tu scis hoc istorum esse verum:demõstrando illã rex sedet:qd repugnat vni parti antecedentis:sed ꝙ illa cõsequentia non valeat probatur:antecedens est verum ꝛ consequens falsum:igitur consequentia non valet:ꝙ antecedēs sit verum patet demonstratis illis:rex sedet:ꝛ nullus rex sedet.ꝛ ꝙ consequens sit fm probo:quia suum contradictorium est verum. scilicet tu scis aliquod istorum esse verum.qd arguit sic. ista sunt contradictoria inter se contradicentia: igitur aliquod istorum est verum:ista consequentia est bona:scita ate esse bona:ꝛ antecedens est scitum ate .igitur ꝛ consequens qd erat probandum.

Pro solutione huius argumenti pono quattuꝛ cõclusiones quarum p⁹ est ista.Tu scis alterum istorum esse verum:ꝛ tamē quodlibꝫ istorum dubitas esse verum: prima pars probatur sic. ista sunt contradictoria; igitur alterum istorum est verum:ista consequentia est bona:ꝛ scita a te esse bona.ꝛ antecedens est scitum:igitur ꝛ consequens:patet consequentia cum hic non adueniat aliud impedimentum. 2ª pars similiter arguitur.alterum istorum dubitas esse verum. ꝛ non est aliquod istorum quin dubitas illud esse verum: igitur quodlibet istorum dubitas eē verũ:ꝑ consequentia ab exponentibus ad expo⁷ et antecedens est verum.

igitur et cõsequens. ¶ Ex ista cõclusiõe seqt̃ corrolarie
Cor primo. Qz ista cõsequentia non valet: tu non scis hoc isto
rum esse verum: nec scis hoc istorum esse verum: et non
sunt plura istorum, igitur tu non scis aliquod istorum esse
verum. sed bene sequitur: ꝙ nullum istorum scis esse ve
Cor rum ⁊ hoc conceditur. ¶ Scõo sequit̃. ꝙ tu scis hoc isto
rũ ee verũ vel hoc: istorũ ee verũ et tñ tu nõ scis hoc istoꝝ
ee verũ nec scis hoc istorũ ee verũ. ꝑma ps patuit: ⁊ secũ
da ꝓbat̃ vt prius sic. ista sũt cõtradictoria: igit̃ hoc istorũ
e verũ vel hoc istoꝝ e verũ. ista ꝓña e scita ate ee bona: et
2ª ꝑ° añs e scitũ a te. igit̃ ⁊ ꝓñs: ꝓña pz vt prius. ¶ Scõa cõclu
sio e ista. Tu scis. a. ee verũ: et tamẽ nullũ. a. scis ee verus
nec aliqõ verũ scis ee. a. ꝓbat̃ ⁊ pono ꝙ scias vnũ illorum
ee. a. nescias tñ qõ illoꝝ e. a. sicut tu nescis qõ illorũ e verũ
Isto posito pz ꝙ tu scis. a. ee verũ: qz tu scis vnũ istorũ ee
verũ: et tamẽ nullũ. a scis ee verũ: qz nullũ istorũ scis esse
verũ: sed oe. a. e alterũ illorũ vt suppono: igit̃ nullũ. a. scis
ee verũ. ¶ Jte nullũ verũ scis ee verũ illorũ: igit̃ nullum
verũ scis ee. a. pz consequentia ab vno ꝓuertibili ad reli
Cor quũ. ¶ Ex ista cõclusione seqt̃ corrolarie. ꝙ tu scis. a. esse
verũ: et vnũ. a. e oe. a. ⁊ tñ tu nõ scis hoc ee verũ demon
strando. a. ꝓbat̃. nã si tu scis hoc ee verũ demõstrando. a. ⁊ ñ
dmõstrat̃ nisi vnũ illoꝝ. rex sedet: nullꝰ rex sedet. igr̃ tu scis B
ee verũ demõstrãdo illã: rex sedet: vel tu scis hoc ee vex
demõstrando lilã: nullus rex sedet: quorũ qõlibet e falsũ
et confirmatur. ista cõsequẽtia nõ valet. tu scis. a. ee verũ
⁊ vnũ. a. e oe. a. igitur tu scis hoc ee verũ demõstrando. a.
stet igitur oppositũ cõsequẽtis cũ añte ⁊ habet̃ corrolariũ.
ꝙ illa cõsequẽtia nõ valet ꝓbo. et pono ꝙ tu scias ⁊ semp
scies vnũ illoꝝ ee. a. ⁊ ꝙ illa. rex sedet: hodie sit vera ⁊ cras
sua opposita erit vera. isto posito pz: ꝙ per ly hoc: demo
strat̃ illa. rex sedet. ex quo ipsa e vera. tunc arguit̃ sic. cras
añs erit verũ ⁊ cõsequens falsũ sic significãdo. igit̃ illa cõ
3ª ꝑ° sequentia nõ valet. añs aũt ex cãu e manifestũ. ¶ Tertia
cõclusio e ista. Nulla e ꝓpositio quã scis esse verã qui illã
scis: ⁊ tu scis. a. ꝓpõnẽ esse verã: et tamẽ nec. a. ꝓpõem scis
nec scis. a. ꝓpõem. prima ps e possibilis: ⁊ et stat cũ casu: et
scõa ꝓbat̃. nullũ illorũ scis demõstrãdo prioza contradi
ctoria. sed oe. a. e alterũ illlorũ. igit̃ nullũ. a. scis. ¶ Jte tu
non scis adequatum significatũ. a. nec aliquod significa
tũ scis adequate significari p. a. igit̃ tu nõ scis. a. ⁊ p ꝓñs tu
nõ scis. a. ꝓpõem: nec. a. propositionẽ scis qõ erat probãdũ
Cor ¶ Ex ista conclusione seqtur corrolarie. ꝙ tu scis aliquod
verũ ee. a. ⁊ tamẽ nullũ scitũ ate ee verũ e. a. ꝑma ps pz:
⁊ e ꝓbata: ⁊ secunda arguit̃ sic: oe a. e alterũ istorũ. rex se
det: nullꝰ rex sedet: sed nullũ illorũ est scitũ ate esse verus
4ª ꝑ° igit̃ nullũ scitum ate ee verũ e. a. ¶ Quarta cõclusio est
ista. Aliquã ꝓpõnẽ scis esse verã: ⁊ tamẽ illa nõ e scita: sed
tibi dubia. probat̃. et pono ꝙ illã propõnẽ papa dormit: sci
as ꝓuerti cũ vno p̃dictoꝝ ꝓtradictorioꝝ: isto posito: tu scis
illã ee verã: qz scis illã cõuerti cũ vero: ⁊ tamen illa e tibi
dubia: ⁊ non scita ate probatur. nam ante casũ illa erat ti
bi dubia: ⁊ iã est ipertinens: nec aliter te habes respectu
Cor eius q̃ priꝰ. igitur adhuc e tibi dubia: ⁊ nõ scita ate. ¶ Ex
ista cõclusiõe sequit̃ corrolarie. ꝙ aliqua est ꝓpositio: quã
scis esse verã: ⁊ aliqua e quã scis ee falsã: et tamẽ nulla illa
rũ itelligitur ate: probatur. et capio istas duas ꝓpõnes. a.
e. b. ⁊ b. est. c. quarũ ꝑmã pono. ꝙ scias conuerti cuz vero.
et secũdam cum falso illorũ: isto posito: pz prima pars cõ
clusionis: qz primã propositionez scis conuerti cum vero.
et secũdam scis conuerti cum falso: igit̃ primam scis esse
veram: et secundam scis esse falsam: ꝙ autem nulla illaꝝ
intelligatur ate (probo) Nullius illarum adequatũ signi
ficatũ intelligitur ate: nec aliquod significatum itelligit̃
ate adequate significari per aliquã illarum. igitur nulla
illarum intelligitur ate: patet consequentia ad descriptio
ne ad descriptum.

His premissis patet responsio ad rationez ꝓn
cipalem negando consequenti
am: et concedendo oppositum consequentis stare cuz an
tecedente illam: videlz. tu scis aliquod illorum esse verũ.
et cum dicitur signetur illud. dico ꝙ non oportet signare
illud: quia ly aliquod illorum stat confuse tñ: ratione il
lius verbi scire: sic etiam concedo: ꝙ nullum denarium
promitto: et tamen promitto denarium. et ex hoc nullus
debet assignari denarius propter confusionem habitam
a verbo promissionis. quare ⁊c.

¶ Laplm de temporalibus.

Rigesimo secundo ad questio
nem principaliter ar
guitur sic. ista consequentia est bona. Tu
scis ꝙ antechristus erit homo anteq̃z ipse
erit animal. igitur antechristus erit ho
mo antequam ipse erit animal: et hec ea
dem non valet. igitur questio vera. tenet
consequentia: et probatur prima pars antecedentis. quo
niam sequitur tu scis ꝙ antechristus erit homo ãtequaz
ipse erit animal. igitur verũ est ꝙ antechristus erit homo
antequam ipsa erit animal. patet consequentia: quia nihil
scitur nisi verum. Tũc sic. verum est ꝙ antechristus erit
homo antequam ipse erit animal. igitur antechristus erit
homo: antequam ipse erit animal. patet consequentia: qz
vniuersaliter sequitur verum est antechristum fore q̃ cur
ret. igitur antechristus erit qui curret. veruz e ꝙ antechri
stus erit rome qui disputabit. igitur antechristus qui dis
putabit erit rome. si ergo illa consequentia est bona tunc
a primo ad vltimũ sequitur: tu scis ꝙ antechristus erit ho
mo anteq̃z ipse erit animal: igitur antechristus erit homo
antequam ipse erit animal: et ꝙ ista consequentia non va
let: probatur. antecedens est verum: ⁊ consequens falsuz.
igitur consequentia non valet. Qz consequens sit falsuz e
manifestum: sed probatur antecedens sic: antequam an
techristus erit aial: tu scis ꝙ ipse erit hõ.. igit̃ tu scis ꝙ añ
xps erit hõ antequã ipse erit animal. patet consequentia
ab vno conuertibili ad reliquuz. et antecedens arguitur.
nunc tu scis ꝙ antechristus erit homo: et nunc est añquaz
ipse erit animal: igitur antequam antechristus erit aial:
tu scis ꝙ ipse erit homo: patet consequentia. qz sic probat̃
temporalis. quare ⁊c.

Iuxta materiam istius argumenti ponunt̃ quattuor
conclusiones quarum prima est ista. Aliquę p° ꝑ°
sunt temporales eiusdem denominationis omnino: qua
ruz termini conuertuntur supponentes simpliciter pro eo
dem vel pro eisdem: et tamẽ vna est vera: ⁊ reliqua falsa.
probatur: et capio illas duas temporales: non quãdo ante
christus est tu es: et quando antechristus est tu nõ es: qua
ruz prima sit. a. et secunda. b. quibus signatis pz: ꝙ. a. et. b.
sunt eiusdem denominationis omnino: et termini suppo
nunt consimiliter omnino. et. a. est verum. qz suũ cõtradi
ctorium est falsum. videlz. quando antechristus est tu es.
quia ipsa asserit antechristum esse: et. b. etiam est falsum:
quia infert antechristum esse: quia licet. b. sit propositio
negatiua ponit tamen in esse ex quo nota temporis non
negatur. ¶ Ex predicta conclusione sequitur primo. Qz Cor
quelibet temporalis est cathegorica. patet: quia aliter hec
esset affirmatiua. quando tu es antechristus nõ est: ex quo
non negatur nota temporis: quod est falsum. ¶ Secun Cor
do sequitur. Qz nlla ꝓpositio tpalis est alicuius q̃titatis:
patet de ista et qualibet sibi simili: quando homo currit
homo mouet̃. nõ enim est ĩdefiinita: ex quo non est probã
da resoluitur: nec per suum contradictoriũ. ¶ Tertio seq Cor
tur. Qz taliuz quãdo homo currit homo mouetur subyci
tur solum ly homo scõz: ⁊ ly quando homo currit. non est
ꝑs subiecti: nec pars predicati. sed pars totiꝰ ꝓpõnis: sicut

etiam albatiuus cõsequẽtialiter sũptus. ¶ Quarto segt̃ q̃ hec. tu curris qñ tu moueris: ẽ singularis. ⁊ illa. oĩs hõ currit qñ oĩs hõ mouetur. est vniuersalis: et p̃iacens ĩdefinita: quarũ nota tẽporis cũ suo residuo tenẽt se ex pte p̃dicati: nec vocãt̃ ppric tẽporales: sed de tẽporato extremo.

2ª ꝛ ¶ Secunda conclusio est ista. Aliqua est temporalis vera cuius vna pars principalis est falsa. patet de ista. dum tu es: tu non fuisti. q̃ enim secunda pars principalis sit falsa pz. ⁊ probatur temporalem eẽ veram sic arguẽdo. in hoc istãti tu es: ⁊ i B istãti tu nõ fuisti: igit̃ dũ tu es tu ñ fuisti. pz cõsequentia. qz sic probat̃ tẽporalis. et añs ẽ verũ.

Cor4 igit̃ et ꝛsequens. ¶ Ex ista cõclusione segt̃ p̃. Qz a tẽporali ad alterã eius pte nõ sp valet ꝛña. pz: qz nõ segt̃. qñ tu es tu nõ fuisti. igit̃ tu non fuisti añs. n. ẽ verũ: ⁊ ꝛñs falsũ.

Cor5 ¶ 2° seqt̃ q̃ a tẽpali ad copulatiuã ꝑ eisdẽ ptib⁹ p̃ncipalib̃ nõ valet ꝛña. qz nõ sequitur. dũ tu es adã nõ fuit. igit̃ tu es ⁊ adã nõ fuit. ¶ Notãdũ tñ q̃ lz tẽporalis alterã pte seu copulatiuã absolute nõ iferat: tñ bñ ifert quãlibet illarũ cũ determinatõe iclusa i nota tẽporali. qz bñ sequit̃ qñ tu es tu nõ fuisti. igit̃ aliquãdo tu nõ fuisti. et sequit̃. qñ tu es adã nõ fuie. igit̃ aliqñ tu es ⁊ tunc adã nõ fuit: et ita

3ª ꝛ ẽ ꝛñs verũ sicut ⁊ antecedẽs. ¶ 3ª ꝛclusio ẽ ista. Aliqua tẽporalis ẽ vera cuius vtraqz ps p̃ncipalis ẽ falsa. probatur. ista tẽporalis ẽ vera. quãdo tu nõ eris antexp̃s nõ erit. ⁊ q̃libet eius ps p̃ncipalis ẽ falsa. igit̃ ⁊c. añs probat̃ sic. tunc tu nõ eris. demõstrando primũ nõ eẽ tui: ⁊ tũc antechrist⁹ nõ erit. q̃ pz ꝛsequentia: ⁊ añs ẽ verũ. igit̃ ⁊ ꝛsequẽs. q̃ aũt quelz eis ps p̃ncipalis sit falsa manifestũ ẽ: qz hec ẽ falsa: tu nõ eris: ⁊ hec silr. antixp̃s nõ erit. igit̃ ⁊c. ¶ Ex ista ꝛclusione sequit̃ p̃mo. Qz aliqua ẽ tpalis ⁊ ẽ alicui⁹ sue ptis vel secũ cõuertibilis illatiue: pz de ista. quãdo tu non eris: añchristus nõ erit exquo ipa ẽ vera: ⁊ q̃libet sua p̃ncipalis ẽ

Cor6 falsa. ¶ 2° sequit̃ q̃ quelibet hꝰ tpalis est cuiuslibet sue partis cũ determinatiõe iclusa i nota tpali illatiua: qz bñ sequit̃: qñ tu nõ eris añxp̃s nõ erit. igitur aliquãdo tu non eris: ⁊ tũc añchristus nõ erit. ¶ Notãdũ tñ q̃ queiibet tẽporalis affirmatiua: respectu cuiuslibet sue ptis ẽ illi⁹: vel secũ ꝛuertibilis: ac copulatiue facte ex illis absolute illatiua. vñ optime segtur: qñ tu es ego sũ: igit̃ tu es et ego sum. qñ ꝛor. fuit pla. fuit: igit̃ ꝛor. fuit et pla. fuit: dũ antechrist⁹

4ª ꝛ erit. a. erit albũ. igit̃ antechristus erit. et. a. erit albũ. ¶ 4ª cõclusio ẽ ista. Aliqua tẽporalis ẽ falsa cuius quelibet ps p̃ncipalis ẽ vera: pz de qualibet illarũ. dũ ego ero añchristus erit. Añquã adã fuit tu fuisti: postquã antechrist⁹ erit tu eris. quelibz eni istarũ ẽ falsa vt pz. et tñ cuiuslibet illa-

Cor7 rũ ps principalis ẽ vera. ¶ Ex ista cõclusione segtur p̃mo. Qz aliqua ẽ copulatiua que nõ ẽ alicui⁹ tpalis formalr illatiua: pz de ista tu fuisti: ⁊ adã fuit: ex qua nõ sequit̃: aliq̃ istarũ. qñ tu fuisti adã fuit. añq̃z tu fuisti adã fuit: postq̃z tu fuisti: adã fuit: et licet alicuius istarũ cõsequẽs eẽt verus.

Cor8 cõsequẽtia nõ valet ad huc. ¶ 2° sequit̃. Qz ex oĩ copulatiua affirmatiua cuius vna ps ẽ negatiua vel ambe segt̃ vna tẽporalis de cõsimilib⁹ ptib⁹ absolute sũptis (pz) qñ sequit̃ tu fuisti: et antexp̃s nõ fuit. igit̃ qñ tu fuisti añxp̃s nõ fuit. et sequit̃ hoc istãs non erit et adã nõ erit igit̃ qñ B instãs non erit: adam non erit. quare ⁊c.

His sumptis respõdet̃ ad argumẽtũ p̃ncipale cõcedẽdo cõsequentiã ⁊ negãdo añs. et ad pbationẽ añq̃z añxp̃s erit alal: tu scis q̃ ipse erit hõ. igitur tu scis q̃ antexp̃s erit hõ antequã ipse erit alal. nego cõsequẽtiã. añs. n. ẽ tpalis tpaliter pbabilis ⁊ nullius quãtitatis. cõsequẽs vero ẽ propositio de tpato extremo alicuius q̃titatis. sed tñ officiabilr pbabilis rõne termini modalis: isto modo. hec propositio ẽ scita a te. añchristus erit homo anteq̃z ipse erit alal et ipsa sic adequate significat: igitur tu scis q̃ añxp̃s erit homo ⁊c. ꝛña ẽ bona: sz negat̃ añs pro prima pte: quare ⁊c.

¶ Capm de iceptiõe veritatis ⁊ falsitatis.

Trigesimo tertio principaliter ad questionem arguitur sic. Ista cõsequẽtia est bona. A. ppositio est falsa. ⁊ põt eẽ vera. igit̃ põt icipere eẽ vera. ⁊ hec eadẽ non valet. igitur questio vera. tenet consequẽtia ⁊ pbatur prima pars añcedentis sic. sequitur enim. a. propositio est falsa et erit vera. igitur. a. propositio incipit vel incipiet esse vera. ista consequentia est bona. igitur si potest sic esse sicut significat̃ per añs: põt ita eẽ sicut significatur p̃ consequens: ⁊ iõ illa ꝛña ẽ bona. a. propositio ẽ falsa ⁊. a. propositio potest esse vera. igitur potest incipere esse vera. sz q̃ illa consequẽtia non valet probo. ⁊ pono: q̃ antexp̃s non erit: sed q̃ ipse poterit eẽ: ⁊ q̃. a. sit illa ppositio añxp̃s erit. isto posito añs ẽ verũ ⁊ ꝛñs falsũ: igit̃ ꝛña non valet: q̃ añs sit verũ manifestũ ẽ: qz añxp̃m fore ẽ falsũ et añxp̃z fore põt eẽ verũ. sed. a. adequate significabat añxp̃m fore. igit̃. a. ẽ falsũ: et põt eẽ verũ. Jã probo q̃ ꝛñs sit falsũ: si. n. a. ppositio põt icipe eẽ vera: ponatur. n. q̃ ipa icipiat esse vera ⁊ quero vtrũ p̃ positionẽ de presenti: vel p̃ remotionẽ eiusdẽ: ñ p̃mo⁹ qõ pbo sic qz si. a. ẽ verũ: ⁊. a. adequate significat añxp̃m fore. igitur verũ ẽ añchristũ fore. igitur i mediate ante istãs presens verũ fuit ãtechristũ fore: ⁊. a. tũc adeq̃te significabat: sic igitur imediate ãte istãs presens. a. fuit verũ. arguo igitur sic. a. nũc ẽ verũ ⁊ imediate añ istãs pñs. a. fuit verũ: igitur. a. ñ icipit eẽ verũ. Si vero dicitur scõm mẽbrũ. q̃. a. icipit eẽ verũ p̃ remotionem de presenti. Contra. a. imediate post istãs p̃sens erit verũ ⁊ tũc significabit añxp̃z fore. igit̃ imediate post instãs pñs erit verum añxp̃m fore. igit̃ ⁊ nũc verũ ẽ añxp̃m fore: sed. a. p̃marie ⁊ adequate sic significabit: igit̃. a. ẽ verũ: ⁊ p̃ ꝛsequẽs non icipit eẽ verum p̃ remotiõem de pñti.

Pro solutione hui⁹ argumẽti pono quatuor cõclusiones quarũ p̃⁰ ẽ ista. Quelz ppositio vera vocalis: vel scripta põt icipere eẽ falsa: ⁊ q̃lz vocalis vel scripta falsa põt icipe eẽ vera. pbat̃. nã ista. deus ẽ põt icipe eẽ falsa. hec ppõ. hõ ẽ asinus põt icipe eẽ va. igit̃ cõclusio vera. pz ꝛña: qz si conclusio nõ posset verificari dicte ppõnes maxie obuiarẽt. ⁊ pbat̃ añs. nã illa de⁹ ẽ põt icipere cõuerti cũ falsa. igitur põt icipere eẽ falsa: ⁊ illa hõ ẽ asinus põt icipe ꝛuerti cũ vera. igitur põt icipe esse vera. pz cõsequẽtia: ⁊ añs silr ex quo sũt ppositiões ad placitũ significatiue. ¶ Ex ista ꝛclusione segt̃ p̃. Qz illa ꝛña ẽ bona. a. ppõ ẽ falsa ⁊ põt eẽ vera. igitur põt icipe eẽ vera dato q̃. a. ppositio sit ad placitũ significatiua. a. n. potest icipe ꝛuerti cũ vero. igit̃. a. põt icipe eẽ verũ. ¶ Scõo segtur. Qz añxp̃s ñ erit mutari a falsitate i vitatẽ: ⁊ sua opposita a vitate i falsitatẽ: pz. qz illa ẽ falsa ⁊ p̃t eẽ va: et sua opposita ẽ vera ⁊ p̃t eẽ falsa. igit̃ ⁊c. ¶ Scõa cõclusio ẽ ista Dis ppõ mẽtalis nãlr significẽs q̃ ñ fuit põt icipe eẽ vera vel falsa: pz. qz sicut illa põt icipe eẽ: ita põt icipe eẽ va vel falsa. ¶ Ex ista cõclusiõe sequit̃ correlarie. p̃ Qz. a. ppositio nãliter mẽtalr significãs p̃t icipe esse vera. pz: qz p̃t icipere eẽ. igit̃ p̃t icipe eẽ vera sic arguẽdo. a. ppositio nũc ẽ vera ⁊ ñ imediate ante instãs p̃sens. a. ppositio fuit vera: igit̃. a. propositio icipit eẽ vera. ista ꝛña ẽ bona: ⁊ añs ẽ possibile dato q̃. a. propositio mentalis nunc sit p̃. igit̃ ⁊ ꝛñs. ¶ Secundo, sequit̃ q̃ illa propositio mentalis antechrist⁹ non erit potest incipere esse falsa. patet ex quo ipsa potest incipe eẽ: ⁊ i eodẽ instãti i quo ipsa incipet eẽ: ipa icipet eẽ falsa dato q̃ tunc verum foret antechristum fore. ¶ 3ª ꝛ est ista. A. propositio mentalis. non potest incipere esse vera postq̃z fuit falsa: probatur. a. propositio non põt esse vera postq̃z fuit falsa. igitur nec potest incipere esse vera

postq̃ fuit falsa.patet ꝛ̃ñia.ꝛ añs arguitur: si eniz.a.posset eē verū postq̃ fuit falsū: ponat̃ ergo ꝙ sit vex:postq̃ fuit falsū et sequtur cōtradictio:nā sequtur.a.ē verū:igit̃ antechristus erit.pz ꝛ̃sequētia.qꝛ nō pōt mutari a sua significa
Lor^m tione cum naturaliter significet antexp̄m fore. ¶ Ex ista cōclusione sequitur primo.Qꝛ.a. non potest mutari afalsitate in veritate.quia non potest esse verum postquam
Lor^m fuit falsuz. ¶ Scdo sequtur:ꝙ sua opposita mētalis illa.ſ. añxp̄s nō erit:nō pōt mutari a veritate ī falsitatē: qꝛ si sic: ponat̃ ergo ꝙ mutet̃:a veritate in falsitatē:ꝛ sit.b.illa propositio:ꝛ arguit̃ sic.b.est falsuz:igit̃ añxp̄s erit:ꝛ sequtur.b. fuit vex:igit̃ antexp̄s nō erit. pz ꝛ̃ñia.si semel fuit verum ꝙ añxp̄s nō erit:ꝛ tñ nūc ꝛ semp erit vex ꝙ Antexp̄s nō
4^a ꝛ̃ erit.igit̃ ꝛc. ¶ Quarta ꝛ̃ est ista. Nec ppō mētalis nāliter significās:antexp̄s erit:pōt mutari a veritate in falsitatez probat̃:nā sine aliquo casu ipa est va:ꝛ aliqñ erit falsa.ſ. post corruptionē antexp̄i: igit̃ mutabit̃ a veritate in falsitatem. ¶ Ex ista ꝛclusione sequtur correlarie.Qꝛ hec nāl'r
Lor^m significans:antexp̄s nō erit:pōt mutari afalsitate in veritatem:pbat̃:nam ipsa est falsa:ꝛ aliqñ erit va: igitur mutabitur afalsitate in veritatē. Pro toto igit̃ dico:ꝙ nulla talis autexp̄s erit:sic significādo adequate:nō pōt mutari afalsitate in veritatē:sz bñ econuerso.a veritate in falsitate:ēt nulla talis:antexp̄s non erit:sic significādo pōt mutari a veritate in falsitatez:sed bñ econuerso afalsitate in veritatem:quare ꝛc.

His visis faciliter rñdetur ad rationē:ꝛcedendo cō sequētiam:ꝛ ꝛ̃sequens.Et admitto ꝙ.a.incipiat esse vex:p positionē de p̄senti.ꝛ nego ꝛ̃sequēter ꝙ .a.imediate añ istās pñs significabat adeq̃te antexp̄z fore:tanq̃ repugnantē:si tñ argueret̃ sic.A. ppō ē falsa:ꝛ p̄t esse vera:sic significādo p̄cise.igit̃ pōt incipe eē vera post q̃ fuit falsa:sic significādo p̄cise:nego ꝛ̃ñtiaz:ꝛ ad pbationē bñ seqūt.a.ē falsū:ꝛ erit vex:sic significādo p̄cise:igit̃.a. icipit vl' icipiet eē vex postq̃ fuit falsū:sic significādo p̄cise. Ista ꝛ̃ñia est bōa:ꝛ pōt ita esse sicu tsignificat̃ per añs. igit̃ pōt ita esse sicut significat̃ p ꝛ̃ñs.nego ꝙ possit eē ita sicut significat̃ per añs:ex quo.n.a.sic significādo precise: nō pōt mutari afalsitate in veritatē:non pōt ita eē sicut significatur p añs. Et si arguit̃ sic.a. ppositio est falsa:ꝛ pōt esse vera:sic significādo p̄cise.igit̃ potest eē:ꝙ.a. sit falsuz ꝛ erit verū:sic significando p̄cise:nego ꝛ̃ñam:qꝛ arguitur a sensu diniso vero:ad sensum cōpositū falsuz:q̃re ꝛc.

¶ Capitulum de veritatibus eternis.

Rigesimo quarto ad qōnem p̄ncipaliter arguit̃ sic.ista ꝛ̃ñtia ē bona.A.est verū ꝛ potest non esse vex.igit̃ potest desinere eē vex: ꝛ hec ea dē non valz.igit̃ q̃stio va:tz ꝛ̃ñtia:ꝛ pbat̃ p̄ma ps añtis sic.A.ē vex:ꝛ p̄t nō eē vex. igit̃ aliqd̄ pōt esse p̄mū istans in quo.a.nō erit verū:vel vltimū in q̃.a.erit verus:pz ꝛ̃ñtia asimili.tu curris:ꝛ potes nō currere:igit̃ aliqd̄ pōt esse p̄mū instans in quo tu non curres:vel vltimū in quo tu curres:tūc arguitur sic:aliqd̄ potest eē p̄mū instās in quo.a.non erit verū:vel vltimū in quo.a.erit vex.igit̃.a.p̄t desinere eē verū:pz ꝛ̃sequētia:qꝛ ꝛ̃ñs sequtur ex q̃libet pte añtis igit̃ a p̄ ad vltimū.a.ē verū ꝛ p̄t non eē vex.igit̃.a.p̄t desinere eē vex.Sed iam pbo ꝙ illa ꝛ̃ñtia non valet:ꝛ pono:ꝙ.a.sit adequatū significatū istius ppositionis.ita erit ꝙ añxp̄s fuit.isto posito añs est vex. ꝛ ꝛ̃ñs falsū.igit̃ ꝛ̃ñia nō valet. ꝙ añs fit vex pz.qꝛ ita erit.ꝙ añxp̄s fuit.ꝛ potest eē ꝙ nō erit ita:ꝙ antexp̄s fuit:qꝛ pōt esse ꝙ añxp̄s nō sit:nō fuit: nec erit:sz ꝙ ꝛ̃ñs sit falsuz pbat̃.nā si.a.p̄t desinere eē verū ponat̃ ꝙ desinat esse verū.ꝛ quero si.a.ē vex:vel imediate ante istans pñs fuit vex:si iam est verū, igit̃ veruz ē ꝙ ita erit:ꝙ añxp̄s fuit.igit̃ eternaliter verū erit: ꝙ erit ita ꝙ antexp̄s fuit:ꝛ p ꝛ̃ñs imediate post istās pñs.a. erit vex.igit̃ nō desinit esse veruz. Si dr̄ ꝙ imediate añ istās p̄sens.a.fuit verum.igit̃ imediate ante instans pñs verū fuit ꝙ ita erit:ꝙ antexp̄s fuit. igitur iam est verum. ꝛ immediate post instans p̄sens erit vex:ꝙ ita erit ꝙ antexp̄s fuit:ꝛ p ꝛ̃sequens.a.nō desinit eē vex .ꝛ fundat̃ argumētum in hoc.qm̄ si.a.est vex semp fuit vex:ꝛ semp erit verū:ꝛ eꝛ̃ vt pz subtiliter itue nti.

Juxta materiam isti argumēti pono q̃ttuor nes quax p̄ma ē ista. Aliq̃l'r eē ē vex:qual'r esse semp fuit verū:ꝛ taliter eē nō semper erit vex. pbat̃:naz antexp̄z fore est vex:ꝛ semp fuit vex ꝛ aliqñ nō erit vex.ſ.post corruptionē antexp̄i. ¶ Ex ista Lor^m
sequtur correlarie.Qꝛ aliqual'r esse est:ꝛ semp fuit falsum: ꝛ tñ taliter esse aliqñ non erit falsuz:pz de hoc cōplexe significabili:antexp̄s nō erit. ¶ Scdo sequtur. Qꝛ aliq̃l'r eē Lor^m
est eternū a pte añ:qualiter esse non est eternū a pte post pz de hoc ꝛ̃plexe significabili antexp̄m fore. ¶ Scda. ꝛ̃ 2^a ꝛ̃
ē ista.Aliq̃l'r esse ē vex:ꝛ sp erit vex ꝛ tñ tal'r eē aliqñ fuit falsuz (pbatur) nā adam fuisse ē veruz:ꝛ semp erit verū ꝛ aliqñ fuit falsum.ſ.ante p̄mū esse ade. ¶ Ex ista conclu Lor^m
sione sequtur p̄mo.Qꝛ aliqualiter esse ē falsuz: ꝛ semp erit falsum:ꝛ tñ taliter eē aliqñ fuit vex:pz de hoc complexe significabili:adā non fuisse. ¶ Scdo sequtur. Qꝛ aliq̃liter Lor^m
eē ē etrnum aparte post ꝙ non est eternum aparte ante: patet de hoc complexe significabili adam fuisse.Et si contra istud correlarium vel secundum prime conclusionis adduceretur phylosophus ponens ꝙ omne eternum a pte ante: est eternum a parte post et econuerso:dicitur ꝙ non loquitur de complexe significabili:sed de ī cōplexe significabili:dicit enim ꝙ omne eternum a parte ante: est eternum a parte post: ꝛ econuerso:ꝛ non dicit ꝙ omne aliqualiter esse qualiter esse est eternuz a parte ante: sit eternum a parte post.ꝛ econuerso. ¶ Tertia conclusio ē ista. 3^a ꝛ̃
Aliqualiter esse cōtingens si ē verū sp fuit veruz ꝛ sp erit verū:pz de hoc ꝛ̃plexe significabili .ita fuit ꝙ Adā erit.si .n.verū ē ꝙ ita fuit ꝙ Adā erit:sp fuit verū:ꝛ semp erit verū ꝙ ita fuit ꝙ Adā erit:ꝛ ita dicit de hoc ꝛ̃plexe significabili.ita erit ꝙ antexp̄s fuit:si.n.verū ē ꝙ ita erit ꝙ añxp̄s fuit:sp fuit verū:ꝛ sp erit verū: ꝙ ita fuit:ꝙ antexp̄s erit. ¶ Ex ista cōclusione sequtur correlarie p̄mo:Qꝛ aliqualiter
eē ē ꝛ̃tīgēs:ꝛ ē eternū tā a pte añ:q̃ a pte post:pz de.a.ꝙ Lor^m
.n.sit eternū tā a pte añ q̃ a pte post patet.Et ꝙ sit ꝛ̃tīgēs pbat̃ qꝛ.a.ē verū:ꝛ pōt ñ eē verū:qꝛ pōt ita eē ꝙ ñ ita erit ꝙ antexp̄s fuit. Idē dr̄ d̄.b.dato ꝙ sit significatū adeq̃tū
bui?:ita fuit ꝙ adā erit. ¶ Scdo sequtur ꝙ nec.a.nec.b. Lor^m
pōt:potuit:vel poterit īcipe: vel desinere eē verū:qꝛ si.a. vel.b.ē:fuit:vel erit verū.a.vel.b. eternaliter fuit verū:ꝛ
eternal'r erit verū. ¶ Quarta ꝛclusio est ista.Aliqualiter 4^a ꝛ̃
eē ē verū:non q̃liter eē fuit verū:nec taliter eē erit verū: pbat̃.hoc eē ē verū demonstrādo istās p̄sens:ꝛ hoc eē nō fuit verū:nec erit verū:qꝛ nūq̃ fuit ita:nec nūq̃ erit ita ꝙ
hoc ē.igitur ꝛc. ¶ Ex ista ꝛclusione seq̃t correlarie p̄. Qꝛ Lor^m
aliqualiter eē ē falsū:q̃liter eē sp fuit verū: pz.qꝛ hoc fore demonstrādo istans pñs ē falsū.qꝛ hoc istans non erit ꝛ ꝗ
fore sp fuit verū.qꝛ sp fuit ita ꝙ hoc erit. ¶ Scdo sequit Lor^m
Qꝛ aliqualiter esse est falsum:qualiter esse semper erit verum:patet quia hoc fuisse demonstrando instans presens est falsum:ꝛ semper erit verum ꝛ necessarium quia semp erit ita ꝙ hoc fuit. ¶ Tertio sequitur.Qꝛ aliqualiter esse Lor^m
est falsum: qualiter esse semper fuit verum: ꝛ semper erit verum:patet de hoc complexe significabili:hoc non esse demonstrando instans presens.

His visis rñdetur ad rōnē p̄nciplē negando ꝛ̃ñtiā. ꝛ ad pbationē nego ꝛ̃am p̄mā. ꝛ ad simili

tudinem dico: q̃ nõ ē similitudo: qr te currere põt mutari a veritate in falsitatem: ⁊ eo⁹. ⁊ nõ si te currere est verum: et eternaliter fuit verũ. aut eternaliter erit verũ te currere re: sed. a. nõ põt mutari a veritate in falsitatē: nec eo⁹ propter iplicationē cõtradictionis: ⁊ eo ipso q̃. a. est vex̃ eternaliter fuit vex̃: ⁊ eternaliter erit verũ. quare ⁊c.

¶ Capitulum de incipit ⁊ desinit.

Trigesimo quinto principaliter ad questionē arguitur sic. Dec ꝯnia est bona. A. ꝓpositio icipit esse. igit̃ ꝓpositio. a. icipit icipe eē. Et hec eadē non valet. igit̃ q̃stio ṽa. tz ꝯnitia. ⁊ ꝓbatur ꝑma ps ancedentis sic. a. ꝓpositio incipit esse. igit̃. a. propositio nũc ꝑmo est. vl'. a. propositio nũc vltio nõ est: pz ꝯnia a propõe hũte plures cãs veritatis ad disiunctiuã factã ex illis: tũc sit. a. nũc primo est: vel nũc vltimo nõ est: igit̃. a. incipit esse: ⁊ nõ imediate ante istans pñs icepit esse: pz ꝯnia. qr ꝯsequens est vna copulatiua cui⁹ q̃libet ps seqt̃ ex q̃libet pte ancedētis q̃. n. ꝑma seq̃tur manifestũ est: sed ꝓbo scd̃az seq: seqtur. n. a. propositio nũc ꝑmo est. igit̃ nõ imediate ante istans pñs fuit. igitur nõ imediate ante istans pñs. a. incepit esse: pz ꝑma ꝯnitia ab exposita ad vnã sua exponētiũ. 2ª ṽo seqt̃: qr ex opposito seqt̃ oppositũ. Eodē mõ arguit̃ ex alia pte. a. nũc vltio nõ est. igit̃. a. nõ imediate ante istans pñs fuit. ⁊ per cõsequēs nõ imediate ante istans. a. icepit esse. ꝑma ꝯnia pz: qr nõ idē instans est vltimũ nõ eē: ⁊ primũ nõ esse. a. propositionis. 2ª pz vt prius: qr ex opposito seqtur oppositum: igit̃ a ꝑmo ad vltimũ. a. icipit esse. igit̃. a. incipit incipere esse: sed q̃ ista ꝯsequētia nõ valet ꝓbo (⁊ pono) q̃ ī q̃libet pte ꝓportionali pari hore ꝓterite. a. fuit: in q̃libet vero īpari. a. non fuit: ⁊ hoc est possibile. qr possibile est: q̃ tres termini multotiens fuerit vna ꝓpõ: ⁊ multotiens nõ ꝓm ꝓpinqtatez: vel distãtiã eorũdē. Cõsimiliter pono de hora futura respectu. a. terminãdo ptes ꝓportiõales minores versus hoc istans. isto posito añs est vex̃: ⁊ ꝯseq̃ns falsum. igit̃ ꝯnitia nõ valet: q̃ añs sit verus ꝓbo. A. nõ est vt suppono. ⁊ imediate post istãs pñs erit. igit̃. a. icipit eē. añs est verũ. igit̃ ⁊ cõsequens: q̃ aũt ꝑncipale ꝯnis sit falsus ꝓbat̃. a. icipit eē: ⁊ imediate añ istãs pñs icepit eē: ⁊ imediate post istãs pñs icipiet eē: igit̃. a. nõ icipit icipe eē: pz ꝯnia ⁊ ancedens: qr in q̃libet pte pari. a. incepit: vel incipiet eē vt pz intuenti.

Circa materiam huius argumēti pono quattuor ꝯclusiones quarũ ꝑma

p⁸ ꝯ⁰ est. Aliq termini fuerũt p totã horã istã ⁊ erũt per totam istã horã: ⁊ illi termini sunt. a. ꝓpositio: ⁊ tñ. a. propositio nõ fuit p totã horã istã: nec erit per totã horã istã: demonstrando horã ꝓteritã ⁊ futurã: pz in casu argumēti: sumendo illos terminos duos: ly hõ: ⁊ ly est: ponēdo q̃ in q̃libet pte pari vniebant̃ ⁊ vnient̃: in q̃libet aũt īpari non: sic q̃ ex eis nõ poterit fieri: nec potuit fieri in tali pte. a. ꝓpositio. isto posito pz: q̃ illi termini fuerunt p totã istã horaz: nõ tñ. a. ꝓpõ. qr nõ fuit in q̃libet pte īpari: ⁊ ita de hora futura dicat̃. nec posset dici: q̃ ista ꝓpositio fuit p totã horã istã: qr illi termini fuerũt p totã illã horã: qr per idē sequitur: q̃ tu nunq̃ desines eē: qr aliq̃ que sũt tu. vz. ptes cẽntiales tui nunq̃ desinēt esse. ¶ Ex ista cõclusione seqtur

Cor^m cozzelarie. Qr. a. ꝓpositio ifinicies icepit: vel desinit eē. Et eadē ꝓpõ infinities icipiet: ⁊ desinet eē: pz. qr infinities ꝗ fuit vera: hoc est demõstrando. a. ⁊ ifinicies fuit eadē falsa. sil'r infinities erit hec ṽa: hoc est demõstrãdo. a. ⁊ ifinities erit illa falsa. ¶ z⁴ ꝯ⁰ est ista. a. ⁊. b. erũt ꝓpetua: ⁊. a.

z⁴ ꝯ⁰ ⁊. b. sunt duo hoies: ⁊ tñ nullus illoꝝ erit ꝓpetuus: ꝓbat̃: (⁊ pono) q̃. a. sit materia: ⁊ forma fortis. b. ṽo mã ⁊ forma pla. isto posito pz q̃. a. ⁊. b. erũt ꝓpetua: qr. a. erit perpetua. ⁊. b. erit ꝓpetua: cũ quodlibet istoꝝ erũt duo ꝓpetua: vz. mã: ⁊ forma: ⁊. a. ⁊. b. sunt duo homines: qr. a. ē for. ⁊. b. est pla. tñ nullus illoꝝ est ꝓpetu⁹: qr q̃libet illoꝝ morietur. ¶ Ex ista ꝯclusione seqtur corzelarie. Qd̃ ista ꝯnitia nõ Cor^m valet. Iste numerus est ꝓpetuus: iste numer⁹ est for. igit̃ for. est ꝓpetus: qr ly ꝓpetuus in ancedēte: est adiectiuum istius termini numerus: ⁊ in ꝯnite istius termini for. Ideo dz ꝯcludi. igit̃ for. est nũer⁹ ꝓpetu⁹: ⁊ ꝗ ꝯcedit̃. sil'r nõ seqt̃ iste numerus est perpetuus: ⁊ iste numerus est. a. igit̃. a. ē ꝓpetuũ: sed ꝗ seqtur. igit̃. a. est numerus perpetuus. a. n. non est ens ꝓpetuũ: lz sit numerus ꝓpetuus. ¶ Tertia cõ 3ª ꝯ⁰
clusio est ista. A. nunq̃ desinit esse: ⁊ oē. a. ē fortes: ⁊ tñ for. desinit esse. ꝓbat̃ (⁊ pono) q̃ oē. a. sit numerus binarius mãe: ⁊ forme for. isto posito pz q̃. a. nunq̃ desinit esse: qa iste binarius nunq̃ desinit eē. ⁊ tñ for. desinit esse. qr morietur. ¶ Ex ista cõclusiõe seqtur q̃ ista ꝯsequētia nõ valz Cor^m
Ista nũq̃ desinent eē: ⁊ ista sunt iste hõ. igitur iste homo nunq̃ desinit esse: ancedens eni est verũ: ⁊ ꝯnis falsuz: tñ bene seqtur ex illis ꝑmissis. igit̃ aliq̃ que sunt iste hõ. nunq̃ desinent esse: ⁊ hoc ꝯcedit̃. ¶ Quarta cõclusio est ista. 4ª ꝯ⁰
Possibilē est q̃ for. infinities iceperit esse: ⁊ desiuerit esse probat̃ (⁊ pono) q̃ in q̃libet pte ꝓportionali pari hore ꝓterite ds vniuerit eandē aiam mãe for. ⁊ in q̃libet īpari: separauerit. isto posito arguit̃ sic. for. dr̃ esse ex vnione isti⁹ forme ad corpus: ⁊ dr̃ nõ eē ex separatione eiusdē ab illo: ꝫ in hora ꝓterita ifinities vniebat̃ aia corpori: ⁊ ifinities separabat̃ illa ab codē: igit̃ infinities for. icipit eē ⁊ desinit esse: nec fuit alius for. ⁊ alius icipiens eē: sicut nec diuerse partes essentiales eiusdē. Item dr̃ de futuro q̃ possibile est q̃ for. infinities icipiet esse: ⁊ desinit esse. ¶ Ex ista cõ Cor^m
clusione seqtur corzelarie. Qr eiusdē hois est dare ꝑmum nõ esse: ⁊ vltimũ nõ esse. pz supposito cũ casu ꝑori: q̃ nunc sit separata aia for. a corpore: ⁊ pz q̃ in q̃libet pte īpari hore preterite sic fuerũt separata: ⁊ in q̃libet pari fuerunt vnita: ⁊ ita in q̃libet ꝓportionali pte īpari hore future erit illa aia separata: ⁊ in q̃libet pte pari ꝯiuncta corpori: isto posito pz cor^m. ex quo hoc nõ est demonstrãdo for. ⁊ imediate añ ꝗ istãs pñs fuit: ⁊ imediate post istans pñs hoc erit demõstrando eundē. Et si dicit̃: q̃ hec sunt ꝗ aristotilē in libro de ge. ponentē q̃ idē numero nõ põt regenerari: dr̃ (concedendo) qr nihil põt bis generari: vel corzũpi: tñ multa pñt bis icipe: vl' desinere esse: nõ qdē per generationē: vl' corzuptionē: sed p solã ptiũ essentialiũ vnionē: vel separationē. ad hoc. n. q̃ aliqd generet̃: oz q̃ illud nõ fuerit. si ē forma: ⁊ si est ꝯpo^m. q̃ sua forma nõ fuerit: ⁊ si aliqd corzũpit̃. q̃ illud nõ erit. Si ē forma: ⁊ si est cõpostũ q̃ sua forma nõ erit: q̃liter nõ occurrit in casu ꝯclusionis: cõcedo ergo: q̃ fortes nõ põt bis generari: ⁊ bis corzũpi. tñ põt infinities incipere esse. vel desinere esse. q̃re ⁊c.

His visis pz rñsio ad ꝑncipale argumentum negãdo ꝯnitiam: ⁊ ad ꝓbationē cõcedo illam ꝯsequētiam: A. ꝑmo est. igit̃. a. incipit esse: ⁊ idē. a. icipit incipere: esse: sed nego illam. a. vltimo non est. igitur. a. incipit incipere esse. ⁊ ad probationem. a. vltimo non est. igit̃ a. nõ imediate ante instans ꝓsens fuit: negat̃ ꝯsequentia. ⁊ cũ dicit̃: q̃ idē istans nõ ē primũ nõ esse: ⁊ vltimũ nõ eē. a. propõnis: dico q̃ vex̃ est si. a. propositio nõ fuisset: ⁊ nõ esset. nec foret: aut si non fuisset: ꝫ esset vel foret: vbi aũt. a. sit: ⁊ imediate ante hoc fuit: ⁊ imediate p⁹ hoc erit: qd̃ est possibile vt ostensuz est: sequitur q̃ idē est primuz nõ esse: ⁊ vltimũ non esse eiusdem. a. propõis. eodē modo dicitur de forte q̃ non potest habere ꝑmũ nõ esse: ⁊ vltimũ non esse in generatõe: vel corzuptione: sed bene in iceptione vel desitione: vt dictum est: quare ⁊c.

¶ Capitulum de alietate ⁊ infinitatione.

Rigesimo sexto ad qōnē ꝑncipaliꝫ arguit. ista ꝛnia ē bona Aliud a vero erit verū: ⁊ hoc erit verū: igit aliud ab hoc erit verū: ⁊ hec eade nō valet: igit qō va. tz ꝛnia cū maiori. qz arguit a supiori distributo ad suū iferius: cū debito medio. Et miorē ꝓbo casu possibili posito: aīs ē verū: ⁊ ꝛnis falsuz. igit ꝛnia nō valet. aīs ꝓbat (⁊ pono) q̄ .a. sit vna ꝓpō falsa q̄ erit vera: ⁊ nulla ꝑter eā erit vera. Isto posito aīs ē verū. ꝓbatur: nā hec ē va. hoc erit verū: demōstrato .a. ꝑ casuz: sz ꝓbo: q̄ aliud a vero erit verū: ga hoc erit verū demōstrato .a. ⁊ hoc est: vel erit aliud a vero: qz nūc ē falsū: igit aliō a vo erit vez. tz ꝛnia a resoluēdo ad resolutā: ⁊ aīs ē verū ꝑ casuz: igit ⁊ ꝛnis. q̄ aūt ꝛnis ꝑncipale sit falsuz pz ꝑ casum: qm̄ sequit nihil ꝑter hoc erit verū: igit nō aliud ab hoc erit verū: ⁊ aīs ē cōcedēdū: qz ponit ī casu: igit ⁊ cōsequēs ē cōncedendū: qō est oppositū ꝗdictorium ꝛntis ꝑncipaliter improbandi.

Pro solutione huius argumēti pono q̄tuor ꝗnes. quarū ꝑma est ista. Aīal erit aliud ab aīali: ⁊ tm̄ aliō ab aīali erit aīal: ꝓbat (⁊ pono) q̄ .a. ꝑ totā istā diē erit aīal: ⁊ ꝑ totā crastinā diē erit pars aīalis. Isto posito: patz ꝑma pars sic. hoc erit aliud ab aīali: ⁊ hoc ē: vel erit aīal: igit aīal erit aliud ab aīali: patet ꝛnia: qz ē syllogism⁹ expositorius cū miori: ⁊ maiorē ꝓbo sic: hoc in .b. instāti erit aliud ab aīali. igit hoc erit aliud ab aīali: pz ꝛnia: qz verba ꝑteriti vel futuri tpis nō aliūde determinate ꝓbant nisi ꝑ demostratia istātis vl tpis: ⁊ aīs ꝓbo B ī B instāti. b. erit aliquid: ⁊ aīal in hoc instāti erit aliquid: ⁊ B in .b. instāti nō erit ens aīal: igitur hoc in .b. instāti erit aliud ab aīali. pz ꝛnia ab exponētib⁹ ad expo⁹. Scōa pars cōclusionis pz etiā: qz suū ꝗdictoriū est falsuz. s. aliud ab aīali erit aīal (ꝓbat) nā sequit aliud ab aīali erit aīal: igit aliō ab illo qō ē: vel qō erit animal erit animal: pz cōsequētia. quia ly animal supponit distributiue ꝑ omni animali: qō ē vel qō erit: ⁊ ꝛnis falsuz: quia nulluz aīal est aliud ab illo qō ē vel qō erit animal: nec vnq̄z erit aliud ab illo qō ē: vel qō erit aīal. ⁊ ideo .a. in .b. instāti ē istud qō ē vel quod erit aīal: qz .a. in .b. instanti erit illud quod ē vel quod erit aīal. ¶ Ex ista ꝗne sequit correlarie. Qz verū erit aliud a vo: ⁊ tm̄ nō aliud a vo erit verū: pz. qz. a. erit aliud a vo ⁊ erit veruz: igit verū erit aliud a vo: nō tm̄ aliud a vo erit verū: qz nō aliud ab isto quod est: vel qō erit verū: erit verum: ⁊ ita cōcedit q̄ nō aliud a vero erit. a. lz. a. erit aliud a vo. ¶ Zª ꝛclo est ista. Aliud ab isto vero erit verū: ⁊ sic de singulis: ⁊ tm̄ nō aliud a vo erit verū. scōa pars est ꝓbata: ⁊ ꝑma pz in casu. nā quocūq̄z vero demostrato: verū est q̄ aliō ab isto qō est. vel qō erit verū: erit verū. ¶ Ex ista ꝛclone sequit. Qz nulla istarū ꝛnarū valet. aliud ab isto vero ē verum: ⁊ aliud ab isto vero ē verū: ⁊ hec sunt oia vera. igitur aliud a vo ē verū: differēs ab isto aīali ē aīal: differēs ab isto aīali ē animal: ⁊ sic de alys. ⁊ hec sūt oia aīalia: igit differens ab aīali ē aīal. aliud a sorte ē hō: ⁊ aliud a platone ē hō: ⁊ sic de alys: ⁊ isti sunt oēs hoīes: igit aliud ab hoīe ē hō. cuiuslibet enī istarū cōsequētiarū ē aīs verū ⁊ ꝛsequēs falsum: nec refert q̄ arguat sub termino stāte distributiue mobiliter: qz īpedimētū aduenit rōne note alietatis: sub qua arguit a pluribus suppositionib⁹ determinatis ad vnā determinatā: sicut nō sequit: hō ē iste homo: ⁊ hō ē iste homo: ⁊ sic de alys. ⁊ isti sunt oēs hoīes: igit hō ē oīs hō. nō enī īpeditur assensus rōne istius termini hō distributi: sed rōne subiecti stantis determinate: ⁊ sic supponētis cū oībus terminis significātib⁹ illa respectu quoꝝ fit assensus: dz enīz ꝑmo fieri resolutio taliū ꝓpōnū: deinde assensus ad terminuz distributū: vt scienti loycam satis īnotescit. ¶ Tertia ꝛclusio est ista. Qz albū erit nō albū: ⁊ tm̄ nihil nō album erit albū: ꝓbat (⁊ pono) q̄ tu sis albus: ⁊ eris niger. Isto posito arguit sic: B erit nō albū: te demōstrato: qz tu eris niger: ⁊ hoc est albū: igit albū erit nō albū. pz ꝛnia: qz est syllogismus demōstratiuus vel expositorius. Scōaz partem probo: nā si aliquod nō album erit album: igitur aliqd qō nō est: vel nō erit album: erit albū: patet ꝛnia: quia ly albū iunctū negationi distribuit negatiue: pro omni albo: qō ē: vel qō erit: ⁊ cōsequēs est falsuz vt patet: igit ⁊ aīs. ¶ Ex ista cōclusione sequit: Qz nulla istarum cōsequentiarū valet: hoc erit albuz: ⁊ hoc ē vel erit aliqō nō albuz. ergo aliquod nō albū erit albuz. hoc currit: ⁊ hoc est vel erit aliqd nō currens. igit aliqd nō currēs curret: nec ē syllogismus expositorius: ga nō supponit terminus distributiuus eque ample in miori ⁊ in ꝛclone. ideo deberet sic argui. hoc currit. ⁊ hoc ē: vl erit aliquid: qō nō est vel erit currēs: igit aliquid nō currēs curret. ꝛnia bona: ⁊ aīs īplicat ꝗdictionez. ¶ 4ª ꝗ ē ista. Nihil m̄ cleric⁹ pōt eē ꝓp̄. ⁊ tm̄ aliqs layc⁹ pōt eē ꝓp̄. ꝑma ps pz: qz si nō det opp^m. q̄ aliqd nō clicus pt. eē ꝓp̄: ⁊ sequit q̄ aliqd qō nō ē: vl pōt esse clericus: pōt eē ꝓp̄: ⁊ hoc ē falsuz: qz quicūq̄z pōt esse ꝓp̄: ille est: vel pōt esse clicus. Scōa pars (patz etiā) qm̄ hoc pōt esse ꝓp̄ te demostrato: ⁊ hoc ē aliquis laycus: igitur aliquis laycus pōt esse ꝓp̄. ¶ Ex ista ꝛclone sequit correlarie. Qz tm̄ aliquis frater pōt esse eps: ⁊ tm̄ multi nō fratres erūt epi vel pape. prima pars ꝓbat sic. aliqs frater pōt eē eps vel ꝓp̄: ⁊ nihil nō frater pōt esse eps vel ꝓp̄: igit tm̄ frater pōt eē eps vl ꝓp̄. tenet cōsequētia cū minori: ⁊ maiorē ꝓbo: qz suū ꝗdictorium ē falsum: videlicet. aliquid nō frater pōt esse ꝓp̄. significat. n. assertiue: q̄ aliquid qō nō est nec pōt eē frater: potest eē papa: ⁊ hoc est falsuz: qz quicūq̄z pōt eē frater pōt eē ꝓp̄. Secūda pars cōclonis patet de se: qz scolares plures erūt epi vel pape. Et ita cōcedo: q̄ aliquis qui nō ē frater nec erit frater: ē ⁊ erit ꝓp̄: ⁊ tm̄ nullus nō frater pōt eē ꝓp̄.

Ad rationem. oppositā ex his leuiter respōdet cōcedendo cōsequētiā: ⁊ negādo aīs pro prima parte: ⁊ ad ꝓbationē illius: nego cōsequētiam: qui nō supponit distributiuū eque ample in miori: ⁊ in cōclusione. sed deberet sic argui. hoc erit verū: ⁊ hoc est vl erit aliud ab illo: qō est vel erit verū. igitur aliud a vo erit verū: cōsequētia ē bona: sz negatur mior. a. eniz q̄diu erit: erit illud qō ē: vel erit verū. igitur. a. nunq̄z erit aliud ab illo qō est: vl erit verū. Et si arguitur. vez erit aliud a vero: igit aliud a vo erit veruz ꝑ cōuersionez simplicez: ⁊ antecedens est verū: igitur ⁊ cōsequēs. dico q̄ illa ꝓpositio: veruz erit aliud a vo: nō sic cōuertitur: sz isto modo: aliqd qō est vel erit aliud a vo: est vel erit verū. ⁊ hoc cōcedit: ga. a. ē hō. Similiter illa. albuz erit nō album similiꝫ cōuertitur aliquid qō ē: vel erit nō albuz: ē: vel erit albū. quare ⁊c.

¶ Capitulū de differentia ⁊ relatiuo.

Rigesimo septimo ad questionez principaliter arguitur sic. ista cōsequētia est bona. Tu differs ab animali: igitur tu differs ab hoīe. et hec eadem nō valet. igit questio va: tenet ꝛnia cū ꝑma parte aīis: quia arguitur a superiori distributo ad suuz inferius cuz debito medio: q̄ ibi arguit a supiori distributo manifestū est ad suū inferius: sz ꝓbo q̄ cū debito medio: qz antecedēs includit assertiue illam: oīs homo est aīal: frustra igit poneretur illa. pro minori. aīs arguit (nā sequit) tu differs ab animali: igitur tu es: igit homo est. igit omis homo est homo: igitur omis hō ē aīal: igit a ꝑmo ad vltimū: tu differs ab aīali: igitur omis hō ē animal: tenet ꝛnia. ꝑma ab exposita ad vna suarū exponentiū. scōa tenet ab inferiori ad suū supi⁹ affirmatiue: ⁊ sine īpedimēto. tertia tz. qz cōtradictorium antecedētis repugnat antecedēti. q̄rta tz ab inferiori ad

suū superius:stans cōfuse tñ mobiliter. nā probat secūda pars pncipalis añcedentis:aliqd differt ab animali: qō nō differt ab hoīe.igitur ꝛsequētia nō valet.tenet ꝛña:⁊ antecedens arguit.hoc differt ab animali.qō nō differt ab homine demostrato asino.igitur aliqd differt ab animali: qō nō differt ab homine.tenet ꝛña:⁊ añs arguit.hoc est:⁊ aīal qō nō differt ab homine ē:⁊ hoc nō ē animal: qō nō differt ab homine.igit ⁊c.patet ꝛña ab exponētibus ad expositā: ⁊ due pme exponētes sunt manifeste:sed pbatur tertia p suū cōtradictoriū falsuz,hoc est aīal:qō nō differt ab hoīe asino demostrato.

Pro solutione huius argumēti pono q̄tuor conclusiones.q̄rū prima est ista. Nihil differt ab aīali:quin istud differt ab homine:⁊ tñ aliqd differt ab aīali:qō nō differt ab hoīe.Secūda pars ē pbata ⁊ pma arguit sic. omne qō differt ab aīali differt ab hoīe. igitur nihil differt ab aīali: quin istud differat ab hoīe.patet ꝛña:ab exposita ad vnā suaruz exponentiuz: ⁊ añs ī inductiue manifestū.nec illa sunt ꝗdictoria: qr suppono q ī vna refert relatiuū terminū transcēndentē: ⁊ in alia illuz terminū aīal.si eniz vtrobiq ídez refert: non est cōclusio possibilis: ppter partes sibi inuicem eōtradicentes. ¶ Ex ista cōclusione sequit correlarie. Qr lignum differt ab hoc aīali:qō nō differt ab hoīe demostrato te.⁊ tñ nullū lignū differt a te:qō nō differt ab hoīe. Prima pars pz: quia hoc differt ab hoc aīali:qō nō differt ab hoīe demōstrādo per primū hoc lignū:⁊ hoc est lignū.igit lignum differt ab hoc animali:qō nō differt ab hoīe.patet ꝛña ⁊ primā partē antecedētis probo sic:hoc est:⁊ hoc aīal qō nō differt ab hoīe est.igitur ⁊c.patz ꝛña: ⁊ añcedēs similr.Secūda pars correlary est manifesta:qr suū ꝗdictoriū ē falsuz:videlz aliqō lignū differt a te:qō nō differt ab hoīe. equiualet eniz isti: aliqō lignū qō nō differt a te:differt ab hoīe:qō est falsum. ¶ Secda ꝛclo est ista:Quilibet hō differt ab asino:qui ē hō: ⁊ nō qlibet hō differt ab asino:qui ē homo.pma pars ꝛclonis pbat.qlibet hō differt ab asino:⁊ qlibet hō est hō.igit qlibet homo differt ab asino:qui est homo.pz ꝛña ab vno ꝛuertibili ad reliquū: supposito q relatiuū referat illum terminū homo.Secūda pars pbat.tu non differs ab asino qui est homo:⁊ tu es aliqs homo.igitur nō quilibet homo differt ab asino qui ē hō.patet ꝛña ab inferiori ad suū superius cū debito medio:⁊ sine īpedimento: nec ꝗdicunt partes cōclusiōis: supposito q in vna referat relatiuū illū terminū homo ⁊ in alia referat illū terminū asinū. ¶ Ex ista conclone seqtur correlarie.Qr qlibet homo differt ab asino qui est rudibilis:⁊ tamē nullus hō differt ab asino q est rudibilis. pz correlariū supposito q relatiuū in prima referat illū terminū asino: ⁊ in scda illū terminū hō. ¶ 3ª ꝛclo est ista.Quilibet hō differt ab asino:qui nō differt ab hoīe:⁊ tu es aliquis hō:⁊ tñ nō differs ab asino: qui nō differt ab hoīe.pma pars probat.nā qlibet hō qui nō differt ab hoīe:differt ad asino.igitur qlibet hō differt ab asino q nō differt ab hoīe. pz ꝛña ab vno cōuertibili ad reliquuz: supposito q relatiuū referat illū terminū hō. Scda pars cōclonis etiā pz: qr suum ꝗdictorium est falsuz: tu differs ab asino qui nō differt ab hoīe:ppter falsitatez scde exponentis. ¶ Ex ista ꝛclone sequit correlatie. Qr ista ꝛña nō valet:quilibet homo differt ab asino:qui nō differt ab asino:⁊ tu es aliqs hō.igit tu differs ab asino: qui nō differs ab asino:quia in añte ly quilibet referebat illum terminū asino:⁊ in ꝛñte illū terminū tu: sz bene seqtur, igit differs ab asino:qui nō differt ab asino.Etiā in terminis cōpositis nō sequit.quilibz hō differt ab asino:q nō differt ab hoīe: ⁊ tu es aliqs hō.igit tu differs ab asino:q nō differt ab homine:qr relatiuū refert in añte illū terminū homo: qr aliter nō esset maior vera: ⁊ in cōsequēte illū terminū asino necessario.nō.n.posset referre illū terminū tu: ppter īcōgruitatē ¶ Quarta ꝛclo ē ista. Aliqd differt ab aīali: ⁊ tñ nec illud differt ab hoīe:nec illud nō differt ab hoīe.pbatur.aliquid differt ab aīali:⁊ nec oē aīal differt ab hoīe:nec oē aīal nō differt ab hoīe.igit aliqd differt ab aīali:⁊ nec illud differt ab hoīe:nec illud nō differt ab hoīe. patet ꝛña. qr relatiuū refert illū terminū aīali stātem cōfuse ⁊ distributiue.cuz.n.dicit .Aliquid differt ab aīali: ⁊ illud differt ab hoīe:vel illud nō differt ab hoīe. per scdaz partē necessario intelligitur q oē aīal differt ab hoīe:⁊ per tertiaz: q oē aīal non differt ab hoīe:quoz qlibet est falsuz. ¶ Ex ista ꝛclone seqt correlarie. Qr si aliqd differt ab aīali illō differt ab homine:⁊ tamē aliquid differt ab animali: ⁊ nō illud differt ab homine.pma pars est manifesta: quia ē cōditionalis bona sed materialis ⁊ scda similiter:qr aliquid differt ab animali:⁊ nō omne aīal differt ab homine.

His visis patet responsio ad argumentuz pncipale cōcedēdo ꝛñam:⁊ ad pbationē nego illō argumētū.Aliqd differt ab aīali qō nō differt ab hoīe.igitur illa ꝛña nō valet:qualitercūqz refert relatiuū.dato.n. q non foret homo:esset añs verū sine consequēte: verūtamen cū proponitur ista.aliquid differt ab animali: qō non differt ab hoīe:nō concedatur simpliciter: nec simpliciter negetur:sed dicatur illam esse verā: si relatiuū referat illum terminū animal:⁊ eandem esse falsam. si referat terminuz transcendentē:quare ⁊c.

¶ Capitulum de differētia ⁊ distributione.

Rigesimo octauo ad questionē pncipaliter arguit sic. ista cōsequētia est bona.A te differt homo.igit tu differs ab homine: ⁊ hec eadē nō valet. igitur questio vera:tenet ꝛña.⁊ probat prima pars antecedētis sic:exponentes añtis sunt expenētes cōsequētis. igitur ꝛsequentia bona.añs arguitur:qm̄ sic exponitur tam añs quā cōsequēs:tu es:⁊ hō est::⁊ tu nō es homo.igitur ⁊c. Scda pars antecedētis probatur.añs est verū: ⁊ ꝛsequēs falsuz.igit ꝛsequētia nō valet:q ꝛñs sit falsuz(patet)quia ex ipso sequitur:q tu nō ēs homo:sed pbo añs esse verū sic.ate differens est hō.igit ate differt homo.patet consequentia ab vno ꝛuertibili ad reliquū.⁊ añcedēs arguitur.differēs ate est homo. igit ate differens est homo. patet ꝛsequētia: qr non refert pponere.⁊ postponere terminū demostratiuuz termino cōmuni:⁊ añs est verū:quia hoc est homo demostrādo aliū hominē ate:⁊ hoc est differens ate. igitur ⁊ ꝛsequēs: qō erat probāduz etiā est verum.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor cōclusiones quarū prima ē ista Ate differt homo: ⁊ tamē tu nō differs ab homīe. pma pz pbata est:⁊ iterū pbatur:tu ab hoīe differs. igitur ate differt homo.patet ꝛsequētia:quia nō mutatur suppositio:sicut eniz supponit ly homine determiate.ita ⁊ ly homo: qr illud verbū differre nō ē distributiuū: nisi ablatiui subsequētis.Scda pars patet etiā quia suum cōtradictoriuz ē falsum.s.tu differs ab homine:quia ex ea sequitur exponibiliter:q tu nō es hō. ¶ Ex ista cōclusione sequitur correlarie. Qr tu differs ab omni homine:⁊ tñ nō ate differt ois homo.prima pars pbatur:tu es:⁊ ois homo est:⁊ tu nō es omnis homo:igitur tu differs ab omni homine:patet ꝛña ab exponētibus ad expositā.Scda pars etiā probat:quia suum ꝗtradictoriū est falsuz. sequitur eniz ate differt ois homo:⁊ tu es homo.igitur ate tu differs.patet cōsequētia a superiori distributiuo mobiliter ad suū inferius cū debito medio:sicut enim ly differt nō distribuit rectum:ita nō impedit distributionē eiusdem. ¶ Scda ꝛclusio est ista. A te differt ois asinus:⁊ tñ nō ate differens est ois asinus.

pma pars pz:⁊ scda pbatur ex hoc:qz si nõ det oppositũ vi delicet.ate differens ẽ ois asin⁹. igit differens ate ẽ ois asi nus:pz ꝛnia:qz nõ refert ꝓponere ⁊ postponere terminũ di scretũ termio cõi.ex eade parte ꝓpõnis:tũc sic. differens ate ẽ ois asin⁹:sed omne differẽs ate ẽ aliquid. igit aliqd ẽ ois asin⁹:pz ꝛnia:qz ẽ syllus in disamis: ⁊ cõsequẽs falsum. igitur ⁊ añs:nõ minoz:ergo maioz. ¶ Ex ista cõclusione se sequit correlatiue. Qz ate ẽ differẽs omne ens insensibile: ⁊ tñ nõ ate differens est omne ens insensibile: prima pars pbatur sic:ate differt omne ens insensibile.igit ate ẽ diffe rens omne ens insensibile.patet ꝛnia per resolutionez illi⁹ termini differt.Scda pars etiã pz:qz suũ ꝛtradictorium ẽ falsuz:videlicet.ate differẽs est omne ens insensibile:vt p batuz ẽ in ꝛclone. ¶ Tertia cõclo ẽ ista. Tu es differens aquolibet: ⁊ tamen tu nõ es qõlibet vel differẽs a q̃libet. que arguitur sic.pma pars est manifesta:qz tu es ⁊ qõlibet est:⁊ tu nõ es quodlibet.secunda pars pbat:qz si ipsa non sit vera:detur oppositũ.videlicet:tu es quodlibet: vel dif ferẽs a quolibet.igitur nihil ẽ aliqd vel differẽs a quolibz quoniaz tu sis illud.tenet consequẽtia ab exposita ad vnã suaruz exponentiũ:⁊ ꝛsequens falsuz:vt patet. igitur ⁊ an tecedẽs:vnde nõ sequit.tu es differens aquolibet. igitur tu es quodlibet:vel differens aquolibet:quia aparte visiũ eti ad totuz disiunctũ signo confusiuo determinatũ:nõ va let ꝛnia. ¶ Ex ista ꝛne sequit correlarie.Qz tu es q̃dlibet:⁊ nõ differẽs ate:qz tu es aliqd ⁊ nõ differens ate: ⁊ nihil est aliqd ⁊ ñ differẽs a te qn tu es illud.i.igit ⁊c. Ex isto sequit. Qz illa ꝛnia nõ valet:tu es quodlibet ⁊ nõ differẽs a te.igit tu es quodlibet:qz a toto copulato signo ꝛfusiuo determi nato:ad alterã partẽ nõ valet argumẽtuz:qualiter ẽ in ꝓ posito. ¶ Quarta ꝛ ẽ ista.Tu differs a q̃libet aquo tu dif fers:⁊ tñ tu nõ differs ab aliq̃:nec ab illo differs.pria ps ꝓ bat sic.tu es: ⁊ aliqd aq̃ tu differs ẽ. ⁊ ñ es aliqd a q̃ tu dif fers. igit tu differs ab aliq̃ aq̃ tu differs: nõ tñ differs ab aliq̃.qz suũ ꝗdictoriũ ẽ falsuz. nec ab isto differs: qz hec co pulatiua ẽ falsa ꝓ vtraq; ꝓ te:tu differs ab aliquo ⁊ ab isto differs:q̃ pma sit falsa pz.⁊ q̃ secũda pbat: qz equiualet illi:aquolibet tu differs:qz relatiuũ supponit distributiue: sic suuz añs.igitur copulatiua facta ex suis ꝗdictorys erit vera.videlicet tu nõ differs ab aliquo: nec ab illo differs. ¶ Ex ista ꝛclone sequit correlarie. Qz si tu differs aquoli bet aquo tu diffes:tu differs aquolibet.⁊ab illo differs:pz. qz nõ stat añs eẽ verũ:sic significãdo sine ꝛsequẽte: cũ enĩ dicit tu differs aquolibet:⁊ ab illo differs:non dz intelligi ꝓ secũdã ꝓtẽ: q̃ aquolibet differs:sed ab aliquo differs:qz relatiuũ stat determiate:ex quo añs sic supponit:q̃re ⁊c.

His visis pz respõsio ad ꝓncipale argumẽtũ negan do ꝛniam:qz arguit a termino stãte deter minate ad eũdẽ:vel sibi cõsimilez stantẽ distributiue:⁊ ad ꝓbationẽ nego q̃ simil'r exponant añs ⁊ ꝛnis.hec enim tu differs ab homine:sic exponit.tu es:⁊ hõ est:⁊ tu nõ es hõ: ⁊ illa.ate differt hõ sic exponit.tu es: ⁊ hõ ẽ: ⁊ tu hõ nõ es: ita q̃ sic ly hõ: nõ supponit distributiue ĩ exposita ita nec ĩ tertia exponẽte. Jtẽ hec. tu differs ab omni homine sic ex ponit.tu es:⁊ ois homo ẽ:⁊ tu nõ es ois hõ: que vera ẽ sic sue exponẽtes:sed ista.ate differt ois hõ sic exponit: tu es: ⁊ ois hõ est:⁊ tu ois homo nõ es: que ẽ falsa: sicut ⁊ tertia exponẽs huic equalẽs:tu nihil q̃d ẽ hõ es:q̃d ẽ fa^{m}: q̃re ⁊c.

¶ Capitulũ de differt:aliud:⁊ nõ idem.

Rigesimo nono ad questionẽ prin cipaliter arguit sic. ista ꝛnia est bona.Tu es nõ idẽ chimere. igitur tu differs a chimera:⁊ eadẽ nõ valet.igit q̃ stio vera.tenet ꝛnia cũ ꝓma parte añtis: qa arguitur ab vno cõuertibili ad reliquum: nã differ:taliud:nõ:⁊ idez cõuertunt. Sed probat secũda pars añtis:añs ẽ verũ ⁊ ꝗñs falsũ. igit ꝛnia nõ valet.q̃ ꝗñs sit falsũ manifestũ ẽ: qz asserit chimerã es se qualiter eẽ ẽ ipossibile:⁊ pbat añs eẽ verũ sic: tu nõ es idẽ chimere:⁊ tu es.igit tu es nõ idez chimere.pz ꝛnia ne gatiua de ꝓdicato finito ad affirmatiuã de ꝓdicato ĩfinito cũ debito medio:⁊ añs ẽ verũ vt pz: quia suũ ꝗdictorium est falsum.igitur ⁊ ꝗñs ẽ verum.

Pro solutione huius argumẽti pono q̃tuor cõ clusiones:quarũ ꝓma est ista. A. differt a.b.⁊ tñ.a.nõ ẽ aliud a.b. pbatur(⁊ pono)q̃.a. sit numer⁹ binarius duoꝝ hominũ.b.vero ali⁹ binarius.isto posito.a.differt a.b.qz.a.ẽ:⁊.b.ẽ:⁊ nulluz.a.est.b. vt suppo no.nõ tñ.a.est aliud a.b.qz nec.a.ẽ aliqd: nec.b.similiter. ¶ Ex ista ꝛne sequit ꝓ⁰.Qz ista ꝛnia nõ valz: tu es differẽs ab.a.igit tu es aliud ab.a.qz in casu isto est añs verũ ⁊ ꝗñs falsũ:pz:qz.a.ñ ẽ aliqd.⁊ añs arguit dupl'r:ꝓ⁰ sic.tu differs ab.a.igit tu es differens ab.a.patet ꝛnia ab vno ꝛuertibili ad reliquũ.Scõo.tu es:⁊.a.ẽ: ⁊ tñ tu nõ es.a.igit tu es dif ferẽs ab.a.pz ꝛnia ab exponẽtib⁹ ad expositũ:sic enĩ expo nit participiũ sicut verbũ. ¶ Scõo sequit.Qz ista ꝛnia nõ valet:tu es differẽs ab.a.igit tu es aliqd differẽs ab.a.qa ly differens in añte accipit participialiter:⁊ in consequẽte noialiter:ex quo segtur.a.esse ens q̃d ẽ falsum. ¶ Tertio sequit.Qz nota alietatis ⁊ differẽtie nõ inuicẽ cõuertunt. pz ꝛsequẽtia:qz nõ sequit:tu differs vel es differens ab.a. igitur tu es aliud ab.a. ¶ Quarto sequit.Qz nota differẽ tie ẽ cõioz q̃ nota alietatis:qz sequit: tu es aliud ab.a.igit tu differs ab.a.⁊ nõ ecõuerso. ¶ Notãdũ tñ q̃ nota diffe rẽtie noialiter sũpta ꝛuertit cũ nota alietatis: qz bene seq tur.tu es aliq̃d differẽs.ab.a.igit tu es aliud ab.a.⁊ ecõuer so.ex quo sequit q̃ differẽs participial'r sũptũ nõ ꝛuertit cũ differẽs noialiter sũpto vt declarat scõm correlarium. ¶ Scõa ꝛclo ẽ ista.A.ẽ nõ idẽ.b.⁊ tñ.a.nõ ẽ aliud.a.b.nec alia ab.b. pbat:⁊ pono q̃.a.sit vnũ indiuisibile: videlicet pũctus vel itelligẽtia quedã.b.vero numer⁹ duoꝝ hoiuz: isto posito arguit sic.a.ẽ aliqd vel aliqua:⁊.b.ẽ aliqd vl'ali qua.⁊.a.nõ est aliqd vel aliq̃.b.igit.a.ẽ nõ idẽ.b.Patz ꝛnia ab exponẽtib⁹ ad expositũ.⁊ sic habet ꝓma pars ꝛclonis. Scõa vero pbat ex hoc:qz.a.nõ ẽ aliqua: nec.b.est aliqd. igit.a.nõ ẽ aliud.a.b.nec alia.a.b. ¶ Ex ista ꝛclone sequit correlarie ꝓmo.Qz note differẽtie vel alietatis nõ ꝛuertũ tur.cũ nota nõ idẽptitatis.vñ nõ sequit.a.ẽ.nõ idez.b.igit .a.ẽ aliud.a.b.vel ẽ alia a.b.lz bene ecõuerso.nec sequitur pater in diuinis differt a filio. igit pater ĩ diuinis ẽ nõ idẽ filio:añs enĩ ẽ verũ:vt pz per exponẽtes: ⁊ ꝗñs falsum.qa ex ipso semp sequit:q̃ pater in diuinis nõ ẽ aliqd: q̃d nõ ẽ filius:q̃d ẽ falsum. ¶ Scõo sequit.Qz note alietatis ⁊ dif ferentie: ⁊ nota idẽptitatis habent ordinem inter se ꝓm sub ⁊ supra:vnde bene sequit.a.ẽ.aliud a.b.igit.a.ẽ nõ idẽ .b.⁊ nõ ecõuerso.etiã sequit.a.ẽ nõ idez.b.igitur.a.differt vel est differẽs a.b.⁊ nõ ecõuerso.quare ⁊c. ¶ Tertia cõ clusio ẽ ista.A.nõ ẽ aliud a.b.nec alia a.b.⁊ tñ.a.ẽ aliud vl' alia a.b.⁊ vnũ.a.ẽ oẽ.a.⁊ vnũ.b.ẽ oẽ.b. pbatur: ⁊ pono: vt prius q̃.a.sit ĩdiuisibile.b.vero numerus duoꝝ hominũ. isto posito:pz prima pars cõclusionis ꝑ supradicta:⁊ secun da pbat sic.a.est aliquid vel aliqua.⁊.b.ẽ aliquid vel ali qua: ⁊.a.non est aliquid vel aliqua.b.igitur.a.ẽ aliud vel alia a.b.pz cõsequẽtia:exponẽdo illud disiunctũ aliud vl' alia:⁊ nullã eius partẽ. ¶ Ex ista cõclusione sequitur cor relarie primo.Qz lz nota alietatis simpliciter sumpta non cõuertatur cũ nota idẽptitatis:tñ disiunctiz sumpta ꝛuer tunt cum eadem.prima pars includitur in primo ⁊ secun do correlarys secunde cõclusionis:⁊ secũda probatur: qa bene sequitur.a.est non idem.b.igitur.a.est aliud vel alia a.b.⁊ ecõuerso. ¶ Secundo sequit.Qz lz nota alietatis disiunctim sumpta conuertatur cũ nota non idemtitatis:

non tamē sic sumpta ꝓuertitur:cū nota differētie verbaliter:aut participialiter sumpta:quia nō sequit:pater ī diuinis differt a filio suo.igit pr ī diuinis est aliō vel alia a filio
4ª ꝯ suo. ¶ Quarta ꝯclo ē ista. Tu nō es idē chymere:nec es ñ idē chymere.pz.qz cuiuslibz bax partiū ꝯdictoriū ē falsū: sequit enī:tu es idē chymere.igitur chymera ē:ꝛ seqtur tu es nō idē chymere. igitur chymera est:ab exposita ad vnā suarū exponētiū : ꝛ si dicit tūc:ꝙ duo ꝯdictoria incōplexa verificant de eodē.nego:qz illa ꝑdicata idē chymere:non idē chymere nō sunt ꝓtradictoria incōplexa ꝑmo.quia nō sunt incōplexa.secūdo:qz nō sūt ꝯdictoria: qz negatio non negat illū terminū chymera:ſz infinite sumit: exq̄ cū illo termino idē fit vn' termin' infinit':cui' vt' nō trāsit ad illum terminū chymera:vt suppono:qñcūq; ly non idez exponibiliter sumit:qualiter sumptū est in ꝑoribus cōclusionibus. ¶ Ex ista ꝯclone sequitur correlarie primo. Qz ista
Lozm ꝯsequētia nō valet:tu nō es idem antexpo :ꝛ tu es. igit tu es non idē antexpo.nec arguit a negatiua de predicato finito ad affirmatiuā de predicato infinito : ex quo nō infi-
Lozm nitatur totū predicatū:sed pars solūmō. ¶ Secūdo sequit. Qz ista ꝯñia nō valet. tu es idē nō chymere. igit tu es non idem chymere.añs enīz est verū:ꝛ ꝯsequēs falsuz:tenedo ly nō idē exponibiliter vt dicum est.

His visis patet respōsio ad argumētum principale cū dicit .tu es nō idez chymere. igitur tu differs a chymera. cōcedo cōsequētiā si negatio infinitat illū terminū idē solūmō:ꝛ eius virtus nō transeat in istuz terminū chymere:ꝛ nego añs.ꝛ ad ꝓbationē dico : ꝙ non arguit per regulā:quia negatio nō infinitat totū predicatuz:vbi autē opponēs vellet oīno ꝙ negatio negaret qōlibet sequens:cōcederē illā ꝯsequētiā.tu nō es idez chymere:ꝛ tu es. igitur tu es nō idem chymere : ꝛ tūc antecedēs est verū:ꝛ ꝯsequēs similiter: ꝛ sic negarē istā cōsequentiā: tu es nō idē chymere.igitur tu differs a chymera. ꝛ cū dicitur arguit ab vno ꝯuertibili ad reliquū.pz:ꝙ nō ꝯuertuntur differt ꝛ nō idez exponibiliter sumptū: vt dictū ē:quātomagis nō exponibiliter:sed pure negatiue sumptuz: ꝛ si dicitur ꝙ arguitur ab inferiori ad suū superius:sine impedimento:dicitur negādo : ex quo nō sumitur exponibilr. dico ergo pro toto:ꝙ tu es nō idez chymere : ꝛ tu nō es nō idem chimere:dato ꝙ in ꝑma cadat negatio super totū sesequens.ꝛ in secūda negatio infinitās supra ly idem solūmodo.nec illa sunt cōtradictoria:ex quo nō sumuntur predicata vniformiter:vel cōuertibiliter.quare ꝛc.

¶ Capitulū de disiuncto ꝛ altera eius parte.

Quadragesimo ad questionem principaliter arguitur sic:ista cōsequētia est bona.Tm̄ verum vel falsuz est ꝓpositio.igitur nihil nō verū vel falsum est ꝓpositio:ꝛ hec eadē nō valet.igitur questio vera. ꝯsequētia tz cuz prima parte antecedentis:qz ibi arguit ab exposita ad vnā suarū exponētiū:sed secūdaz probo sic.antecedēs est verū:ꝛ cōsequēs falsuz.igitur ꝯsequētia nō valet.ꝙ añs sit verū arguitur sic:omnis ꝓpō est vera vel falsa.igitur tm̄ verū vel falsum est ꝓpositio.patet ꝯsequētia ab vniuersali ad suā exclusiuā:sed ꝓbo cōsequēs eē falsū: qz suū ꝯdictoriū est verū:videlicet aliquid nō vex vel falsum:est ꝓpositio.qō probo sic.falsū est ꝓpositio.igit aliqd nō verū vel falsum est propositio:patet cōsequētia ex hoc quia si de aliquo termino predicat aliqd: de isto ꝛ de quocunqz alio sibi disiuncto ꝑdicat idem:qz sufficit ad veritatem propositionis de disiuncto subiecto:ꝙ predicatuz verificetur de altero disiunctorum.

Pro solutione huius argumenti pono quattuor cōclusiones : quarū ꝑma est ista. A parte disiūcti ad totū disiunctuz signo distributiuo determinatū:nō valet argumētū:vnde nō sequit : tu differs ab asino : igitur tu differs ab homine vel ab asino: tu nō es asinus:igit tu nō es homo vel asinus.tu es fortior asino.igit tu es fortior hoīe vl' asino. ¶ Ex ista ꝑne seqt. Lozn Qz nulla istarū ꝯñarū valet.falsū est ꝓpō:igit aliō q̄z vex vel falsū ē ꝓpō. verū ē ꝓpō.igit aliqd nō verū vel falsū ē ꝓpō.cuiuslibet enī istarū ꝯñaruz est añs verū:ꝛ cōsequēs falsum.vt pz per suas resoluentes. ¶ Scda ꝯclo est ista. A parte disiuncti ad totū disiunctū signo cōfusiuo tm̄ determinatum nō valet ꝯña : vnde ista ꝯsequentia nō valet iste termin' homo ꝑ significat hominē:igitur iste termin' hō primo significat hominē vel asinū:añs enim est verū: ꝛ cōsequēs falsuz: si enīz iste terminus homo ꝑmo significaret hominē vel asinū:ꝛ iste terminus homo vel asin' ꝑmo significaret hoīem vel asinū:sequeret ꝙ ly homo:ꝛ ly homo:vel asinus inuicez cōuerterent qō est falsuz. ¶ Ex Lozo ista ꝑne sequit. Qz nulla istarū ꝯñarū valz: tu icipis scire .a.igit tu icipis scire a.vl' b.oē aīal preter hominē mouet: igitur omne aīal preter hominē vel asinū mouetur.fortes in q̄tuz homo est risibilis.igitur fortes in q̄tuz homo vel asinus ē risibilis.si homo currit:risibile currit. igit hō vel asinus currit:risibile currit in duabus primis cōsequētys casu possibili posito:ꝛ in alys sine casu:est añs verū: ꝛ consequēs falsuz. ¶ Tertia cōclusio est ista. A parte disiuncti ad totū disiunctū relatiue determinatū:nō valet argumētum:qz nō sequit :asinus ē asinus.igitur aliqs hō qui ē homo vel asinus ē asinus: añs enī est verū vt pz:ꝛ ꝯñs falsū: quia qualitercūq; resoluat vna resōsuētiū est falsa:vt hoc est asinus:ꝛ hoc est aliqs hō:qui est hō:vel asinus : si enim demōstratur hō:quelibet illarū est falsa:si vero asinus secūda resoluēs est falsa. ¶ Ex ista ꝯclone sequitur correla Lozl rie.Qz nulla illarū ꝯñarū valet.tu es hō.igitur tu es asin' qui ē asinus vel hō.soz. est soz.igitur plato qui est plato vl' soz.est fortes:añs enīz est verū:ꝛ cōsequēs falsuz : tamē bene sequit cū termino superiori ad alterum disiunctuz: vnde sequitur bene:soz.est soz. igitur aliquis homo qui ē plato vel fortes est fortes:tu es hō.igitur tu es aīal qō ē asin': vl' hō. ¶ Quarta ꝯclusio ē ista. Qz a parte disiūcti ad totū 4ª ꝯ disiunctū demōstratiue demōstratū fallit ꝯña : quia nō sequitur:asinus est asinus.igitur iste hō vel asinus est asin': supposito ꝙ demōstratio ferat vsqz ad secūdaz partē disiuncti:añs enī est verum:ꝛ ꝯsequēs falsum (vt patet) dato ꝙ demōstret homo.debet enīz sic resolui ista ꝓpō:hoc est asinus:ꝛ hoc ē iste hō vel asinus:ꝛ pz ꝙ ꝑma est falsa: si demōstratur hō:si aūt demōstrat asinus.secunda ē falsa : qz significat:ꝙ hoc ē iste hō qui est hō vel asinus:qō ē falsuz. ¶ Ex ista ꝯclone sequit correlarie. Qz quelibet singularis Lozn huius vniuersalis : omnis homo vel asinus ē asin' ē falsa: in qua demōstrat hō:supposito ꝙ totū subiectū distribuatur:qz q̄libet significat ꝙ hoc qō est hō vl' asin' ē asin': qō ē falsum demōstrādo hominez nō obstātibus his (dico) ꝙ realiter a parte disiuncti ad totum disiunctum diuisiue sumptum:est bonum argumentum.vt tu es homo. igitur tu es homo vel asinus.homo currit: ergo homo vel asin' currit:ꝛ a parte disiuncti ad totū disiunctū collectiue sumptum nō valet argumentū:quia non sequitur: tu es aliud ab homine.igitur tu es aliud ab homine vel ab asino.Uoco disiunctū diuisiue teneri: quādo nullo signo determiatur:ꝛ collectiue quando limitat signo confusiuo: relatiuo vel demonstratiuo:vt patuit in antedictis quatuor cōclusionibus.

His visis respōdetur ad rationē cōcedēdo cōsequētiam factam:ꝛ consequens similiter : ꝛ negando suum coatradictorium:videlicet illā.aliquid nō verum vel falsum est propositio:quia qualitercūq; resoluit:

sue resoluentes sunt false: videlicet iste. hoc ē propsitio: et hoc ē aliquid nō verum vel falsum. ⁊ ad probationem nego illam cōsequētiaz. falsuz ē propositio: igitur aliquid nō verū vel falsum est propositio: quia arguitur aparte disiūcti ad totum disiunctū collectiue sumptum. Et ad probationem cū dicitur: de quocūq; verificatur aliquod predicatum de eodem cū quocunq; disiuncto verificatur idez. nego: ⁊ hoc quādo secūda pars disiūcti per aliquid ꝑme partis determinatur: qualiter est in proposito. ¶ Notanduz tamē q̄ vbi aliquis vellet negationē ifinitātem nō determinare nisi primā partem disiuncti ꝓcederem illaz: aliqd nō veruz vel falsuz est propositio: ⁊ negarez illaz. nihil nō veruz: vel falsum est propositio: ⁊ cōsequēter illaz ꝓsequētiam: tm̄ veruz vel falsuz est propositio. igitur nihil nō verum vel falsum ē ꝓpositio: nec arguit̄ ab exposita exclusiua ad suā exponentez: nisi negatio infinitans determinet totum subiectum: seu distributum. quare ⁊c.

¶ Capituluz de exclusiua ⁊ vniuersali admixta relatiuo.

Quadragesimo primo ad q̄stionem principaliter arguitur sic: ita ꝓsequētia est bona. Tm̄ verum est cui fālsuz cōtradicit. igitur nihil nō verū est cui falsum cōtradicit: ⁊ hec eadem nō valet. igitur questio vera. tenet cōsequētia cum maiori: quia arguitur ab exposita ad vnaz suaruz exponētiū: ⁊ minor probat̄: qz antecedēs est verū: ⁊ cōsequēs falsuz. igitur cōsequentia nō valet: q̄ aīs sit verū probo sic. Omne cui falsum ꝓtradicit ē verum. igitur tm̄ verū est cui falsuz cōtradicit. pz cōsequētia ab vniuersali ad suam exclusiuam de terminis trāspositis: ⁊ aīs est verū: vt patet per exponētes. igitur ⁊ aīs: q̄ erat aīs ꝓbanduz. sed iam probo cōsequēs esse falsuz: quia suuz cōtradictoriuz est verū videlicet. aliquid nō verū est cui falsum cōtradicit: nā aliquid nō veruz ē: ⁊ cuilibet vero falsum ꝓtradicit. igitur aliquid nō verū ē cui falsuz cōtradicit. pz ꝓsequētia ab vno ꝓuertibili ad reliquū: ex quo relatiuū stat distributiue referens illuz terminuz verum: ⁊ antecedēs ē verum. igitur ⁊ consequens.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor cōclusiones quarū ꝑma est ista. Relatiuū refert terminū sibi ꝓpinquiorez precedētē: nisi icōgruitas seu dissimilitudo casus. aut aliq̄ obstat ꝓuētio. verbi gratia. sortes est homo qui currit: relatinū nō refert illuz terminū sor. sed illū terminuz homo. ex quo enim relatiuuz significat per dependentiam ad suuz antecedēs: videtur q̄ potius debeat dependere significatio illius a propiquiori: q̄z a remotiori. dixi prio: nisi incōgruitas. qz ī ista ꝓpōe sor. est aīal qui est homo: nō refert ly qui ly aīal: sz ly sor. vt nō interueniat loquēdi incōgruitas. Secūdo addit̄ dissimilitudo casus: qz quibusdaz videtur q̄ in ista sortes videt hominē qui non videt asinū: ly qui: non refert illum terminuz hominē: sed illū terminū sortes: nō ratione icongruitatis: sz ratione maioris similitudinis in casu: tamen potest referre ly hominē vbi interueniat ꝓuentio: sed sine ꝓuētione semper debet sustineri: q̄ refert rectū casuz sibi cōsimilē. Tertio additur nisi obstaret ꝓuentio. s. inter opponentez ⁊ respondentē: qz si ꝓponitur sor. est hō qui currit: respōdeatur ad illaz sustinendo absqz petitione vel distinctione relatiuū referre illum terminū homo. vbi autē placeret opponenti limitare: adhuc posses substinere: referre istud relatiuū istū terminū sortes. ¶ Ex ista ꝓclusione sequitur corrolarie primo. q̄ in qualibet istarū ꝓpositionuz: tm̄ verū est cui falsum cōtradicit: vel nō verū est cui falsum contradicit: ⁊ aliquid non verum est cui falsum cōtradicit refert relatiuū illum terminuz verum. ¶ Secūdo sequitur. Qz in qualibet istarum. tm̄ verum est ens cui falsuz ꝓtradicit: aliquod veruz est ens cui falsum contradicit: refert relatiuū ly ens: qz propinquior est. ¶ Secunda cōclusio ē ista. Relatiuū cathegorice relatuz ad aliq̄ antecedēs tenet se ex parte illius aītis ꝓbat̄: ⁊ capio istaz propositionē. sor. est aīal qui mouet̄. ⁊ quero si relatiuū tz se aparte subiecti vel predicati: si aparte subiecti habeo intentum: si aparte ꝑdicati postulo cōuersionez eius: ⁊ pz: q̄ dicet̄ vno istoꝝ modoꝝ: aīal q̄ mouet̄ ē sor. aīal ē sor. q̄ mouet̄: nō primo mō: qz relatiuū in ꝓuersa: refert illū terminū sor. ⁊ in cōuerrtēte illū terminuz aīal. Si scō mō: cōtra. idem termin⁹ ponitur aparte eiusdē extremi in conuersa ⁊ in cōuertente. igitur male. notāter dixi cathegorice relatū: qz dicēdo sor. ē aīal: ⁊ idē est rōnale: nō se tz relatiuū aparte eiusdē extremi illius termini aīal: sed ē subiectū secūde ꝓpōnis. ¶ Ex ista cōclusiōe sequit̄ corrolarie primo. q̄ idē ē dicere cōuertibiliter ⁊ significatiue. omis currit qui est albus: ⁊ omnis hō qui ē albus currit: sed non est idē dicere: omnis homo est homo qui ē albus: ⁊ omnis homo qui ē albus ē homo: qz in ꝑma relatiuuz tz se aparte ꝑdicati. ⁊ in secūda aparte subiecti. ¶ Secūdo sequit̄. q̄ idez est dicere: tm̄ verū ē cui falsum ꝓtradicit: ⁊ tm̄ veruz cui falsuz ꝓtradicit: est aliqd nō verū ē: cui falsuz ꝓtradic̄: et aliqd nō verū cui falsuz ꝓtradicit ē: qz relatiuū semper refert ly veruz. ¶ Tertia ꝓclusio ē ista. Tm̄ veruz ē ens cui falsum contradicit: ⁊ tamē non tm̄ verū ē cui falsuz cōtradicit. ꝑma pars pz per vniuersalez ⁊ suas exponentes. Secūdo etiā patet: quia suuz cōtradictoriuz ē falsuz. s. tm̄ veruz ē cui falsuz contradicit: qz ex illa sequit̄ q̄ tm̄ verū cui falsū contradicit est: ⁊ q̄ omne ens est veruz cui falsuz contradicit: quoꝝ quodlibet ē falsuz. ¶ Ex ista ꝓclusione sequitur corrolarie primo. q̄ illa ꝓma nō valet. Omne cui falsum contradicit ē verū. igitur tm̄ veruz ē cui falsuz cōtradicit: qz in aīte refert relatiuū terminū transcendentē ⁊ in ꝓsequēte ly vum: sed deberet illa cōcludi: tm̄ verum est ens cui falsuz contradicit: que ē vera sicut vniuersalis. ¶ Secūdo sequitur. q̄ ista consequētia non valet: oīs ꝓpositio ē que ē necessaria. igitur tm̄ ens q̄ ē necessariū est ꝓpō: quia antecedēs ē verū: ⁊ ꝓsequens falsuz. ¶ Quarta ꝓclusio ē ista. Omnis ꝓpō ē cuius ꝑdictoria ē vera: ⁊ oīs ꝓpositio ē cuius contradictoria est falsa: patet: quia omnis ꝓpositio cuius contradictoria ē vera est: ⁊ omnis ꝓpō cuius contradictoria ē falsa est. ¶ Ex ista conclusione sequitur corrolarie. q̄ oīs propositio ē cuius contradictoria est vera. ⁊ tm̄ nec oīs ꝓpō ē vera: cuius ꝑdictoria est vera. nec omnis propositio est falsa cuius ꝓtradictoria est falsa. nec omnis propositio ē vera cuius contradictoria ē vera. nec oīs propositio ē falsa cuius contradictorio ē falsa: patet: qz in prima relatiuuz tenet se aparte subiecti ⁊ in alia aparte predicati. ¶ Secundo sequitur. q̄ nulla istarū consequētiarum valet. Omis propositio est cuius centradictoria ē vera: sed hec deus est. est propositio. igitur ipsa ē cuius contradictoria est vera oīs homo currit qui ē albus: sed sor. ē homo. igitur sortes currit qui est albus. nullibi enizz bene sumitur minor seu excluditur conclusio: sed deberet sic argui. omnis ꝓpositio est cuius contradictoria est vera: sed hec deus est: est ꝓpositio cuius contradictoria ē vera. igitur ipsa ē similiter vera. omnis homo currit qui ē albus: sor. est homo qui est albus. igitur sortes currit.

His visis patet responsio ad rationē principalē cōcedendo consequentiam factam: ⁊ negādo antecedens. Et ad probationem nego cōsequentiā: nec arguitur ab vniuersali ad suam exclusiuaz: propter diuersam relationem relatiui. vnde exclusiua illius vniuersal: omne cui falsum contradicit est verum ē illa: tm̄ verū est ens: cui falsum contradicit: ⁊ illius exclusiue: tm̄ verum ē cui falsuz ꝑdicit est illa. omne ens est verū cui falsū ꝑdicit

que est falsa: sicut exclusiua vt superi⁹ ostēsum est: q̄re ꝛc.
¶ Capitulū de exclusiua ꝛ vniuersali cōposita vel diuisa.

Quadragesimo secundo principaliter ad questionem arguitur sic: ista consequentia est bona. Tm̄ tres sunt propositiones vere q̄rum nulla est.a. igitur nō plures q̄ꝫ tres sūt positiones vere quarum nulla est.a. ꝛ hec cadeꝫ non valet. igitur questio vera. tenet ma ꝯsia cuꝫ prima parte antecedentis: quia arguit ab exposita ad vnam suaruꝫ exponentiuꝫ: sed secundā probo. ꝛ pono ꝙ quatuor sunt propositiones vere: quarū vna sit.a. que sunt omnes propositiones vere: isto posito antecedēs est verū ꝛ consequens falsum. igitur cōsequentia nō valꝫ: ꝙ antecedens sit veruꝫ arguitur sic. Omnes ꝓpositiones vere quaruꝫ nulla est.a. sunt tres. igitur tm̄ tres sunt ꝓpositiones vere: quaruꝫ nulla est.a. patet consequētia ab vniuersali ad suaꝫ exclusiuaꝫ: ꝛ antecedēs ē veruꝫ ꝑ casuꝫ. igitur ꝛ cōsequens qd̄ erat probandū: sed iam probo: ꝙ cōsequens ē falsuꝫ: quia suū contradictoriuꝫ est veruꝫ. s. plures q̄ꝫ tres sunt propositiones vere quarū nulla est.a. ꝓbatur. quatuor sunt ꝓpositiones vere: ꝛ quatuor sunt plures q̄ꝫ tres quarum nulla est.a. igitur plures q̄ꝫ tres sunt ꝓpositiones vere: quarum nulla est.a.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones quarū ꝑma est ista. Omnes propositiones sunt false: ꝛ tamē aliqua ꝓpositio est vera: probatur (ꝛ pono) ꝙ iste due propositiones sunt omnes ꝓpositiones. deus est deus est: ꝛ homo est homo est: quarū prima sit.a. ꝛ secūda.b. isto posito arguitur sic.a. ꝛ.b. sunt propositiones false: ꝛ.a. ꝛ.b. sunt oēs ꝓpositiones. igitur omnes propositiones sunt false. patet ꝯsequētia cuꝫ minori ꝛ maioreꝫ ꝓbo sic.a. significat assertiue deum esse: aliquaꝫ taleꝫ propositioneꝫ deus est.b. vero significat assertiue hominеꝫ esse vnaꝫ taleꝫ homo est. igit̄ tam .a. quā.b. sunt propositiōes false: ꝛ ꝙ aliqua sit propositio vera: patet: quia tam illa deus ē: quā illa homo ē: est vera.

Cor^m ¶ Ex ista cōclusiōe sequitur corrolarie primo. Q̄ ista cōsequentia nō valet: omnes propositiones sunt false: sed ōs est: ꝛ homo est sunt propositiones. igitur deus est: ꝛ homo est sunt propositiones false: nec est sillogismus in tertio ꝑme: tenendo ly omnes collectiue: nec arguitur cū debito me⁹ sub termino distributo: quia deberet sic argui: omēs propositiones sunt false: sed deus est ꝛ homo est sunt iste ꝓpositiones: demōstrando omnes propositiones. igitur ōs est ꝛ homo ē sunt propositiones false. cōsequētia ē bona: ſz

Cor^m minor negatur. ¶ Secundo sequitur. ꝙ ista consequētia nō valet. omnes propositiones vere quarū nulla est.a. sūt tres: sed due propositiones sunt propositiones vere quarū nulla ē.a. igitur due propositiones sunt tres: antecedēs.n. est verū in casu argumenti: ꝛ cōsequēs falsuꝫ: ꝛ hoc tenen-

2ª ? do ly omnes collectiue: qꝛ diuisiue maior eēt falsa. ¶ Secūda cōclusio est ista. Omnes propōnes sunt vere: ꝛ tamē aliqua propō ē falsa. probat̄: ꝛ pono ꝙ.a. sit illa. nullus ōs est: deus ē: ꝛ.b. illa. nullus homo ē: homo ē: ꝛ non sunt plures propōnes quā.a. ꝛ.b. isto posito patet ꝙ aliqua propō ē falsa: qꝛ quelibet illaruꝫ ē falsa: nullus deus ē: nullus hō est. Et ꝙ omnes ꝓpōnes sunt vere. probat̄ .a. ꝛ.b. sunt propositiones vere. ꝛ.a. ꝛ.b. sunt omnes ꝓpōnes. igitur oēs ꝓpositiones sunt vere. ¶ Ex ista cōclusione ꝛ priori sequit̄

Cor^m correlarie ꝑmo. Q̄ omnes ꝓpōnes sunt vere: ꝛ ꝙ omnes propositiones sunt false: ꝛ tamē nulla ꝓpō vera est falsa propō. probatur: ꝛ resumo casum ꝑme cōclusionis: ꝛ patet ꝙ omnes propōnes sunt false: ꝛ ꝙ nulla propō vera ē propositio falsa: sed probo ꝙ omnes propōnes sunt vere: quia ille quatuor sunt vere. deus est: deus ē: homo ē: homo est: ꝛ iste sunt omnes propositiones. igitur omnes propōnes sunt vere. patet cōsequatia. quia consimilis modus arguēdi tenet vniuersaliter. ¶ Secūdo sequitur. ꝙ omnes propositiōes vere quarū nulla ē.a. sunt tres: ꝛ tamē alique ꝓpositiones quaruꝫ nulla est.a. non sunt tres propositiōes: prima pars est casus: ꝛ secunda probatur. iste nō sunt tres demonstrando duas: quaruꝫ nulla est.a. ꝛ iste sunt alique propositiones vere: quarum nulla est.a. igitur ꝛc. patet cōsequentia a resoluētibus ad resolutaꝫ: ꝛ ita cōcedo ꝙ oēs propōnes vere quarū nulla est.a. sunt tres: ꝛ etiam ꝙ non omnes propōnes vere quarū nulla est.a. sunt tres: nec iste contradicūt tenendo signū vniuersale in ꝑma collectiue ꝛ in secunda diuisiue. ¶ Tertia ꝯclusio est ista. Alique sūt 3ª ?
vniuersales eiusdem denoiationis oīno: quarum subiecta ꝛ predicata sunt similia. supponūtq̄ oīmode ꝛ precise pro eisdem: ꝛ tamē vna est vera ꝛ reliq̄ est falsa. patet de istis omnes propōnes vere quarū nulla est.a. sunt tres: ꝛ oēs ꝓpositiones vere quarū nulla ē.a. sunt tres. aut de istis. oēs apostoli dei sunt duodecim: ꝛ oēs apostoli dei sunt. iz. in q̄rum vna tenet̄ ly oēs diuisiue: ꝛ in alia collectiue. ¶ Ex Cor^m
ista cōclusione sequit̄ correlarie ꝑmo. ꝙ alique sunt exclusiue eiusdē denominationis oīno: quarum subiecta ꝛ predicata cōuertunt̄: supponūtq̄ oīmode ꝛ ꝑcise pro eisdem ꝛ tamen vna est vera: ꝛ reliqua falsa: patet de istis: tm̄ tres sunt propōnes vere quarū nulla est.a. ꝛ tm̄ tres sunt propositiones vere quaruꝫ nulla ē.a. ꝛ de istis: tm̄ duodecim sunt apostoli dei: ꝛ tm̄ duodecim sunt apostoli dei. supposito ꝙ vna correspondeat vniuersali diuisiue: ꝛ alia vniuersali collectiue. ¶ Secūdo sequitur. ꝙ nō quelibet exclusi Cor^m
ua est exponibilis infinite: sed alia est exponibilis per notam plītatis: patet de qualibet istarū: tm̄ tres sunt propositiones vere quarū nulla est.a. ꝛ tm̄. iz. sūt apostoli dei. nulla eniꝫ istarum foret vera: vbi nō exponeretur gratia pluralitatis. Et licet huius corralary alias oppo^m dixerim: nō tamē ex hoc ignominiā pati debeo: quia diuersis tēporib⁹ 4ª ?
distictis scriptur]: varyſq̄ scolarib⁹: decet variare. ¶ 4ª cōclusio est ista. Tm̄ tres propōnes sunt vere: quarū nulla est.a. tm̄ alique nō tres propōnes sunt vere: quarū nulla ē .a. prima pars est probata: ꝛ secunda similiter: qꝛ due sunt propositiones vere: quarū nulla ē.a. ꝛ ille due sunt alique nō tres propōnes. igitur alique nō tres propositiones sūt vere: quarū nulla est.a. ¶ Ex ista cōclusione sequit̄ corre- Cor^m
larie primo. Q̄ tm̄ tres proposiones nō sunt vere: quaruꝫ vna est.a. ꝛ tamē alique non tres propositiones nō sūt vere: quarū vna est.a. prima pars probat̄: tres propositiones nō sunt vere: quarū vna est.a. ꝛ omnes plures q̄ꝫ tres propositiones sunt vere: quarū vna ē.a. igitur tm̄ tres propositiones nō sunt vere: quarū vna est.a. patet ꝯsequētia cū secūda parte antecedētis. ꝛ primā probo sic: iste nō sūt vere: quarū vna est.a. demōstrando tres quarū nulla est.a. ꝛ iste sunt tres propositiones. igitur ꝛc. Secunda pars correlary etiaꝫ probatur sic. ?iste nō sunt vere quarū vna est est.a. demōstrādo duas quarū nulla ē.a. ꝛ iste sunt alique nō tres propōnes. igitur alique nō tres ꝓpōnes nō sūt vere quarū vna ē.a. ¶ Secūdo sequitur Q̄ nō solum exclu- Cor^m
siua affirmatiua est exponibilis gratia pluralitatis: sed etiam negatiua: patet de ista: tm̄ tres ꝓpositiones nō sunt vere quarum vna est.a.

His visis respondetur ad rationem factam: concedendo consequentiā: ꝛ consequēs: ꝛ negādo suum cōtradictorium: ꝛ ad probationē: quatuor sunt ꝓpositiones vere: ꝛ quatuor sunt plures q̄ꝫ tres quaruꝫ nulla est.a. igitur plures q̄ꝫ tres sunt propositiones vere quarum nulla est.a. nego cōsequentiā: quia in minori relatiuū refert illum terminū tres: ꝛ in conclusione illū terminum vere: nec etiā hꝫ argumētū istud cōditiones sillogismi de-

monstratiui aut resolutory: vt patet intuenti. ideo debet sic argui. iste ꝓpōnes sunt vere: quarū nulla est. a. ⁊ iste sūt plures q̄z tres. igitur plures q̄z tres sunt ꝓpōnes vere: quarum nulla est. a. consequētia bona est: sed partes antecedētis casui repugnant: quare ⁊c.

¶ Capitulum de copulatiua ⁊ relatione.

Quadragesimo tertio principaliter ad questionem arguit sic: ista cōsequētia est bona. Aliquis hō currit ⁊ sor. nō est ille. igitur sor. nō est ille: ⁊ hec eadē non valet. igitur questio vera. tenet ꝛnia cuz ꝑma parte añtis: qz arguitur a copulatiua ad alterā eius partē: ſz secūdaz probo: ⁊ arguo sic. ꝛsequēs ꝑdicte consequētie nō potest aliter significare: q̄z vno istoꝝ duorum modoꝝ: vel ꝙ sor. nō est ille qui currit: aut ꝙ sor. nō est ille qui nō currit: si dicat ꝙ significat primo mō: arguit sic. casu possibili posito ē añs verū ⁊ ꝛsequēs falsuz. igitur ꝛsequētia nō valet: antecedēs ꝓbo: ⁊ pono: ꝙ sor. ⁊ plato currāt: isto posito cōsequēs est falsum: vt patet: ⁊ ꝓbatur antecedēs sic. plato currit: ⁊ sortes nō est ille. igitur aliqs hō currit: ⁊ sor. nō est ille. tenet ꝛnia: qz cōsequēs est vna copulatiua cuius ꝑma pars formaliter sequit ex prima parte añtis: ⁊ secūda est eadē cū secūda. si aūt dicit qō illud cōsequēs significat secūdo mō: pono aliū casuz: ꝙ plato currat: sor. vero sit nō currēs: isto posito: añs verū vt patet: ⁊ cōsequēs falsuz: quod suum cōtradictorium est verū. videlicet sor. est ille qui nō currit: vt ponit casus.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor cōclusiones quarū prima ē ista

ꝑ⁹ Relatiuum non potest supponere magis confuse q̄z suuz antecedens. probat: nam relatiuū nō supponit nisi per dependentiā ad suum antecedēs: sicut etiā nō significat nisi virtute sui antecedentis: sed nihil dat qō nō habet formaliter vel virtualiter. igitur cū antecedēs supponat: ⁊ nō habeat suppositionē predictā formaliter vel virtualiter: sequitur ꝙ illaz non poterit dare relatiuo: ⁊ per consequēs relatiuū non potest magis confuse supponere q̄z suuz antecedens: verbi gratia dicēdo: homo currit: ⁊ tu es ille: qz ly homo supponit determinate: ⁊ nō habet priorez suppositionem. videlicet ꝛfusam aliquo modo. ideo ly ille nō videt amplius supponere q̄z determinate vel discrete: qz suppositionē determinatā cōtinet formaliter suū añs: ⁊ discretā virtualiter: que inferior est ad determinatā. ¶ Ex ista cōclusiōe sequit correlarie. Qz ista copulatīa aliquis homo currit: ⁊ sor. nō est ille: nō significat assertiue: ꝙ aliquis homo currit: ⁊ sortes nō ē ille q̄ nō currit: nec significat assertiue ꝙ aliquis homo currit ⁊ sortes nō est ille qui non currit: qz cōtinue antecedēs stat determinate: ⁊ relatiuū resolutū distributiue. ¶ Secūda cōclusio est ista. Si añs alicuius relatiui stat determinate: ⁊ relatiuū similiter: vel discrete. hec ꝛclusio ꝑmo patet inductiue. Secūdo per primaz conclusionez. qz antecedēs supponēs solū determinate non habet formaliter: nec virtualiter aliā suppositionē q̄z determinatā vel discretā: ⁊ per ꝛnīs: relatiuū non potest aliter supponere q̄z determinate vel discrete. ¶ Ex ista conclusione sequit correlarie. ꝙ ista copulatiua. aliqs hō currit: ⁊ sortes nō est ille. significat cōuertibiliter ꝙ aliqs homo currit: ⁊ sortes ille homo qui currit non est. patz. qa non potest aliter resolui relatiuum: vt suppositionem recipiat sui antecedentis. Eodez modo dico ad istas. aliqs hō est: ⁊ quilibet hō est ille: aliquis homo est: ⁊ tu nō es ille: ꝙ prima nō significat: ꝙ aliquis homo est: ⁊ quilibet homo est aliquis homo: sed significat ꝙ aliquis homo est: ⁊ iste homo est: est quilibet homo. Secūda etiā nō significat ꝙ aliquis homo est: ⁊ tu non es aliquis homo: sed significat ꝙ aliquis homo est: ⁊ tu aliquis homo nō es. ¶ Tertia cōclusio est ista. Aliqua est copulatiua ex tribus ꝓpōnib⁹ cathegoricis quarū tertia est falsa: que si secunda esset efficeretur vera patet de ista aliquis homo currit: ⁊ sortes non est ille: ⁊ plato nō est ille. suppono nāq; ꝙ sortes ⁊ pla. sint omnes currētes. isto supposito. ista copulatiua est falsa: ⁊ ē solum pro tertia parte. igitur si esset secūda esset vera. patz cōsequētia quia nō est ratio: quare ista secūda sit vera qui per cōsimilez rationez tertia fieret vera si esset loco secunde ⁊ ecōuerso. ¶ Ex ista cōclusione sequitur correlarie. ꝙ .a. ꝓpō vera fiet falsa: ⁊ .b. ꝓpositio falsa fiet ꝓpō vera: per solam transpositionē earuz: patet dato ꝙ secunda pars copulantiue predicte sit .a. ⁊ tertia .b. ⁊ ꝙ cras .b. erit secūda pars: ⁊ .a. tertia. isto posito patet correlariū intuenti. ¶ 4ª cōclusio est ista. Relatiuū aliquod successiue supponet oī genere suppositionuz: ⁊ tamē in eo nulla fiet mutatio seu noua impositio: nec etiā erit alicuius signi additio (ꝓbo) ⁊ diuido horā futurā in quinq; partes in quarū prima copulabitur ista: ille homo currit: cuz ista homo est species. In secūda cū illa omnis homo est: in tertia cuz illa tm̄ homo est. in quarta cū illa homo est. in quinta cuz illa iste homo est. isto posito patet ꝙ relatiuū in ꝑma parte supponet materialiter: ⁊ in secunda personaliter ⁊ distributiue. in tertia confuse tm̄ ꝓ aliquos. in quarta determinate. in quinta discrete: ⁊ hoc ꝓpter variationē suppositionis antecedētis. ¶ Ex ista cōclusione sequitur correlarie ꝑmo. Qz aliqua ꝓpositio vniuersalis fiet indefinita: particularis ⁊ huiusmodi: sine noua ꝛpositione: aut mutatione: vel additione. ad ꝓbationez: pz de ista: ille currit in casu priori. ¶ Secundo sequit. ꝙ aliqua ē ꝓpositio indefinita: cui⁹ subiectū distribuitur: ⁊ tamē sibi nō additur signū vniuersale de secunda parte istius copulatiue: quilibet homo est: ⁊ ille currit: que est indefinita: cui⁹ subiectū distribuitur sine signo aliquo addito illi. ¶ Tertio sequit. ꝙ aliquis termin⁹ supponit mālīter: ⁊ tamē sibi nō addit signuz materialitatis: nec supponit respectu termini secūde intētionis. patet de subiecto secunde partis huius copulatiue: homo est species: ⁊ ille currit.

His visis faciliter respōdetur ad rationē factā ꝛcedendo eam. tenēdo ly ille relatiue ⁊ ad ꝛprobationē dico: ꝙ ꝛsequens nō significat aliquo illorum modorum: sed isto modo. sortes aliquis homo qui currit non est: ⁊ hoc ego concedo tam in primo q̄z in secūdo casu. quare ⁊c.

¶ Capitulum de eadem materia.

Quadragesimo quarto principaliter ad questionem arguitur sic. ista cōsequentia est bona Aliquis homo est: ⁊ quilibet homo est ille: igitur quilibet homo est ille: ⁊ hec eadē nō valet. igitur questio vera. tenet consequentia cum maiori: quia arguit a tota copulatiua ad alteram eius partem: sed minorē probo: antecedēs enim est verum: ⁊ cōsequens falsuz. igitur cōsequētia non valet. ꝙ cōsequēs sit falsum manifestū est: quia significat conuertibiliter aliquem hominez esse quēlibet hominez: sed añs arguit sic: añs est vna copulatiua cuius quelibet singularis secūde partis est vera cuz prima parte. igit añs ē verū. assumptū probat: quoniā quacunq; singulari data: illa est vera cū prima parte: hec eniz ē vera: aliquis homo ē: ⁊ sor. ē ille: ⁊ hec ē vera: aliquis homo ē: ⁊ plato ē ille. igit ⁊ cetera. añs arguitur. sor. ē: ⁊ sortes ē ille. igit aliqs homo est: ⁊ sor. ē ille. pz ꝛnia: nā ꝛnīs ē vna copulatiua cuius ꝑma pars sequit formaliter: ex ꝑma parte antecedentis: ⁊ secūda est eadem cuz secunda. igitur ⁊c. eodem modo probātur alie partes antecedentis.

Pro solutione huius argumẽti pono quatuor conclusiones: quarum prima ẽ
p^a ista. Aliqua copulatiua ẽ falsa: ⁊ tamẽ quelibet singularis secũde partis est vera cũ prima parte: vel secuz cõuertibili. patet de ista. aliquis homo ẽ: ⁊ nullus homo ẽ ille: que ẽ falsa: vt asserũt omnes: cuius quelibet singularis ẽ va cum tali: aliquis homo ẽ. nã quacunq; signata ista ẽ vera: aliqs
Cor^a homo ẽ: ⁊ sortes nõ ẽ ille: aliquis hõ ẽ: ⁊ plato nõ ẽ ille: ⁊ sic de alys. igitur ⁊c. ¶ Ex ista ꝛclusione ⁊ eius probatione sequitur primo corrolarie. Qꝛ nõ quelibet singularis secũde partis huius copulatiue. aliquis homo ẽ: ⁊ quilibet homo ẽ ille: ẽ vera cuz prima parte. ꝓbat̃. nã quacunq; singulari data secũde partis: ipsa ẽ vera cũ vna tali: aliquis homo ẽ: sed nõ quelibet singularis secũde partis ẽ va: cũ ista aliqs homo ẽ. igitur nõ quelibet singularis secunde partis ẽ va cũ prima parte. pz ꝛsequẽtia cum p̃ma parte añtis. secũdã ꝓbo. nã iste due: sor. ẽ ille: ⁊ plato ẽ ille: nõ sunt ve cum ista.
2ª aliquis homo ẽ: qꝛ hec copulatiua ẽ falsa: aliqs homo ẽ: ⁊ sor. ẽ ille: ⁊ plato ẽ ille. igitur ⁊c. ¶ Secũda ꝛclusio ẽ ista. Aliqua ẽ copulatiua possibilis cuius quelibet singularis secũde partis ẽ possibilis cũ p̃ma parte: ⁊ tamẽ nulle due singulares secũde partis sunt cõpossibiles prime parti: pz de ista copulatiua: aliquis homo ẽ: ⁊ qlibet homo ẽ ille: q̃ sit possibilis manifestũ ẽ: qꝛ possibile ẽ q̃ nõ fit nisi vn⁹ hõ masculus: etiã quelibet singularis secũde partis ẽ cõpossibilis p̃me parti: qꝛ hec copulatiua ẽ possibilis: aliqs homo ẽ ⁊ sor. ẽ ille: aliqs hõ ẽ ⁊ plato ẽ ille: dato q̃ semp maneat eadẽ particularis: ⁊ transmittent̃ singulares: q̃ autẽ nulle due tales singulares sint cõpossibiles prime parti (patet)
Cor^b quia hec copulatiua ẽ impossibilis: aliquis homo ẽ ⁊ sor. ẽ ille: ⁊ pla. ẽ ille. ¶ Ex ista cõclusiõe sequitur corrolarie. Qꝛ .a. ꝓpositio vniuersalis ẽ cõpossibilis .c. ꝓpositiõi particulari ⁊ .b. propositio vniuersalis nõ ẽ cõpossibilis .c. propositioni: ⁊ tamẽ omnes singulares .b. sũt cõpossibiles .c. ⁊ nulle singulares .a. sunt cõpossibiles eidez .c. probat̃ (⁊ pono) q̃ .a. sit illa vniuersalis: quilibet homo ẽ ille: ⁊ .b. nullus homo ẽ ille .c. vo hec particularis. aliquis homo ẽ. isto posito patet: q̃ .a. ẽ cõpossibile .c. ⁊ nõ .b. qꝛ hec copulatiua ẽ possibilis: aliquis homo est: ⁊ quilibet homo ẽ ille: ⁊ hec nõ est
Cor^c possibilis: aliquis homo ẽ ⁊ nullus homo est ille. ¶ Item omnes singulares .b. sunt cõpossibiles .c. quia hec copulatiua ẽ possibilis: aliquis homo ẽ: ⁊ iste homo nõ ẽ ille: ⁊ iste homo nõ ẽ ille: ⁊ sic de singul: tamẽ nulle singulares .a. sunt cõpossibiles .c. qua hec copulatiua ẽ impossibilis: aliqs ho
3^a mo est ⁊ sortes ẽ ille: ⁊ plato ẽ ille. ¶ Tertia concl'o ẽ ista. Aliqua copulatiua ẽ falsa: ⁊ tamẽ quelibet singularis prime partis ẽ vera: cum aliq̃ singulari secũde partis: ⁊ econuerso: ⁊ cuilibet supposito subiecti istarũ partiũ correspondet vna singularis: probat̃: ⁊ capio illaz: aliquis homo ẽ: et nullus homo ẽ ille: que ẽ falsa: vt patet: ⁊ quelibet singularis prime partis vera: cum aliqua singulari secũde: ⁊ econuerso. quia data ista prime partis: sor. ẽ: ista ẽ va cuz ista secunde partis: plato nõ ẽ ille ⁊ hec p̃me partis pla. ẽ: est va:
Cor^d cũ ista secũde partis: sor. nõ ẽ ille. ¶ Ex ista ꝛclune sequit̃ corrolarie. Qꝛ quelibet singularis .a. ẽ illatiua alicuius singularis .b. ⁊ quelibet singularis .b. ẽ inferibilis ex aliq̃ singulari .a. ⁊ cuilibet supposito subiecti: tam .a. q̃ .b. correspõdet vna singularis: ⁊ tamẽ .a. nõ ẽ illatiuũ .b. patet: dato q̃ .a. sit illa particularis: aliquis homo ẽ: ⁊ .b. illa sibi ꝛiuncta:
4ª quilibet homo ẽ ille. ¶ Quarta cõclusio ẽ ista. Aliqua copulatiua ẽ vera: ex cuius prima ⁊ vltima parte nõ põt fieri totalis copulatiua vera: ꝓbatur. nã ista copulatiua ẽ va. aliquis homo ẽ: ⁊ quilibet asinus ẽ: ⁊ nullus homo est ille: quia quelibet pars ẽ va. tertia enĩ pars significat: q̃ nullus homo ẽ asinus: ⁊ hec ẽ impossibilis: aliquis homo ẽ: ⁊ nullus homo ẽ ille. igitur conclusio va. ¶ Ex ista cõclusione sequitur corrolarie. Qꝛ alique propõnes separate sunt inuicem possibiles: ⁊ tamen cõiuncte sunt in cõpossibiles: patz de p̃ma ⁊ vltima parte copulatiue predicte: que sunt simlr vere. q̃ sunt inuicem possibiles: ⁊ tamẽ coniuncte sunt in cõpossibiles. quia hec copulatiua ẽ impossibilis: aliqs homo ẽ ⁊ nullus homo est ille. Cor^e

His visis faciliter respondetur ad rationẽ: cõcedendo cõsequẽtiam factã: dato q̃ relatiuum referat in cõsequẽte sicut ĩ antecedẽte ly homo: ⁊ negãdo añs. Et ad ꝓbationẽ ei⁹ cũ dicitur: quelibet singularis secunde partis ẽ va cuz prima parte. igitur secũda pars ẽ va cũ prima. nego añs. Respondeo: q̃ nõ plus ꝛcludit: nisi q̃ quelibet singularis secũde partis ẽ vera cuz prima parte: vel secũ cõuertibili: aut q̃ quelibet singularis secũde partis ẽ va: cum vna tali. aliquis homo ẽ. ¶ Ex quibus nõ sequit̃. Qꝛ quelibet singularis secũde partis sit vera cũ p̃ma parte: aut cũ ista. aliquis hõ est: qꝛ hec copulatiua semp est ĩpossibilis: aliquis homo est: ⁊ sortes ẽ ille: ⁊ plato ẽ ille: et sic de alys. ¶ Aliter rñdetur: q̃ q̃libet singularez secũde partis esse verã cuz prima parte: intelligitur dupliciter. s. diuisiue ⁊ collectiue. p̃mo mõ concedo q̃ quelibet singularis secũde partis est vera cũ p̃ma parte: ⁊ nego ꝛsequentiam. igitur secũda pars ẽ vera cum prima parte. Secũdo modo ꝛcedo ꝛsequẽtiã ⁊ nego añs. sumunt̃ enĩz collectie singulares cũ p̃ma parte: hoc modo. aliquis homo ẽ: ⁊ sor. est ille: ⁊ plato est ille: ⁊ sic de alys. Diuisiue vero sic: aliqs homo ẽ: ⁊ sortes est ille. aliquis homo est: ⁊ plato ẽ ille: ⁊ sic vltra. cuilibet singulari applicãdo talẽ particularez. Ex q̃ patet: q̃ ex prima parte: ⁊ singularibus collectiue sumptis fit vna copulatiua impossibilis: ⁊ ex eadẽ parte: cuz singularib⁹ diuisiue sumptis fit vna copulatiua possibilis: quare ⁊c. Cor^f Cor^g Cor^h

¶ Capitulum de disiunctiuis.

Quadragesimo quinto principaliter ad'questiones arguitur sic. ista ꝛña est bona. Ista propositio nõ est disiunctiua: deus ẽ. ergo ista ꝓpõ nõ ẽ disiunctiua: deus ẽ vel homo est asinus: ⁊ hec eadẽ nõ valet. igit̃ questio va. 4^a
tz ꝛña cũ p̃ma parte añtis: qꝛ arguit̃ a parte disiunctiue ad totã disiunctiuã. ⁊ ꝓbat̃ scõa pars añtis sic: añs est verũ: ⁊ ꝛñs falsum. igitur ꝛña nõ valet. q̃ antecedẽs sit verũ manifestũ est: qꝛ nulla cathegorica est ꝓpõ disiũctia: sed de⁹ ẽ: ẽ ꝓpõ cathegorica. igit̃ deus ẽ nõ ẽ propositio disiunctiua: ⁊ per ꝛñs ista ꝓpõ nõ ẽ disiunctiua de⁹ ẽ. sed probo ꝛñs esse falsum: qꝛ suũ ꝛdictoriũ ẽ verũ. s. ista propositio ẽ disiunctiua. de⁹ ẽ vel homo ẽ asinus: qꝛ ista ꝓpositio deus ẽ vel hõ est asinus: hz duas cathegoricas ĩ se ꝛiũctas: per hãc notã ꝛiunctionis. vel igit̃ ista ꝓpositio ds est: vel homo ẽ asinus: ẽ ꝓpositio disiunctiua: ⁊ sic ista propositio ẽ disiunctiua. de⁹ ẽ vel homo ẽ asinus.

Pro solutione huius argumẽti pono aliquas cõclusiões: quarũ prima ẽ ista. p^a
Aliqua ẽ disiunctiua vera: significans p̃cise iuxta cõpositionez suoꝝ terminorũ: cuius quelibet pars p̃cipalis ẽ falsa. patz de ista: nõ homo ẽ asinus: vel homo ẽ capra. ¶ Ex ista conclusione sequitur corrolarie. primo. Qꝛ aliqua disiunctiua ẽ falsa: significans precise iuxta compositionem suarum partiuz: ⁊ tamen quelibet eius pars principalis ẽ va vt pz de ista: nõ tu es homo vel tu es aĩal. ¶ Secũdo sequit̃ q̃ a parte disiunctiue: ad totã disiunctiuaz negatie sumptã: nõ valet ꝛsequẽtia: quia nõ sequit̃: tu es homo. igitur nõ tu es hõ vel tu es aĩal: antecedẽs enim est verum ⁊ consequens falsum: quia suuz ꝛtradictorium est veruz. Cor^a Cor^b Cor^c Cor^d
¶ Secunda conclusio est ista. Possibile est q̃ aliqua disiunctiua affirmatiua sit vera: ⁊ tamẽ q̃ eius quelibet pars z^a